

העולם הזה

אניטה אקברג

רוברט מיצ'אק

מורין אוהארה

31/10!!

ההשמצות

הבגדאות

ביונתר

בעולם

עתו אחד מטיל את מוראו על

הוליווד, בפרסמו פרטים על

סודותיהם הכמוסים של

חביבי הקהל בעולם ובישראל

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785.
ת. ד. 136. מען למברקס: "עולמפרס".
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239.
ההפצה: דוד סופר ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורכי-משנה:

רוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב:

סילבי קשת

עורך תכנית:

אהרון צור

כתב בכיר:

צלם המערכת:

אריה קרו

אלי תבור:

חברי המערכת:

רמי אילון-לסון, מנשה ברדיין, שיינצ'ו, לילי גליי, יורד חורוביץ, רותי ורד, אברהם חרמון, אנטוניו מאכר, אלכס מסיס, אביבה ססו, עמוס קינן, שלמה קרו.

ביותר במדינה

"החיים בעיר משעממים אותי, אני רוצה עתה לבנות את ה"זחלק בקיבוץ".
שתי ההצהרות מבטחות קליטה נפשית מהירה מאד במשק, אולם ישנה תקלה בדרך יציאתן של השתיים לקיבוץ: ההורים

רות הערבים הישראליים המרגלים בארצות רות לטובת ישראל, ואשר כמה מהם ניתנו בחוצות רבת-עמלן. האנטי-סמיות בישראל היא שצריכה להראות את הממשלה.

הפוארד המתקדם

כתבות של שלום כהן על ברית דעת הקהל הרוסי ביחס אל הערבים, כאשר ה"חשף" למטרה זאת ערבי סורי והעולם הזה (טל. 1037), מוכיחה בכיור כי השנאה לישראל הפכה להיות נחלת ההמונים ברוסיה ולא רק קו מדיני.

הושע שיקה, תל-אביב

התפקעתי מצחוק למקרא תעלוליו של שלום כהן במוסקבה. אפילו כופר בעל עט שבו ותריף לא היה מסוגל להמציא סאטירה כה חריפה על המשטר הסובייטי, כפי שהיא באה לידי ביטוי בהתלהבותם של האזרחים הסובייטים מהאפנדי בעל הקרי קעות, המנצל והעשוק.

רבקה טוכמן, חיפה

מעוז צור נילויים על פרשת צור-רונברג ושר תפיהם (העולם הזה 1037) היתה ממש מהימנה. מה שאני יכול להבין — הוא לא דווקא פרשת ההערפה, אלא תגובת שר המסחר על תופעה מעין זו.

ח. שילוביץ, תל-אביב

שר-צור לדבר עבירה?

יש לי בשבילכם שם קולע לאלה המנסים להיבנות באופן פרטי מהמסחר עם המדינה החדשה נאנה — נאליים.

ב. שלמה, תל-אביב

זוהי הגדרה צור-ריאליסטית מדי.

מתנדבות לקיבוץ קטי ורחל

אני קורא קבוע של עיתונכם וחופתעתי לקרוא פרט אחד בלתי נכון. מזה שלוש שנים שעובתי את עסקי "זור" ואני עובד באופן עצמאי. אין לי כל עסקים מאז עם פנחס רונברג ולא עם בודדור, מיכאל צור, מרדכי אורבך, תל-אביב

כתב העולם הזה שעסק בחקירת פרשת צור רונברג מצטער על שהוטעה והטעה בנקודה זו.

אין סוף לשלום

מה כל הצעות האלה שהגברת שלום מי קימה? בעלה עשה את מעשהו האכזרי מי תוך יאוש וחוסר ברירה, לאחר שהיה הביאה אותו לכך. מעשהו היה רק תגובה על מעשהו האכזרי. טוב עשה עיתונכם שראינו נבי רים על הנושא האכזרי. ברור שכל אחד מהם היה מניב ביתר חריפות, לו באמת קרה לו אותו מקרה.

מ. עצמון, תל-אביב

איש השנה

מכתבים

הגברת רבקה שלום, שהפנינה מחדש את הסירה העברית הקדומה ותיפה של הכנסת אורחים.

יורם שיף, ירושלים

...ינאל אלון, האיש האחראי באופן יסיר למבצע הנסינה מסיני והמסמל את מעמד המוסרי הנקלה של המפלגות בישראל. צבי לפין, פתח-תקוה

...נבור סיני, אלוף אסף שמחוני. שפרה פגל, תל-אביב

...אבא אבן, נציג ישראל באו"ם. ברוך זונדלביץ, חיפה

גם זו אנטי-שמיות

לדעתי אין ישראל צודקת בחשישה מפני התפרצות אנטי-שמיות ברוסיה, כפי שגילה "הרו" של שלום כהן במוסקבה (העולם הזה 1037). שונאי היהודים ברוסיה הם הש"י כורים והבלתי שפויים בדעתם — דהיינו, מעוט בלתי נורמלי. תופעת האנטי-שמיות היא הדבר יותר המורה בישראל, ביחס למיעוט הערבי למרות שהערבים בישראל אינם עם זה. מטילה עליהם הממשלה הנבולות רבות ומתיחסת אליהם כאל גויים חמשי פוטנצי-אלי. במקרה שמגלים ערבי ישראלי מרגל לטובת ארץ זרה, מכלישה העתונות העברית עובדה זו ככותרת גדולות ומתעלמת מעשי

אם נכר מנוע לדרגה בה הוא מנלה קבר עם את בניית איתנו. הרי הוא מסוכן מאוד ופרומיטובי. חבל ש"כמה מקוראים קיבלו את הרושם כי מקרה כמקרה מישחת "שלום ייתכן אפילו אצל זוג בינוני.

מוניח שפירא, תל-אביב

מועים הם אלה ההושיבים כי בררכי אליי מות אפשר למנוע אשה מלכבוד בבעלה. במקרה ואין התאמה בין בני הזוג, כפי שאירע בפרשת הזוג שלום, עליהם להיפרד ללא קשיים. קראתי את מישאלכם בין ה"נכרים ונדהמתי מן התשובות. תשובות מי הסוג, "הייתי נותן לה גרזן בראש", עלות במהם של אנשים פרומיטיביים, הרואים את עצמם שייכים לגזע העליון של המין החזק ושעבורם היה פרידריק ניטשה אידיאלוג, לוא היתה בין בני הזוג נישא של הבנה וכבוד הדדי, לא היו מניעים לאן שהגיעו. תנאי ראשון לחיי נשואים מאושרים הוא יבולת רשני בני הזוג להחליט ללא כפייה. וכתנאי ראשון לכך, יש לשחרר את החברה הישראלית מחוקי אשנות נוקשים וממכשעים אשר רק בטעות נקלעו למאה העשרים.

א. נגיד, תל-אביב

פרויאנטיקומוניסטי

המשטר המזרחי של הקומוניזם הלבן של ההסתדרות, עם הבורנונות האדומה שלהם, רוצה לחסל אתכם בכל הדרכים. בין כל מיני הדרכים ש"בחרו ועור יבחרו היא השמצתכם בתור עתון קומוניסטי או פרו-קומוניסטי, ביחס לשאלת פתרון שלום צורק עם שכנינו. אנכ, בנקודה זו אני מסכים אתכם 100%.

למען הענין הכללי הלאומי, האמת היא כי אין כעתונכם בעמרו בפרץ סול המישטר הקומוניסטי.

חביב שיבר,

יורד הלינה האנטי-קומוניסטית בישראל, תל-אביב

המזחמה העזומית של הש. ב.

אני שולח לכם קטע מעתון מקומי מסוכן, בו מפורסמת הצהרתו של הממונה על שירותי הבטחון בישראל, כי חירותי עמד בראש מחתרת שעמדה לגרום להתלקחות מלחמה עולמית. פירסום מעין זה בעתונות חוזר מעורר סלידה ואף חשרות לעצם קיום מדינת ישראל. הצהרה מעין זו, שבאה מפי הדובר האלמוני, הויקה לענין ישראל יותר מכל דבר אחר. אין אף נפש שיש לה אהדה למדינה בה נמצאים אנשים הרוצים לגרום מלחמה עולמית, אפילו הם מתנגדים לשי-טור של בינוניון.

כחיל לשעבר במלחמת השחרור בצבא ההי-נה, אני פתבייש במצב הענינים בארץ. נפתלי קנול, קארקס, ונצואלה

בנים גידל

ברשימת צעאי חסירי סטרטין, שהופיעה ברשימה על הרב ההסתדרותי (העולם הזה 1037), שכחתם את הילד הטוב ביותר כונתי לשר הדואר ד"ר יוסף בורג. כדאי לציין כי גם מנהל מחלקת הנזכרות של הסוכנות, יחיאל מיכל גלעד, נמנה על חסירי סטרטין. כן כדאי להוסיף כי הרב יורה צבי, המייסד של השושלת הסטרי-סינאית, הבטיח לכל מי שיראג לצאצאיו עד 10 דורות להשתדל עבורם בפני בית-דין של מעלה. פ. חבצלת, ירושלים

אם כן, פנחס לבון, ראובן ברקת ולוי יצחק הירושלמי, שדאגו לר' יודא בלנדוין, טוב טחם בסניגוריה איתנה לפחות לפני הקדוש ברוך הוא.

שתי שולמיות

הביקורת המשישעית של העולם הזה (1039) על שתי הצנות שולמיות עזרה לי להבין את הניגוד בין שני הסננונים. משישע לחשוב מה היה קורה אילו היו מסוגלים את שני התכשילים בסיר אחר.

אסתר גר, רמת-גן

אוהליפתן בדורה-מיץ, או להיפך

...התקפה של שילושולמית תיאטרונית...

יחנן בראל, תל-אביב

פה כובעיסמבל, שם טאלים

שני פרצופים נתנו לה:

ב"אוהל" זוהי שולמים,

ב"דורה-מיץ" זאת שולה.

דן מירקין, חיפה

הכסף לא יענה הקו

אחת כותבים שעל המיסטה לרכוש מוריי עים כדי לתפוס פושעים (העולם הזה 1037). זה ספשי מאוד. פושע עם שכל לא יגלה בימים מרופים אלה לאיש מן העולם התחתון את תכניתו. הוא יודע שכולם מלשינים ו פרובוקטורים. זה באמת עולם תחתון של יהודים.

י. קליין, תל-אביב

מי האיש שהשפיע ביותר על מאורעות שנת תשי"ז? בי גליון "העולם הזה" שיופיע כי עוד שבועיים, ערב ראש-השנה, תתפרסם כתבת-ענק על

איש השנה תשי"ז

בתוספת מינוי "העולם הזה" לתוארי איש העולם, המרחב, המדיניות, הכנסת, המלמדה, הי משפט, העיתונות, היהדות, הי דת, הספרות, התואמיון, המי פורט, המדע, הרפואה, האמנות, האשה והצעיר של השנה.

כפיכוכיכא

וחה את פיו והוציא מתוכו זרם של השמצות. מסתבר שכל העולם התנכר ל- משה ציוניק ושם אבנינגף בדרכו בזדון. על אנשים כאלה אומר הפתגם האנגלי: "במקום שמלאכים נזהרים בצעדיהם, שם הספשים רצים קדימה!"

★ ★ ★

פסיכופאטיה מסוג אחר לגמרי גילו אנשי המשלחת הקומוניסטית. זר- הי הפסיכופאטיה היהודית הנושנה של שני אה'עצמית.

איני נמנה עם אותם השוואים את אנשי מקי' שנאה עזרת. איני מסוגל לשג א שום אדם על השקפותיו. אני מוכן אפילו לה- אמין שחלק מן הדברים שנאמרו על הת- נהגותם במוסקבה היו עלילות, או הגומות, וכי רק כמה מאנשי המשלחת סרחו ממש.

אולם מה שמוכח על-ידי עדויות מוסמכות מספיק בהחלט כדי ל- עורר סלידה בלב אדם נורמלי.

אנשים אלה לא נסעו לברית-המועצות כאורח-סובייטים בגולה, הנמלטים מן ה- גיהנום לגן-העדן. הם נסעו כשליחי ישראל, כשסמל המדינה. ח.מ. הוסי לא ראה בהם קומוניסטים. הוא ראה בהם נציגים ישראלים — אם רצו בכך ואם לאו. אינני אוהב אדם המשמין את מולדתו בנכר. לא אם הוא אנגלי, לא אם הוא ערבי, ובחדאי לא אם הוא ישראלי. אתה יכול לה- התנגד לממשלתך, זוהי זכותך. אתה יכול ללחום בה בתוך ביתך בשצף-קנף. גם זוהי זכות, ולפעמים חובה. אולם כשאתה עובר את הגבול, אתה קודם כל ישראלי.

זהו דבר מוכן מאליו. אין אדם הולך ברחוב וצועק: "אמי זונה!" אם יעשה זאת, לא ירחם איש על האם. ירחמו על האיש עצמו, כי מקומו בבית-מרפא לחולי-נפש.

אין אדם חייב להצדיק גם בחוץ-לארץ את כל פעולות ממשלתו. הוא יכול להס- תיב. אולם הוא חייב — מתוך הגינות אישית פשוטה — לשאת בפיו קודם כל את החיוב העצום של המדינה, את המפעל האדיר שבוצע, את השאיפה הגדולה לקיום ולהגנה עצמית.

אם אין אדם מרגיש זאת בליבו, אם יש בו מישקע רב מדי של שנאה, אסור לו לקבל על עצמו לנסוע כנציג לחוץ-לארץ. קל וחומר כשהוא חבר משלחת רשמית. כמה מאנשי מקי' התרכזו באופן חולני על כל הרעות של המדינה — האמיתיות והמדומות. הם יעצו ל הודים להישאר ב- רוסיה, מפני שיגדעו ברעב בישראל. הם דיברו על 120 אלף מיבטלים. זה כספיק — אפילו אם לא נאמין כי דיברו על בתי- בושת בקיבוצים.

★ ★ ★

דמה שהיה בדאי יותר לשלח למאורע זה משלחת של חרשים-אלמים בלתי-מפלגתיים. כי התפקיד החשוב היחד-י היה להופיע לעיני רבבות היהודים ולהציג לעיניהם את סמל המדינה. חרשים-אלמים היו עושים זאת באותו כשרון, ואילו כל הדיבורים — דבריהם-העמולה ודבריהם-ההשמצה כאחד — לא הגיעו אף לאוזני עשירית של אחוז אחד של יהודי ברית-המועצות. על כל יהודי שדיבר עם חבר אתה הי- משלחות, היו לפחות 200 יהודים שראו את המשלחת מרחוק בלבד — וזה העיקר.

לכן כל חויכוח הפסיכופאטי ההרדי, שריתק בשבעים האחר- יונים את הארץ, היה בליכך בלתי חשוב וצדדי. אפשר רק להתפעל מכשרונם של עסקנים צעירים אלה, משני הצדדים, לשלב אפסות רוחנית אישית עם נכונות נלהבת ליהרג (ובעיקר להרוג) ב- של עניינים של מה-יכבך.

אדם מן הצד יכול רק לסכם: אני לאותו יום, בעוד 10 או 20 שנה, כאשר אנשים מסוג זה יעמדו בראש מפלגות המדינה.

פחתי, מלחמתי-אחים בין שני ילדים שנלחמו ביניהם במשך שנים ארוכות על חסדי אבא סטאלין. הגר הוא תמיד יותר אדוק מ- יהודי אמיתי, ואנשי השומרה-הצעירה, ש- נאמו לנו מאז שחר לידותנו על מלדת ה- פרולטריון ועל גן-העדן של סטאלין, הם עתה האמיצים ביותר במלחמה נגד טחי- גות-הרוח של מקי'.

אחד החברים האלה, אלי זיסר, סיפר בחזרונו סיפור-בלשים מסמך-שירות, הטרט מצויץ לטרט של אד' קונסטאנטין. אם להאמין לו (ולצערי איני יכול לעשות זאת) הרי חדרו הוא וחבריו בגבורה עילאית מבעד למסך של אלפי שוטרי-חרש סוביי- טיים, כדי להביא ליהודים את דברם, על אפו ועל חמתו של השלטון. האמת היא, כמובן, כי בימי הפסטיבל לא הפריע איש ליהודים להתראות עם חברי המשלחת. נקטנו בכל האמצעים, מסר זיסר ב-

החלוצים -

הקומוניסטים -

הודעה מלודרמטית שניתנה לסירוסו: "גם כאלה שלא טעמו לחיכם של המארחים, ב- אשר ידענו כי בתור שליחי סטלין לא יאונה לנו כל רע והם לא יכולים לעשות לנו דבר."

קשה להניח שאלה דבריו של אדם בעל שכל מיושב לגמרי. הדברים האלה מתור- גמים ונשלחים לברית-המועצות. אלי זיסר בטוח בחייו. אך האם נכון הדבר לגבי ה- אנשים שאלי זיסר דיבר עמם שם?

האם הודעה שחצנית זו על סער- לה מחתרתית דמונית תשכנע את המשלה הסובייטית לתת למשלחות ישראליות נוספות לקיים מגע עם היהודים? האם אין זה מחיר גבוה מדי בשביל הרגשת- החשיבות של החבר אלי זיסר?

עלה על זיסר ראש משלחת מפ-מ, אחד משה ציוניק, המכונה כאלוף. דבריו אינם גובלים עם פסיכופאטיה פוליטית. הם עברו גבול זה. דומה שלא הספיק עוד לנשום את אחרי הארץ לפני שפתח לר-

למדינת ישראל, ולברוק את נכונותם להגר ממולדתם הנוכחית — אינה לרוחה של הממשלה הסובייטית.

לכן אפעל בצורה דיסקרטית ככל האפשר, בטאקט מקסימלי. אני אקח בחשבון כי היהודים האלה יצטרכו להמשיך ולחיות, עד ליום עלייתם, במשמר חסוב ייטי. אימנע מכל דבר העלול לעורר עליהם את חמת השלטון ולהמיט עליהם אסון.

אני אסמך בעיקר על עצם הופעתו. רב- בות יהודים יראו אותי — באצטדיון ובר- חוב — כשאני נושא על חזי את סמל ה- מדינה. זהו העיקר. את כל השאר אעשה בשקט, בעדינות. ללא תוקפנות וללא ה- פגנות. המדינה רוצה לשכנע את השליטים הסובייטים להרשות עליה המונית. לכן לא

יסיתי כמיטב יכולתי למצוא סיבות נורמליות להתנהגותן של שתי המשלחות לפני הפסטיבל, בזמן הפסטיבל ואחרי ה- פסטיבל. נואשתי מנסיון זה.

אני מניח שבשתי המשלחות היו הרבה בחורות ובחורים טובים, שחתנהגו בסדר, לפי הכנתם. אולם חרברים ששמענו עליהם בימי הפסטיבל, ושקיבלנו עליהם אחרי- כן עדויות מוסמכות, מעידים כי בשני המחנות היו יסודות פסיכיים.

★ ★ ★

יזונות שונות מאד הצטלבו בפס- טיבל זה. במידה שזה נוגע לישראל, היו כאן לפחות ארבע מסורות שונות. השלטון הסובייטי ערך את הפסטיבל כ- מיבצע-תעמולה קומוניסטי עולמי, כדי ל- הדגיש את מקומה של מוסקבה כבירת חלק גדול של האנושות, ולהפגין את הצלחת הצמרת הנוכחית לעיני המוני ארצה.

הקומוניסטים הישראליים, שהם חלק מן העדה הקומוניסטית, שהם בינלאומית (כמעט וחיית אומר: הלאום הקומוניסטי העולמי) חתי- כווננו לעזור לממשלה הסובייטית. מטרה אחת לגמרי עמדה לנגד עיניהם של רבים מן הגוססים, שראו בפסטיבל רק תירוצ נוח לנסיקה מעניינת וזולה, בארץ הסגורה בדרך כלל בפני מטיילים סתם. גם במשלחות הישראליות לא הסרה דחיפה זו. העתונאים בעולם העריכו את הפסטיבל כהזדמנות טובה לעמוד על המציאות הסו- ביטית, ללא התגבלות החמורות הרגילות. שני הישראלים (שלוש כהן וואב שיק) ש- אפיו, נוסף על כך, לברר את האמת על מצב היהודים שם וחסם לישראל.

לשלטון הישראלי חיתה כוונה רביעית, זרק בגללה נתן עידוד גדול למשלחת הציונית: להפגין את נוכחות ישראל לעיני היחיד- ים, ולעורר בהם את רצון העליה.

★ ★ ★

ימטרות בליכך מנוגדות היו חייבות ולעורר גיגודים בקרב שתי המשלחות. רק מלאי עילאי של טאקס יכול היה למ- נוע זאת. אולם האמת היא כי עוד לפני שציאו לדרך שגאו שתי המשלחות זו את זו במידה שלא איפשרה אפילו הדברות ביניהן. היה מנוי וגמור עמן מראש ל- השמך זו את זו בכל דרך שהיא.

למרות נסיון המשלחת החלוצית להערים על חשניה, ולהגיע לפניה, הרי הגיעו שתי המשלחות יחד, כמשלחת ישראלית אחת. איש לא הבדיל בין חבריה. ההבדל היחיד היה שחקמוניסטים ענרו על חום דווקא את חסמל הציוני (מגף דויד), ואילו הציונים ענרו את סמל המדינה (המנונה).

רק מתוך חשש שעורפן יישאר חשוף במוסקבה בפני התקפות ערביות אפסיות, הסכימו המשלחות, תוך כדי נסיעה בר- כבת, על נוסח אחיד של הצהרה. שנקרא לסדרוגן פסע על-ידי ציוני ופסע על-ידי קומוניסט. הצהרה זו קבעה כי "מקור ה- מתיחות וסכנת-המלחמה באזור הוא ב- תוכניות האימפריאליסטים לשעבד את אר- צות האזור. השלום במזרח... יכון מתוך כיבוד הנוכחיות הלאומיות של עמי האזור ושמידת העצמאות והגטראליות נגד כל התערבות זרה."

מתוך נופח זה משתמע, די במפתיע, גינוי מיבצע-פואן ומיב- צעסיני.

★ ★ ★

איך פעלה בתנאים אלה המשלחת הציונית? איך היתה צריכה להתנהג? אילו הייתי אני ראש המשלחת, הייתי מנסה לעצמי את התפקיד כך: אני אורח הממשלה הסובייטית. המשימה שקיבלתי על עצמי — לעורר את אהבתם של אזרחים סובייטים מבני העם היהודי

(כל הזכויות שמורות)

אל תצפה לכל פעולה יזומה ישראלית בנכולות, בעתיד הקרוב. בין השאר, מתגבשת בחלק מצמרת הממשלה הדעה כי על ישראל לחולל מלחמה את ערמוני המערב מאש הלאומנות הערבית.

התפתחות אטומית צפויה בישראל: חתימת הסכם מרעיי תרבותי בין ישראל וארגונינו. ארץ דרום-אמריקאית זו, אשר צוידה עלידי נשיאה המוחזק חואן פירון במיתקני מחקר אטומיים משוכללים, הגיעה להישגים גבוהים בשטח זה בשנים האחרונות. במסגרת ההסכם, ייערכו חילופי אינפורמציה מקצועית ואנשי מדע.

ציר ישראל בראנגון יוחלף. לאחר ששרת החוץ החליטה לרכז בירושלים את כל המומחים לענייני המרחב שבשירות החוץ, שפוזרו בשליחויות דיפלומטיות שונות, יהיה שמעוני בין המוחזרים הביתה. שמעוני, יליד גרמניה שהיה מעובדי המחלקה הערבית של הסוכנות היהודית, נחשב לידען בענייני ערב. לא הוחלט עדיין על ממלא מקומו. המשרה הוצעה לדויד הכהן, הציר הקודם בראנגון, שדחה אותה.

ישראל תחדש את מאמציה להידוק הקשרים עם ברית המועצות. למרות שפניה ישראלית בדבר האפשרות להידוק כזה נשארה ללא מענה ממוסקבה, תחדש ישראל את הפניה בדרך גבוה, ותעמוד על כך שייאמר לה ברורות באילו תנאים היו הסובייטים מסכימים להידוק היחסים. אולם גם אם יימשך המצב המתוח הניכחי בין שתי הארצות, אין זה מן הנמנע כי שרים כלכליים ישראליים יערכו ביקורי גישוש בברית המועצות.

המועמדים לנשיעה כזו, לפי שעה: שר העבודה מרדכי נמיר ושר ללא תיק פרץ נפתלי.

מתקרב משבר ממשלתי ממושך. על רקע נסיגותיה של אחדות העבודה לסכסוך בין שותפי ה' קואליציה בדבר ויתורי מפא"י לדייטס. מפ"ס תימנע ממתן סיוע לאחדות העבודה, כל עוד שורר המשבר בין שר הפיתוח מרדכי בן-טוב ושר החחי בורה משה כרמל בענין נמל אילת. מפא"י לעומת זאת, לא תנטוש את שותפיה הדייטס, תתיצב בחזית אחת אתם מול אחדות העבודה.

גוברים הסיכויים לפיחות ערך הלי"י. אחרי שכבר נתנו לייצור

אנים שער של 265 גרוש לדולאר ו' הטיילו מכס גבוה יותר על הייבוא, הרי פיחות רשמי זה לא יחולל מהפכה גדולה. הנהנים העיקריים: הפרוסיים, שיקבלו תמורה גדולה יותר לתוצרתם.

הסובלים: כל מי שנהנה מסחורות ייבוא. המועד המדויק ייקבע אחרי שיתברר אם ומתי יחול פיחות ערך הלי"י, או העלאת ערכו של המאקס הגרמני.

היכון למס רכוש, אם ייכשל מלוח השיכון. עסקי הצי-

בור האזרחי נרתמו למלחמה מתוך תקווה למנוע את מס הרכוש, שהציבור האזרחי ייפגע ממנו ראשון. ישלמו את המס, אם יוסל: כל מי שיש לו זירה של שני חדרים וחצי, ומעלה.

הממשלה תאשר סופית את התפטרותו של מזכיר, זאב שרף. לא יתמנה מזכיר חדש, וסדי קולק, המנהל הכללי של משרד ראש הממשלה ימלא גם תפקיד זה. יהיה זה נצחון נוסף לקבוצת החצר של ביגיי.

מבקר המדינה יפוסם בימים הקרובים דו"ח פוקח-עניינים על מיפעל יביה-מלח. הדו"ח, אשר יסקור את תולדות המיפעל מראשית הקמתו, ויעמוד בפרוטרוט של הליקויים החמורים שנתגלו במפעל, מאז עבר לידי הממשלה, הדו"ח יאשר את מסקנות העולם הזה בחקירתו המקיפה.

מזכירות מפא"י תאורגן מחדש. אחרי כשלונו המוחלט של המזכיר הכללי, גיורא יוספסל, להשתלט על מנגנון המרכז ועל עסקי המחוזות, ומאחר שהמחוזות אינם מתחשבים בלאי הכי ברצון המרכז, יוסם עתה דגש על הגברת המשמעת, המפלגתיות וחזוק השפעת המרכז על הסינפים. יתכן שעם היכנס הסדרים חדשים לתקופה, יסתלק יוספסל מתפקידו.

יוסף אלכסני לא יוסף לבחן כמזכיר מועצת פועלי חיפה. אחרי הרמתו של נדעון ביישראל, מזכיר מועצת פועלי באר-שבע, שהתמרד במרותו של מרכז מפא"י והועבר לקריית גת, נפלה ההכרעה גם ביחס לאלמוני. בעתיד הקרוב יצא יוסם שביית-איתא לתפקיד חשוב בחוף-לארץ.

יתכן כי מפא"י תמכור בחזרה את מועדוני-הפאר שרכשה בתל-אביב. אחרי הביקורת הקטלנית שנמתחה על פעולה זו, פנה ביגיי באיגרת חריפה לוועדת המועדונים של המפלגה, בה צידד ברכישת מועדונים, אך לא היכל-הפאר.

העם

מדינה אטומית

מעולם לא היתה אימתו של האטום רוי בצת על האנושות כמו החרדש. הסובייטים הודיעו כי השלימו את הקליע המונחה הראשון המסוגל לעבור מיבשת ליבשת — נשק גורא שאין בפניו הגנה.

נשק זה אמנם אינו קיים עדיין בשלב המאפשר את הפעלתו המיידית. אולם שוב לא נשאר שום ספק כי תוך שלוש שנים יהיו בידי שני הגושים העולמיים האמצעים להמטיר זה על זה (או על מדינות קטנות) פצצות-מימן, שירדו מן החלל ב' מהירות כזאת ששום כלי-הגנה לא יוכל להשמידם בדרך.

השבוע התכנסו בישראל אנשי-המדע של העולם כדי לדבר על צד אחר של האטום: הכוח הפורה הטמון בגרעין, הועיר, שיש בו כדי לחולל מהפכה ברמת-המחיה הערומית, לתת דחיפה עצומה לארצות אשר אין להן נפט או פחם — כמו ישראל.

ר"ר סרלין וספיר
ס. א. ס.

אזרחי ישראל כבר ראו את עצמם, ב' גאונם, כבני מדינה אטומית ראשונה-ב-מעה, החלו להחיות בלבם חלומות ישנים על מדינה של איינשטיינים. תקווה זו היתה מוגזמת במקצת. אולם היה בסיס מוצק למציאות צנועה יותר ובטוחה יותר — בישראל גדל דור של מדענים צעירים, שיכולו בכוח היום לנצל את כוח-האטום ליטובת המדינה, ואולי לטובת המרחב.

אין ספק כי בוא יבוא היום בו תחזור הפצצה האטומית גם למרחב — כאשר שני הצדדים יתחילו לזין את צבאות גרוריהם וידידיהם במרחב בפגזים אטומיים קטנים. אם ישראל תוכל לבסס את אטום-השלום שלה לפני שיעיף יום מר זה, יהיה בידיה להציע לעמי המרחב תחליף פורה יותר למלחמה אטומית מרחבית.

מפלגות

הבקע הראשון

קבוצת ברושטיין-רוקח, שמוגדרה שוק על ירך בוועידה האחרונה של הציונים-הכלליים, תלתה את כל תקוותה בחזון לעתיד. היא ידעה כי קבוצת ספיר-סרלין (בלשונה: ס.ס.) בנויה על שחמפות טכסיסיות ומינית של שני אישים, שאין ביניהם שום דבר משותף. באחד הימים, כך קיחתה, תתפרק תבליה זו. השבוע היה נדמה כי תקוותה החלה מתגשמת. הסי האחד פתח בפעולה, שהיתה בלי ספק למורת רוחו של הסי השני.

„אתה אמרת!“ בימי הוועידה, כאשר נסב חיוכו על הצורך באיחוד בין הצ'כ-

ותנועת-החרות, הכטיח יוסף ספיר, בשימו את ידו על לבו: „תאמינו לי, כשאני אשי לוט במפלגה, נגיע לאיחוד יותר מהר מ' אשר בימי ההנהגה הזקנה הקודמת!“ פנה אליו סרלין, שישב על-ידו: „זה אתה אמרת, לא אני!“ כי סרלין ידוע כמתנגד החריף ביותר של האיחוד במפלגה. אולם ספיר לא שכת. השבוע פנה לי אברהם קריניצי, ביקש ממנו לזנום גישור שים ראשונים בין מנהיגי המפלגות, נפגש בביתו של קריניצי עם יוחנן באדר, איש חרות. השאלה היתה עתה אם ס' זה או הסי השני ינצח. ניהושלים של יודע-ידבר: ספיר לא יוכל לעמוד נגד סרלין.

דת

קוברים את השחורים

אין זה בלתי-רגיל בישראל שאנשים מתים משתתפים בבחירות. לא פעם נתלה כי מספר הבחורים במקום מסוים עולה על מספר התושבים והחיים, ולא נשאר מנוס מן המסקנה כי באורח מסתורי קמו המזיגים ששמותיהם הוכללו ברשימה. מקברותיהם כדי לתת את קולם למפלגתם, בנאמנות הנוגעת-ללב.

החודש הוועקו המתים למערכת-הבחירות בצורה אחרת. כי המתים מפרסים שורד ארוכה של מוסדות פרטיים, הקרויים חבא קדישא. מוסדות אלה מהווים עמדת-כוח. כמה מפלגות יצאו להסתערות לכיבוש יעד זה.

גיהנום לספרדי. בראש הסתער אנשי המפלגה-הדתית-הלאומית, שסברו — בצדק — כי השלטון על המתים מגיע להם. משרד הרתות, השייך למפלגה זו, כינס אסיפה כללית של החברות הקדושות באולם גיל בתל-אביב, המשמש בשאר ימות השנה לחתונות. שם היתה צריכה להיערך עתה החתונה בין המפלגה והחברות.

אולם השידוך לא עלה יפה: הרוב האש' כניו נטה חסד לכלה, אך הספרדים, הקוברים את מתיהם בחלקות נפרדות, צעקו חמס. מלבד כמה דוברים, שמחו נגד ה' מגמה להשתלט עליהם, לא הופעו הספרדים כלל.

תחת זאת כינסו השבוע כנס משלהם. מן המתים עברו אל החיים. בהתלהבות גוברת והולכת השמיצו את טענותיהם הכמוסות. תמונה נוראה של קיפוח והפליה עדתית צוירה בנאומים: רב ספרדי מקבל רק 70 ל"י באותו מקום בו מקבל חברו האשכנזי 280 ל"י. משרד-הדתות הפך את ישראל לגיהנום לספרדים.

אבל חיש מהר נתברר כי המקופחים מתחלקים לשנים: מקופחים הנוטים חסד למפא"י, ומקופחים הנוטים חסד לצ"כ. אחרי שקברו את המפלגה הדתית, החלו חסידי שתי המפלגות בקרב הספרדים לקבור איש את רעהו.

התוצאה, כפי שנסתברה השבוע: המשך קיומם של החברות הקדושות באופן עצמאי, ללא הסדר ממלכתי כל שהוא. וחלוקתו לשני ארגונים נפרדים: אחד אשכנזי, אחד ספרדי.

ירושלים

מיבצע קוזאק

התמונה היתה רגילה בעיירה יהודית ב' רוסיה הצארית: עגלה שחורה עברה בסמי' טות, כששני זוגארים בעלי שוטים רוכבים עליה. מדי פעם בפעם עצרו השנים ליד בית, פרצו פנימה, הוציאו החוצה חפצים, הערימו אותם על העגלה. היו אלה גוביי המסים של הצאר הגדול.

השבוע נסתבר כי תמונה זו נחترת היטב בוכרונ של כישורי אגרון (לשעבר אגרונוס קי), שגולד בעיירה מינה בפלך צ'רניגוב באוקראינה, בשנת 1893, בימי שלטונו של הצאר הגדול אלכסנדר. הוא הפך את עצמו לצאר קטן, עשה דבר ששום נציג-ציבור נבחר עוד לא עשה לפניו בעולם: הוא הכ' ריו על „מיבצע שוט“ נגד אורחיו.

ברחובות ירושלים נסע סנדר עירונג, עליו ישבו כמה פקחים. מדי פעם נכנסו לאחד הבתים, החרימו מכשיר-רדיו, מנר-רות-חשמל, כיירים ופאטיפונים. היו אלה גוביי-המסים של הצאר הקטן. בין הקר' בנות: רבים מעוניי העיר.

הצעקה היתה רבה. אולם היה זה אופ' ייני לארץ כי אף לא אחד מאזרחי ירושלים עמד על הנקודה העיקרית: עצם הוצאתה של עיירה לקרוא לפעולה מסוג זה, המ' כונת נגד אורחיה ובחוריה, בשם „מיבצע

"הזהרתי את המשטרה!" קרא הפרקליט, אולם מאוחר מדי רצח ברחוב פרישמן

שוודית עצומה של דם נקחתה בפינת חדרהמדרגות של הבית מספר 37, ברחוב פרישמן בתל-אביב. בחוף, הר עמיסו השוטרים על סנור את גופתה של עליה ברדו, שנוצחה לפני דקות אחדות על-ידי בעלה אהרון. החוקרים סגרו את תיקיהם, העבירו את העדידות למשרדי חקירות של הגנה הצפונית. האמבולנס העביר את הגופה למכון הפתולוגי, לניתוח שלאחר המוות. הבעל-הרוצח הועבר לכלא המחוזי.

בביתו, סיפר עורך-הדין ד"ר אברהם סור למומן, פרקליטה של הנרצחת, את הסיפור המוזעזע של חודשי חייה האחרונים של ליוה ברדו:

"היא באה אלי לפני חמישה חודשים, כדי לבקש אותי לציגה בפני בית-הדין הרבני בתל-אביב. ביקשתי ממנה שתספר לי מדוע היא רוצה להתגרש. היא היתה נרגשת מאד. כשנרגעה, ספרה לי סיפור שגרתי, דומה לעשרות ספורים אחרים שהושמעו בפני.

"ליוה פגשה את בעלה בחברה מקרית בתל-אביב. גם היא וגם אהרון היו גל-מודים. בעלה של ליוה נהרג ברומניה, בזמן מלחמת העולם השנייה. אהרון סיפר כי התגרש מאשתו הראשונה. אחרי זמן קצר, נדמה היה להם שהם הזוג האידיאלי, ומתאימים זה לזה. הם התחתנו, למרות שאהרון היה צעיר ממנה בכמה שנים.

רק אחרי הזוהרונה נודעה לליוה האמת על אשתו הראשונה של אהרון. הוא התגרש ממנה אחרי שיצאה מדעתה ואושפזה בבית-החולים לחולי-רוח. מאוחר יותר, נודע לה שאהרון היה גם אחראי למחלתה בימיה רבה."

★ ★ ★

אין ענין ציבורי

הרגשתי שאהרון איננו בסדר", סיפרה ליוה לעורך-הדין סולומון. "היו לו תביעות מופרזות. כשלא הייתי רוצה להענות לו, היה בא אלי עם סכין. הייתי פוחדת נורא."

"חיה של ליוה נעשו בלתי-נסבלים", המשיך ד"ר סולומון את סיפורו. "היא באה אלי כחצי שנה לאחר גישואיה, וסיפרה לי על חייהם המשותפים לכל פרט טיפה. מתאוריה הביישנים הבנתי שהיא נהגתה של אהרון היתה ברברית, בכל מובן המילה.

"פניתי לבית-הדין הרבני. אחרי שרשמי תי את התיבעה כחוק, הופיע אהרון במשרד. הוא היה נרגש מאד והחל לצעוק עלי. הוא איים עלי וצעק שהיה לי רע אם אמשך לספל בתביעה של אשתו. בי-קשתי ממנו לעזוב את המשרד, והוא שבר את הזכוכית שעל שולחני.

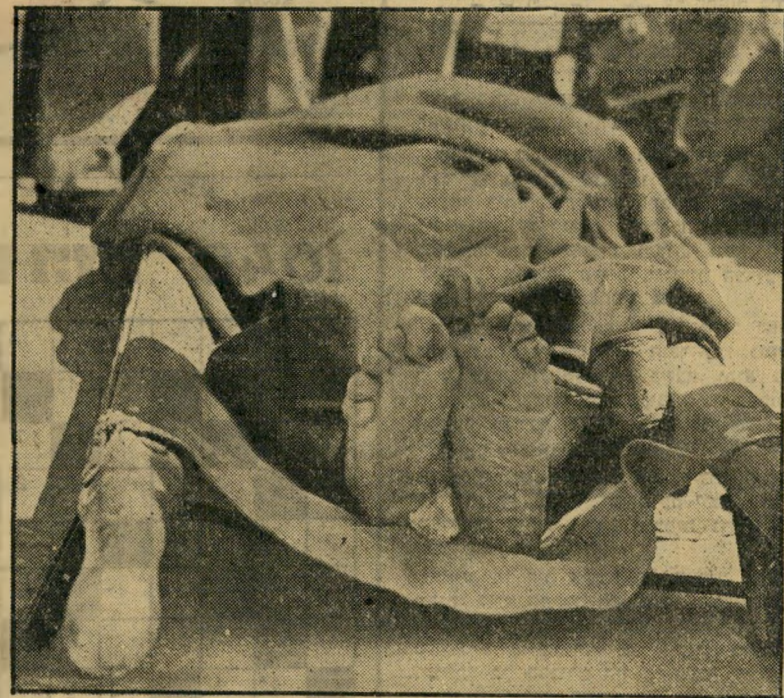
"באותה הימים באה ליוה למשרדי וסיפרה לי שבעלה מאיים לשחוט אותה בסכין. לדבריה, שכב אתה נגד רצונה, תחת איור מים בסכין. הצעתי לה לעזוב את הדירה

ולעבור לגור אצל קרובים. היא התפרנסה מעבודתה בחנות לבגדים אילקה, והוא עבד כנהג בתנובה.

"כשהארוך הגביר את איומיו ותקף את ליוה ברחוב, הלכתי יחד אתה למשטרה. התיצבנו בפני סמל האיזור וספרתי לו על איומיו של אהרון נגד ליוה.

"הסמל לא רצה לשמוע את הסיפור. הוא הסביר לי שיש לו מאות תלונות כאלה, והוא אינו מתכוון אפילו לספל בתלונה שלי. סיפרתי לו שאהרון כבר תקף אותה ברחוב. הוא המשיך לעצום את הכרית שלו בידי אדישות.

"בפעם השנייה באתי למשטרה עם עד, אורח מרחוב רש"י ששכחתי את שמו.

הנרצחת, עליזה ברדו, שוכנת על אלונקה, לרגלי השוטרים. הגויה, שהיתה מונחת בחדר המדרגות במשך 20 דקות לאחר הרצח, כוסתה אחר-כך בשמיכה ממנה מבצצות רק רגלי המתה. רק לאחר שחוקרי המשטרה סימו את תפקידם, נלקחה הגופה מהמקום.

ברדו, "מחוסר ענין ציבורי", יש לי אישור כזה.

"באותו הזמן גרה ליוה אצל קרוביה, ה' רוקח ויעקובי, ברחוב פרישמן. היא ישנה על הרצפה ופחדה לצאת את הבית. כמה שבועות לפני הרצח פטרו אותה מעבודתה: בעלה-החנות לא יכול היה להסכים להפריעות הבלתי-פוסקות בעבודת העסק, שנגרמו על-ידי התפרצויותיו של אהרון. ליוה נשארה מחוסרת עבודה, התפרנסה בדוחק מעבודות-תפירה בבית.

"ברבנות נמשך בינתיים משפט הגט. בית-

הוא ראה כיצד אהרון התקיף והיכה את ליוה ברחוב. ליוה היתה שרוטה בצד ארצה, והיו סימני-מכות בכל גופה. היא הביאה אתה תעודה רפואית, שהעידה כי השריטה והסימנים הכחולים הם תוצאה של מכות. גם הפעם סירב הסמל לרשום את תלונתי. אתה עורך-הדין שלה, מפני זה אתה רואה את הדברים שחור מדי, אמר לי.

"ביקשתי לראות את הקצין הממונה עלי. הסמל נכנס לחדר הקצין, שוחח איתו בי-משך כמה דקות והזמין אותי להכנס. כשי-

לכנס אפילו את ועדת-הכספים, אחרי משאל שטוף בין חבריה בטלפון, נשלח איש-שילום לסויר על-מנת "להגביר את החירות לירושלים בשנת העשור".

היה מקום לחקקה כי הכנסות פעולת אגרון ושוט יספיקו לממן את טיולי אגרון ושוט.

עושה השביתות

בן 17 התגייס סעדיה מרקו, צעיר ירושלמי בן העדה הספרדית, לחיל ה-נוטרים המנדטורי. הוא עשה זאת לפי צו המוסדות הלאומיים, שרצו להבטיח רוב יהודי בחיל המשטרה. סעדיה, דור שלישי של תושבי הבירה, שלט היטב בשפה הערבית, נבחר משום כך למשימות מיוחדות, מסוכנות, שרק הנועזים שבחברי ההגנה היו נבחרים לביצוען.

תפקידים מיוחדים הוטלו על סעדיה גם בצה"ל. בין השאר, ייצג את ישראל בחזית שביתת הגשק המעורבת בבית-צפאפה, השתחרר מהשירות כשהוא נושא

בתיקו מכתבי הוקרה ותעודות המלצה למור פת, המעידות על כשרונותיו, תרבותו ויזמותו האישית.

עם מטען כזה, בתוספת פנקס-חבר אדום של מפא"י, נכנס מרקו לעבודה בעיריית ירושלים, נבחר לועד העובדים, מונה על-ידי מפלגתו כמזכיר הועד.

מכשולים דעיריה. "בעירייה שלט רוב ימני", סיפר סעדיה על פעלו כי מזכיר הועד. "מרדכי פרידמן, הממונה עלי מטעם מפא"י, היה מסביר לי כל יום כיצד להפריע לעירייה בפעולתה. התפיד שלי היה לגרום לקשיים לדניאל אוסטר, ראש עיריית ירושלים הפרוגרסיבי. הייתי עושה לו קשיים רבים. כל יום הייתי מכריז על שביתה במחלקה אחת. העיר ריה לא יכלה לפעול כמעט."

כשנבחר גרשון אגרון לתפקיד ראש-העיר מטעם מפא"י, הבין מזכיר הועד ש-תפקידו הסתיים, החליט לפנות לעסקים פרטיים. הוא ביקש וקיבל חופשה ללא תשלום, למשך שנה אחת. אגרון לא היה זקוק למארגן שביתות.

הילדים ראו! בצאתם מבית-הספר תל-נורדוי הסמוך ראו מאות תלמידים, מבני כיתה א' ומעלה, את המחזה הנורא של האשה המתבוססת בדמה, התקלחו מטביב ערימה של מעיים אשר טואסאה על-ידי משהו לונדו הרחוב (מושחר בתמונה). אין ספק שהמראה הנורא השאיר בלב רבים מהם זעזוע שלא ייחקק לעולם.

הדין פסק לה מונוות בסך 75 ל"י לחודש, לאחר שאיבדה את עבודתה. בימים אלה, עמד בית-הדין להוציא את כתב הגט.

"אני משוכנע שליוה היא קרבן-שווא. המשטרה היתה חייבת לספל בתלונות. לפחות במקרה שהיה עד, אפשר היה לפי-תוח תיק באשמת תקיפה. אילו לפחות היו עוצרים את אהרון ליום או ליומים, רק לחקירה, יתכן והרצח האיום היה נמנע. אני מתכוון להגיש תלונה רישמית ודרושה לפחות בחקירה במקרה כולו."

אותה שעה נחקר אהרון ברדו בפני קציני משטרה. הוא היה נרגש ונדחם. מפעם לפעם היה פותח בצעקות-אימים: "אני אוהב אותה! אני אוהב אותה!"

"הוא מקרה איום. הוא פתח את בטנה בסכין מטבח ורשט את המעים שנשפכו החוצה", סיפר מפקח-ראשון פסח שמבדל, מפקח טשעים בגפה הצפונית, "אבל מה אפשר לעשות? כל יום יש לנו עשרות מקרים של איומים, של סכסוכי נשים ובי-עלים. המשטרה לא יכולה להתערב במקרים כאלה. היינו צריכים לגייס מאות שוטרים נוספים לו רצינו לספל בכל התלונות הי-מגיעות אלינו. אף אחד לא יכול היה ל-תאר שהתלונה הרגילה הזו תסתיים במקרה רצח."

את הצעדים הראשונים במסחר הפרטי עשה סעדיה בשדה המקררים החשמליים. יחד עם יעקב שכטר (העולם הזה 996) מכר מקררים בתשלומים, הסתבך בעסקיו המפוקפקים של שכטר, נאסר ונתבע לדון על-ידי לקוחותיו, ששילמו ולא קיבלו את מקרריהם.

עזרה ממפא"י. בצר לו, פנה סעדיה לצור מכורתו, למפא"י. מי שהיה מורו ורבו בהנחה מכשולים לפעולת ההגלה העירייה, מרדכי פרידמן, היה עכשיו מרדכי איש-שילום, סגן ראש-העיר. איש-שילום לא רצה לדבר עם סעדיה: "הסתבכת. מפא"י לא תוכל לעזור לך. האופוזיציה תשתמש בזה נגדנו."

השבוע החליט סעדיה, נשוי ואב ל-שלושה ילדים, לנקוט בצעד נואש. הוא הודיע למרדכי איש-שילום כי ישבות-שבט בפתח ביתו. איש-שילום לא נבהל. הוא היה עסוק באותה שעה באריות מוזדחיות לדרך ארוכה. ציום שסעדיה הכריזו שביתה הפליג איש-שילום למסע-השתלמות בארצות אירופה.

דני בק

עתה טובה מתאי

תשבץ העולם הזה 1040

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
			18	17		16		15
					23	22		21
			27			26		25
		33			32		31	30
			38		37		36	35
			43	42			40	39
				46		45		44
					52	51		50
				57	56	55		54
				60				

מאונך: 1. דר' גת הצבאית של צבי צור; 4. ה גדול, ממוקדון; 10. תואר אוני' בריטאי; 11. ...לאחד, ... למאה; 13. בן, בארמית; 14. בל-עדיו אין ערך רב למחט; 15. בעל תכונה נוראה; 17. היטל; 19. גרו יאיר; 20. ריקוד-עם; 22. אבן יקרה; 25. נמצא; 26. במידה רבה; 27. מימד; 30. שנת 1924; 32. תל חורבות; 33. סקודה; 34.

יחידת חשמל; 36. מדגסקר, למשל; 37. בית-חרושת לשמן; 39. שם כינוי לגבה-קומה; 41. ארץ מרחבית קדור-מה; 42. ארגון אשראי; 44. תיגק, בלשון חיבה; 46. אבי הכלה או ה-חתן; 48. עני; 50. צדיק בדורו; 51. אחר האבל; 53. גיס; 55. מוצר מחציר; 57. מלת הכללה; 58. השמש מטילה אותו; 59. מדינה מרכז-אמריקאית; 60. ח"כ פרוגרסיבי.

מאונך: 1. החי המתחלק; 2. מלת השלילה; 3. צלחת קטנה; 5. מווסת הדם; 6. שר התחבורה; 7. אבי שם, חם ויפת; 8. תואר ספרדי; 9. מנזר ירושלמי; 12. סוד; 15. הבעת פנים; 16. בירה מרחבית; 18. גרורה סוב-ייטית; 21. הבעת כאב; 23. בת-קול; 24. קול הפרה; 26. בית-חרושת ל-מזרונים; 28. תחמושת הקשת; 29. בה הפל מטוס אל-על; 31. קיצור למושבה ותיקה; 32. מצוייה בגוף; 35. ראש השנה לאילנות, בשבט; 37. בעל חנות ירקות; 38. תצוגה; 40. סוף; 41. ציילון, למשל; 43. מלה זאת איננה חביבה על בי.ג'י.; 45. חייכו בקול; 46. בית גידול לעגבניות באירופה; 47. ארגון המחתרת ה-ארצישראלי הראשון; 49. אבן בחושן; 52. סוכות, למשל; 54. מזון פלאי; 56. זלמן ארן, למשל; 58. אייבי.

במדינה

ערות

הימים הנוראים חוזרים

המתפללים בבית-הכנסת הקטן בשכונת התימנים נוה-שלום, נתניה, עמדו בעצם תפילת ראש השנה, כשלפתע פרצה סערה באולם. תחילה התעוררו ויכוחים בין המתפללים, אחרי כן קמו צעקות, הורמו ידיים, סירות נחלשו, סלילות נקרעו, יללות המוכים מלחו את החלל, התערבו בשירת החזן שלא פסק מתפילתו.

המקרה אירע לפני 15 שנים. המשטרה שנקראה למקום הובילה שני פצועים לבית החולים. למדה כי סיבת המריבה היתה נער צעיר בן 17, שהתפלל והמנהיגים השונים של שתי חמולות המתגוררות בשכונה. החמולה הגדולה, חמולת דלעי, באה ממחוז דלעי שבתימן, השניה היתה חמולת שעייבי, ממחוז אחר. כתוצאה מהתקרית נסגר בית-הכנסת בקפודת המשטרה. הוא נשאר סגור 13 שנה. לפני שנתיים נפתח מחדש.

הרב שיח כדורגל. עם פתיחת בית הכנסת נערכה סוללה בין שתי המשפחות. כיושב ראש בית-הכנסת נבחר יוסף לוי (42), ואילו כמורה ההוראה בבית-הכנסת נבחר מנחם קובאני (60), רב ושוטף. ה' ראשון היה שעייבי, השני השתייך לדלעיים.

לאחרונה נזכרו פתאום השעייביים כי אחד מבני עדתם תרם לפני 16 שנה 60 לירות להקמת בית-הכנסת, באו בתביעה להקים לו לוח זכרון. על רקע זה החלו היצרים להתלבן מחדש בין שתי החמולות. יוסף לוי, שידע כי בחירתו תלויה בדלעיים המרובים יותר, עבר אליהם ותמך בהם.

צעקו השעייביים: "איה מין יושב ראש בית-הכנסת לוי זה? הוא הולך בלי כיסוי ראש, מעשן ושוטף רדיו בשבת, והוא גם מרכו קבוצת הכדורגל המקומית של הפועל, הנוסעת ועורכת משחקים בשבת!"

אולם צעקותיהם לא הועילו. בבחירות דחיות הצליח לוי להשיג את בחירתו מחדש. מאז אין השעייביים מדברים עם יוצאי דלעי, מחרימים אותם, ואינם תורמים נדרים ל-בית-הכנסת.

לאיש לא היה איכפת על הגעשה בנהו-שלום, לולא התקרב ובא מועד ראש-השנה. הם יריבו מכות בראש השנה ויבקשו סליחה ביום כיפור. אמר קצין משטרה נתנייתי. כל הסכומים היו כי השנה יתפללו תימני נוה-שלום, כשבין כל שני מחפלים יושב שוטר.

מיעוטים

השר אהר: "לא"

בין חיליו הערבים של לחי בלס אהר, איש אבו-גוש. תחת סיקורו של "ר"מ מק" גרינברג השתתף בפעולה נועזת בה שוחררה מכלא בית-לחם קריינית תחנת השידור של ארגון המחתרת, גאולה כהן, נשלח לפעולות סודיות וחשובות בגדה ה-מזרחית של הירדן, כשנמתימה מלחמת השחרור, חשב אהרד לתומי כי נכונו לו חיים שקטים ונוחים בכפרו.

עין אחת פחות. ימים אחרים אחרי רצח מתחך האר"מ הרוזן פולקה ברנדוס ופשו שוטרים על דלת ביתו של אהרד. הוא היה רגיל כבר לביקוריהם של שוטרים, אך הפעם, לאשונה, היו אלה שוטרים ישראלים. אהרד נעצר, גורש כע-בור כמה ימים לירדן.

כל תחונני משפחתו, אנשי לחי היהודיים ומוכתר הכפר, היו לשווא. דברי ה-הסבר כי אהרד, שהיה איש לחי, עלול להרצח בירדן, לא הועילו.

בירדן, חיכו לאהרד אנשי המשטרה ה-ירדנית. הם עצרו אותו לשנתיים במחנה עבודת-סדן. שם התעללו בו, ניקרו אחת מעיניו.

כשהגיעה ארצה הידיעה על גורלו של אהרד, חלה אביו הזקן ומת מצער. אמו, פטמה הזקנה, נשארה בודדה, ללא כל מש-ען כלכלי. תושבי הכפר חידשו את בקשריהם למתן היתר כניסה לאהרד, ששוחרר בינתיים מכלאו.

מכתב קצר. הבקשות עשו את דרכן בין המשוררים. האם הזקנה עלתה לירושלים, ניסתה להתקבל אצל שר הפנים, ישראל בר-היהודה. הוא סירב לקבלה.

בשבוע שעבר, הגיע מכתב רשמי קצר

לביתה של פטמה. שכן, יודע עברית, קרא את תוכנו באוזנה. התוכן: "נתבקשתי ע"י השר לאשר קבלת מכתב מיום 5.4.1957 בדבר אשרת כניסה לישראל לבגד, ולהיר-דעך כי בנסיבות הנוכחיות אין אנו רואים אפשרות להענות לבקשתך".

עתונות

שרות בן-דוב

דב הוא חיה מאוד נאמנה. דב אחד, מס' פרת האגדה, היה כל כך נאמן לבעליו עד שפעם, בראותו זבוב המסריד את אדונו בשנתו, רצה לגרשו, הרים אבן גדולה והטילה על גולגולת אדונו. מאז נכנס ל-לכסיקון האנושי המושג הנפוץ "שרות של דב".

חיים בן-דב לא היה דב אמיתי, כי אם בסך הכל בן דב. הצעיר הזכרונני (30) רצה מאוד להיות עתונאי. הוא הצליח לקבל עבודה בהבוקר, כעורך לילה, ובגירוסלם פוטס. אולם בן-דב רצה להיות דב גדול ועצמאי, העומד בראשות עצמו. הוא רק שכה שנייר עתונים מוסק בדרך כלל מעצי יער, ועל הקשר בין בני דובים ועתונים אמר כבר פעם הביטוי העממי: לא דובים ולא יער.

משום כך נכשל הצעיר, לשעבר מאנשי לחי, בכל נסיונותיו העיתונאיים העצמאיים. כשעזר יחד עם מרדכי קשתן את שבועון הנוער אנחנו, רב עם קשתן וכחוצאה חור סל העתון, לפני למעלה משנה בנה את עתידו על עתון נוער שני — עתיד. יחד עם נפתלי ארבל, כיום סגן עורך בטאון צה"ל, העובד בעת ובעונה אחת בחמשה מקומות עבודה, לא הצליח בן-דב למצוא עתיד לעתיד. הפסיד את רכושו הפרטי ב-הוצאתו של השבועון הפרוגרסיבי לנוער.

"עתיד" של עבר. בן-דב נאלץ ל-השלים עם האמרה העממית, נוכח כי איש אינו זקוק לבני דובים ולא לשירות דר-בים. הוא הסתגל למציאות הגיוגל העתונאי, הציע את שירותו לתנועת החירות. זאת הסכימה לממן את הוצאתו של שבועוןסל תנופה (העולם הזה 1037).

השבועון המוססה, שרוב כתביו היו מת-גדלים ללא שכר, נערים תמימים שהוקסמו מפירסום שמם בעתון, לא האריך ימים, למרות שמו התנוסס, עוד פחות מהעתיד שקדם לו. כשהפסיקה חירות את תמיכתה בעתון אחרי שנפוצו שמועות של מעילה בכספיה, והוא הפסיק את תופעה, מיהר בן-דב ל-הציע את שירותו לאחרים.

תחילה פנה לאריה-דיסנצ'יק, עורך מעריב, שהוציא בעת ובעונה אחת עם תופעת תנו-פה שבועון ילדים תפל ודל תפוצה. בן-דב הציע לדיסנצ'יק לאחד את שני השבועונים. דיסנצ'יק קפץ על המציאה, עמד להסכים לחיסול מתחרהו. אולם התנגדותו של ראוי-בן, ינאי, עורכו של עתון הילדים של מע-ריב, חיסלה את ההסכם עוד לפני שהגיע לשלבים מעשיים.

מסדר המסדר את עצמו. בן-דב ה-ציע את שירותו לאדם אחר. היה זה בעל ידיעות אחרונות, נח מוזס. מוזס הנמרץ, שאין דבר קדוש בעיניו יותר מאשר להכות את עתון-הערב המתחרה, עזר כבר קודם לכן, בחשאי, להופעת תנופה כדי לפגוע בעתון-הילדים של מתחרהו. הוא תרם פעם מכיסו 200 ל"י, הציע בפעם שניה ל-פרסם מודעה של תנופה בעתונו, להחזיר מכיסו את דמי-המודעה, כדי שאיש לא יבחין בדבר.

מוזס העריך את שירות בן-דב. אולם יותר ממנו הוא יודע להעריך את הכסף. מחקר קצר גילה לו כי תפוצת תנופה ה-תה קצת יותר מאלף טפסים לשבוע. תפ-צת עתון הילדים של מעריב הגיעה ל-אלפים מעטים — כמות שאינה מקיימת את העתון, גורמת לו הפסדים מדי שבוע.

אמר מוזס: "למה לי לסדר את מעריב כשהוא מסדר את עצמו?"

הוא דחה את שירות בן-דב בקש. למרבית התמיהון לא נואש בן הדב. אחרי שכמה הצעות שלו למפלגות שונות נדחו, הציע השבוע למפא"י להוציא מחדש את תנופה. והוא עשה זאת מתוך חישוב הגיוני ב-יותר: סוף-סוף מפלגה הרוכשת מועדונים במליוני לירות יכולה להרשות לעצמה ל-הפסיד גם על עתון.

בי"ס לפקידות
מרכז מורים
רח' 12 ת"א
טות שנתיות 1957 לעצירים

למבוגרים: קורס מזורז, מקצועות בודרים

מה סיבו של האיש שנבחר להכין את חגיגות העשור? מה יצא מתחת ידיו:

עשור - או אסון?

יו"ר מאיר וויסנאל
העיקר הוא הדולאר

גאל לא התרגש במיוחד. "נתתי את המכונית כמתנה אישית למר ארזי, לא מכספי המגבית", הצהיר והמשיך בעסקיו כרגיל.

★ ★ ★

וויסנאל צורק תמיד

בין עסקיו הפרטיים הרבים של מאיר וויסנאל, לפני שהתמסר כליל ליד חיים ויצמן, היה גם משרד קבלני של ארגון חגיגות ופסטיבאלים. בארצות-הברית היה אמרן * ומארגן חגיגות עם בהזדמנויות שונות. וויסנאל עסק גם בשם התנועה הציונית בארגון הביתן הארץ-ישראלי ביריד העולמי של ניו-יורק, ערב מלחמת העולם השנייה. משום כך, כנראה, החליט ביגרי להטיל את התפקיד חשוב והאחראי של ארגון חגיגות שנת העשור על שכמו של המומחה הגדול לתרומות ולנדבות. העובדה הפשוטה כי האיש שהוטל עליו לארגן חגיגות אלה, אינו מעורה כלל בחיי הארץ ובתרבותה, ואינו מדבר את שפתה אסילו, לא העלתה ולא הורידה בעיני ראש ממשלת ישראל.

גם החיכוך על אופי החגיגות שחייסנאל מסוגל לבשל לא הרתיע איש. כי את דרגת החשיבות הראשונה במעלה העדיף ראש הממשלה ומנהל משרדו, האחראי גם לחיירות, לזרם ההכנסות העלול לזרם מהמפעל הגדול. למטבע היו שתי פנים: כתוצאה מהעבודות הגדולות העתידיות להתבצע לקראת החגיגות תחוסל כמעט האבטלה, תופעה רצויה מאד לקראת שנת-הבחירות שלאחר שנת העשור. הצד השני של המטבע: החגיגות תמשוכנה לישראל זרם בלתי-שיסוק של תיירים יהודיים, בעיקר מארצות-הברית ואלה יעשירו את קופת המדינה במטבע זר.

אלוף משנה פרי חשב אחרת. בשבילו היה מסע הפיר-סומת העצמי של חייסנאל חשוב פחות מהצלחת החגיגות, אוספין ועממיותן. הוא רצה לצמצם את ההיקף המוגזם של החגיגות, להתרכז בנושא העיקרי, לצמצם בתקציב הוצאות שופע-כסוב לעורכיהן ולעסוק בעיקר: הצלחת חגיגות העשור.

אולם לביגרי ולסדי קולק לא היה זמן ורצון לעסוק בריב שבין פרי לחייסנאל. הם קבעו אוטומאטית שחייסנאל צודק תמיד, הניחו לפרי להתפטר בכובשת פנים, אסרו עליו כחייל להסביר ברבים את עמדתו.

בינתיים המשיך חייסנאל במסע התעמולה לעצמו. הוא גסע ממקום למקום, הטיף לחגיגות גדולות, עצומות ורבות-היקף, פיאר את עצמו כאיש המתאים ביותר לביצוע המפעל וסיפר על הצלחתו בעבר.

"עשיתי כבר דברים יותר גדולים ותמיד הצלחתי", צעק השבוע חייסנאל באוזני ראשי הערים והמועצות המקומיות. מרדכי אלון, ראש מועצת בנימינה, היה הקיצוני בגאספים: "על חייסנאל להתפטר. הוא אינו מתאים לתפקידו".

אולם חייסנאל אינו האיש שיתפטר. הוא עצמו מחליט מה ואיך לעשות כל דבר שהוא עושה. ביהוד כשביגרי וקולק מאחוריו. בשבילו ובשבילם אוסי החגיגות ומידת עממיותן, או ישראליותן, הם דברים הרבה פחות חשובים. העיקר הוא הדולאר.

• הוא אשר גילה, בין השאר, את כוכבי חולנוע טיקי רוני וסוזן הייזר.

בפאריס. לאחר כמה שעות הגיע הגבר בעל הרעמה הלבנה והקומה הנמוכה. הוא ניסה לשכנע את הצייר לייצר סרט מצויר, באולפני חלט דיסני בהוליווד. ישראל היתה צריכה להופיע בסרט זה בדמות הקבוצה המופיעה בקריקטורות של דוש, חבושת כובע סמבל.

גם דוש וגם חייסנאל היו צריכים לחזור לישראל כעבור שבוע. עובדה זו לא שינתה בתוכניותיו של חייסנאל. במרץ ובפברואר האופייניים לו, סס, כיאה ליושב-ראש של ועדה עולמית, מרומא לפאריס ובחזרה, כדי לקיים שיחה שאסער היה לקיימה בישראל. כי כידוע, הזמן דוחק והמלאכה מרובה.

בישראל הכחיש חייסנאל את הסיפורים על מורגותיו: "אינני מקבל לא שכר ולא הוצאות עבור עבודתי בחגיגות העשור".

★ ★ ★

האחרונים נוסעים עז גדגלים

מאיר וולף וויסנאל אינו זקוק כלל למשכורת ור לתשלום הוצאות עבור עבודתו בהכנת חגיגות העשור. משכורתו והכנסותיו מעבודתו בניהול יד חיים ויצמן מספיקות לו כדי קיום בכבוד ויותר מזה. כי בכיסו של מאיר וויסנאל מונח הסכם חתום, בהתאם לצווחתו של פרופסור חיים ויצמן, נשיאה הראשון של מדינת ישראל. הסכם זה מורה על הקצאת 18 אחוזים מהכנסות מגבית יד ויצמן העולמית לכיסו הפרטי של מאיר וויסנאל.

את מקומו ליד הקערה הציונית רכש חייסנאל כבר בשנים הראשונות של המאה העשרים, כשהיגרה משפחתו מפולין לארצות-הברית, שם עלה מדרגת עורך עתון ציוני קטן-ערך לכסא סגן-נשיא ההסתדרות הציונית.

כשפגש ויצמן את חייסנאל, באותם הימים, קשרו השניים קשרי-ידידות של מנהיג ושמש. "חייסנאל הוא החשוב בין ידידי הצעירים באמריקה", כתב הנשיא המנוח בספרו מסע ומעש: "אדם בעל כשרון וישר-לב בולטים, בעל כושר עבודה מפליא, שאין דבר כדו ממנו לעשותו... במעשים אלה הוא מבזבז את כוחותיו ללא חשבון, ונאמנותו וידידותו גדולות כגודל מרצו".

עם הערכה אישית כזו של מי שהיה נשיא ההסתדרות הציונית ומנהיגה, ועם הכונות אישיות מבורכות של עורך-מרץ וכשרון להידחק לכל מקום, הצליח חייסנאל להיכנס לשורה הראשונה של אנשי-המעשה הציוניים. הוא יום וקיים את מכונו ויצמן למדע והוא שפיתח ושיכלל את המכון, שעלה לדרגת בית-המחקר המדעי הגדול והמשובכל ביותר במרחב.

כדי לעשות זאת היה דרוש כסף. ליצנים מסבירים את השם יד חיים ויצמן כי פשוטה למתן נדבות. האמת היא שאין לחייסנאל לאיסוף תרומות נדיבות. כי חייסנאל הוא גם הנהגה העיקרי, מחוץ למכון עצמו, מזרם התרומות.

טדי קולק ומאיר וויסנאל

וויסנאל צודק תמיד

סוף-סוף 18 אחוז אינם הולכים ברגל. הם נוסעים במכונית מהודרת.

ומכוניות מהודרות לא חסרו מעולם למאיר וויסנאל. לפחות פעם אחת היה לו עורך כזה שיכול היה להרשות לעצמו לתת אחת במתנה. היתה זו מכונית הקאדילאק ה-מפורסמת, אותה העניק לשלמה ארזי (הנולד 1910), הפקיד הממשלתי הבכיר שייצג את האצ"ר ביד חיים ויצמן ועזר לא פעם לחייסנאל בעסקותיו המסועפות.

בארץ קמה סערה. המתנה נראתה כשחוד לאדם המבצע את העבודות הכספיים של מגביות המכון מתוך-לארץ. וויס-

• ביניהם: סד לוריא, עורך הגירוזלם פוסט.

ח דוש ימים לפני הכרות פתיחתה הרישמית של שנת העשור נכנס אלוף-משנה יעקוב פרי (פרולוב) לחדרו של יושב-ראש הוועדה לחגיגות העשור, מאיר וויסנאל, כדי להגיש את התפטרותו. "אני חושב", אמר לו וויסנאל ב-איריש, "שידידי משה דין יצא לך תפקיד אחר".

פרי הלך. תפקידו כראש מטה ההכנות לחגיגות השנה העשירית לקומה של מדינת ישראל נשאר פנוי. אולם מאיר וויסנאל, מנהל יד חיים ויצמן ומכוון ויצמן למדע, לא היה זקוק לראש מטה. מאז ומתמיד אהב וידע לנהל את עניניו בעצמו, וכפי שהוא מבין אותם.

לא חשוב שאינני מבין עברית. חשוב שאני יודע איך לנהל את החגיגות", צעק חייסנאל בכעס השבוע, במסיבת עורכי העתונים בבית סוקולוב בתל-אביב: "כל אחד יודע עברית. אף אחד לא יודע לארגן".

★ ★ ★

פרק מתוך אגדה הוליוודית

גם דוד בן-גוריון חשב שחייסנאל הוא האיש היחיד במדינת ישראל שידע לארגן את חגיגות העשור. הוא העביר החלטה בממשלה, לפיה מונה חייסנאל ליושב-ראש הוועדה העולמית לאירגון חגיגות העשור במדינה. ניתנה לו יד חופשית. גם תקציב חופשי.

חייסנאל ידע את אשר עליו לעשות. מיד לאחר שמונה לתפקיד החשוב, נסע לשדה התעופה, המריא לארצות-הברית, כשנחת בשדה התעופה בניו-יורק, כינס את כתבי העיתונות, סיפר להם על שליחותו החדשה, ניבב באוזניהם תלי תלים של תוכניות סמוצצות. הוא סיפר להם על חבאלט הלונדוני העומד לצאת לישראל, על קרנבל ויקוקין במידיס בינלאומיים ועל רבבות תיירים, האורזים את חסניהם כדי לבקר בחגיגות שהוא עורך.

בישראל נשמעו התוכניות כפרק מתוך אגדה הוליוודית שלא תתממש לעולם:

• **תערוכת העשור** תיערך בבניי האומה בירר-שלים, שלהשלמתם בלבד הוקצב סכום של מיליון ל"י. את התערוכה יבצע יצחק רול, מי שביצע את תערוכות התעשייה 1956 ושעזב לא מכבר את משרתו בעיריית חיפה כיועץ גראפי. לאחר שהסתכסך עם אבא חושי, לפי התוכנית, תחולק התערוכה לשני חלקים מרכזיים, אורחי וצבאי. את האחריות לביצוע החלק הצבאי נטל על עצמו צה"ל. התערוכה תהיה פתוחה במשך שלושה וחצי חודשים, ומאיר גניה מצפים למיליון מבקרים. תושבי הארץ ותיירים.

• **יום העצמאות** ימשך השנה שלושה ימים רצופים. אחרי שהרבות הראשית הורגה להקדים את החג מיום ו' ליום ה' מחשש חילול שבת, החליט חייסנאל לבקש את אישור ההסתדרות להארכת יום העבודה, בשבוע שיקדים ליום העצמאות, לתשע שעות בכל יום. בצורה זו, אפשר יהיה לשחרר את הפועלים מעבודתם גם ביום ו' ויחזר "בשר" אל יום השבת.

• **המצעיד הצבאי** לא יערך השנה בעיר אחת. מתוך נסיון הגנים הקודמות החליטו מארגני העשור לדאוג לשלושה מצעידים צבאיים גדולים בירושלים, חיפה ותל-אביב. העיקרון של חגיגות מקומיות ומניעת נדידת המונים ישמש כל השנה כולה.

• **פיקניק חמוני** מוצע לאישור הוועדה. לפי התוכנית יוכרוז כמה יערות מיערות הקקל כמקומות חג-המונים. הפיקניקים יערכו ביום ו' במשך כל היום, ויקר פו לפי התוכנית למעלה מחצי מיליון חושבים.

• **ימי החירות** יערכו במשך כל השנה, במגמה ל-הדק את הקשרים שבין הציבור האורחי לחיילי צה"ל. ב-מסגרת החגיגות תיכננה הוועדה את יום הגיוע, הנחל, השירון, חיל-האוויר, חיל-הים וחיל-הצנחנים.

• **חגי הערים** יערכו בכל עיר הארץ ומושבותיה. תל-אביב תחוג את יום ההולדת השמונים שלה ותשתעשע בעדלאידע של נוצר, רחובות תחוג את תגיה-הנר, ראשון-לציון וזכרון-יעקב את חג היין, סבריה את פסטיבאל הכינרת, אילת את יום אילת, וחיפה את יום הפתח, יום האם וכל חג-רחושי האחרים.

★ ★ ★

טיפה מרומא

באת משרדו. הוא שכת חתר-עובדים צעיר ורבי-מרץ, קבע נוהלי עבודה, שירת לתות-תיאום, כינס את ראשי הערים, אמנים, ציירים, מומחים להסברה, למלונאות, ל-תיירות ולכל ענף שחגיגות העשור יתקלו בו. הוא קבע לוח-זמנים, הכין הצעות-תקציב והחל במלאכה.

באירופה המשיך חייסנאל מצויו במסע הניצחון, בישר בתרועות שופרותיו על חגיגות המפוארות שהוא עורך. סיפר השבוע הקריקטוריסט קריאל (דושי) גרדוש: "באחד הימים צילצל הטלפון בחדר המלון, בו התאכסנתי בפאריס. על הקו היה חייסנאל. הוא דיבר מרומא..."

חייסנאל היה מעשי מאד. הוא ביקש מרוש לחכות לו

הטוב והרע

אורח שרצה השבוע לקרוא חדשות חיוניות ומעודדות על המכביה החמישית, יכול היה למצוא אותן במעריב. אם רצה לקרוא דווקא על הרע שבמכביה, על השערוריה של מעברת המכביה, על ההזנחה והוסריארגון, יכול היה למצוא את התומר בעתון הערב המתחרה, ידיעות אחרונות.

ההבדל היה רק הבדל של נקודת-המבט. נקודת-המבט של אלכסנדר אלכסנדרוני, עורך מדור-הספורט של מעריב, היתה מיובנת. אלכסנדרוני, חבר הוועד העולמי של המכביה, וכמו כן מנהל לשכת-העתונות של המכביה, הצליח להשיג לעתונו שלושה עמודי מודעות על המכביה.

אלכסנדרוני גם דאג להוציא ביוליטינים שבועיים על המכביה שפורסמו בכל העיתונים. אולם כשהיה בידו סקופ, כמו חליפת המכבים בין הנהלת המכביה וההתאחדות הסובייטית לספורט, שמר אותו למעריב. יהודה גבאי, עורך הספורט של ידיעות אחרונות, איננו חבר הוועד העולמי של המכביה. בעתונו לא הופיעו מודעות מטעם הנהלת המכביה. לאיש לא היה הענין איכ"פ. הוץ מלונח מוזס, בעל ידיעות אחרונות. מוזס קרא אליו את גבאי, הודיע לו שכתוביה על החרמת עתונו תזכה גם המכביה ביחס דומה במדור הספורט שבעתון. שהרי אם אין מודעה, אין ידיעה.

מנגנון

מחוך לתחום

האורח ניגש לשכת-המודיעין, בפתח הצריף המוארך של משרד-החוף בקריה הירושלמית. הוא נתבקש באדיבות למסור לפקיד את פנקס-הזהויו שלו, את שם הפקיד שהוא מבקש לראות ואת מטרתו. הפקיד מילא טופס ארוך, ביקש את האורח לחתום, שלח את הטופס לפקיד. אם היתה התשובה חיובית, הובל האורח בליחי שליח לפקיד, בתום הביקור רשם הפקיד על הטופס את משך השיחה, ושלחו למודיעין. **סתימת חורים.** סדר חדש זה, המתאים מאד למשרד של בולשת, הונהג ביום ראשון החולף במשרד-החוף. לא היה ספק מה מטרתו: למנוע הסתננות ידיעות לי עתונות. שרת-החוף, המודאגת מהסתננות זו, ביקשה להחזיק בידה שוט; בעזרת הספסים תוכל בעתיד לבדוק בכל מקרה אצל מי ביקר העתונאי שפירסם ידיעה בלתי-רצויה, ולסחוט את הפירצה.

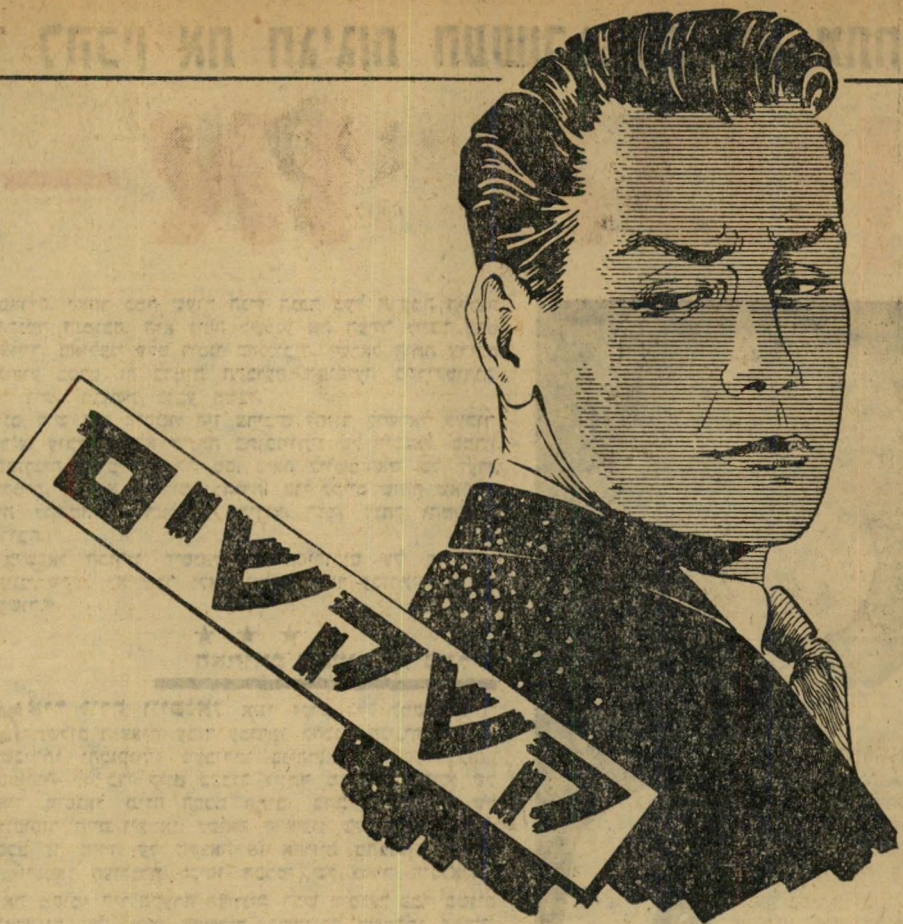
עתונאי ירושלים, גזע משופשף ומנוסה, הבינו את הסכסס. רוגזם התעורר. לפני כמה חודשים יזמו תנועת-מחאה נגד מינהג המשרד לסנן את כל הידיעות החשובות לשני עתוני-חסות: דבר והארץ. עתה חששו כי כל מקורות-הידיעות יסתמו סופית. בתמימות עילאית ניגשו העתונאים ליולטר איתן, מנהל המשרד, התלוננו על הקשיים שייגרמו להם אם יצטרכו אנשים עסוקים כמוהם למלא טפסים. הבטיח להם איתן: המנהג יבוטל לגבי עתונאים. אם יישאר איתן החתרון איתן בדעתו, ייחצור מצב משעשע: מינהג שהומצא אך ורק כדי להפריע לעתונאים, לא יחול על העתונאים, אך יפריע לכל שאר באי-המשרד.

אילת

מדיניות היד הקשה

השטרים הראשונים שירדו לאילת, לפני שבע שנים, לא ידעו בדיוק מה עליהם לעשות במקום. חבושים בכובעי פקק טרופיים, שנלקחו ממחסני משטרת המנדט, ומצוידים בגיף חדש, סיירו להנאתם ברחבי הערבה, נהגו מבטלה מקצועית מוחלטת. תושביה המעטים של אילת היו זקוקים יותר לתחבורה כדירה, הספקת ירקות והקמת מרפאה קבועה של קופת חולים, מאשר לנציגות החוף. בין התושבים החזשים שהגיעו לאילת, אחרי מבצע סיני, היו גם כאלה שירדו במחשבה תחילה להפך את החוף במקום מושבם החדש. זעקתם של התושבים הוותיקים — שהתפרצויות לבתיהם והתגירות המרובות במקומות הציבוריים, הוציאו אותם מכליהם — הגיעה לצפון, הוציאה את קציני המטה הארצי משלחתם.

לקוחות — מרחב אחר. סמל ב' דוב ("דובי") בן-ההושוע היה האיש שנבחר בידי מפקדיו להשליט סדר באילת. כך הושוע, ליד רומניה בן 26 ושומר חתיק ששימש כסמל תביעות במשטרת חיפה, נענה לבקשת מפקדיו להתנדב לתפקיד הקשה. עד מהרה, השתלט הסמל הרוח ומהיר התנועה על העבודה השוטפת בתחנה. הוא

המנסציה בעולם:

הקץ לקשקשים ונשירת שערות

הנה לרשותך תרופה חדשה — "אנדרן" של HELENE CURTIS.

הרופאים באמריקה ממליצים על "אנדרן" כאמצעי חפיפה קבוע המרחיק את הקשקשים ומכריא את השער.

"אנדרן" חודר עמוק, ממיס את הקשקשים, מנקה ומחטטה באופן יסודי את הראש.

הנסימן יוכיח לך כי "אנדרן" משלב פעולה מהירה בחפיפה נעימה המיפה את השער.

דרוש "אנדרן" במספרות, פרפומריות ובבתי המרקחת.

Helene Curtis

ENDEN

פרסום סליאריאלי

מיץ עגבניות

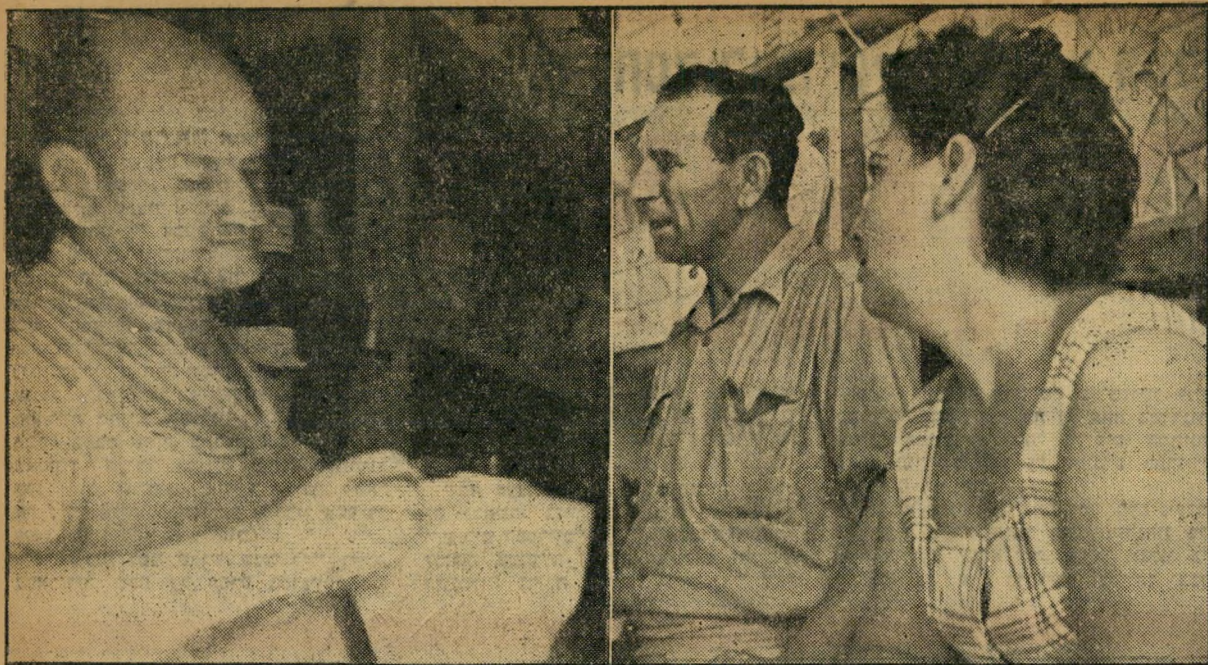
יפאורה בע"מ טבעי

המחיר לצרכן: בקבוק 63 ס"ל — 240 פ"ר
כוס (בקיוסק) 100 פרוטה

מיזחד לשינונים!

מגרשים ברחובות

ת"א טלפון 24749

חילק את שוטריו למשמרות עבודה, הכין את רשימת התושבים עליהם יש להשגיח במיוחד, עצר כמה מהם במקרה הראשון בו עברו על החוק, הסביר להם בתקופות כי מוטב להם להמנע מפגישות מקצועיות אחר. מדיניות היד הקשה נשאה פרי. אחרי שכמה מגיבורי אילת בילו לילה או שניים בתא הכלא של התחנה, נשמו בעלי המסעדות והקוסקים לרווחה. בליל ת, ראו המאחרים לישון — שלא חששו עוד מהתנפלויות פתע, או נסיון לאונס — את האור הלבן הבוקע מחדרו של בן-יהושע. הוא המשיך לארגן את העבודה, להיכח למפקדיו בצפון כי בחירתם לא היתה לשוא.

“עכדי 16 שעות ביום, אבל הצלחת, אמר בן-יהושע, כשעלה לחופש לאחר ששה שבועות של עבודה מאומצת, נדמה לי כי כל לקוחותי בעבר מחפשים היום מרחב מחיה אחר.”

חקירות

סוכר לבן לשוק השחור

בלשי הענף הכלכלי של משטרת תל-אביב עצרו באחד הימים של השבוע שעבר מכונות משא- שהיתה עמוסה בשקי סוכר. הנהג נתבקש להציג את תעודות-המשלוח של מטענו, ומשהתברר כי לא היו בליון תעודות כאלה — נעצר. כאשר הובא הנהג לחקירה, לא ידעו עדיין הבלשים כי לפניו אחד מהקרי ההברחה הגדולים ביותר של סוכר לבן אל השוק השחור.

בחקירה סיפר הנהג שאת הסוכר קיבל מידי חסיה בורוביץ, אשה זקנה בת 55, שהיתה נוסעת יחד אחר בין חנויות העיר, מורה לו היכן לפרוק את מטענו. הבלשים פעלו שיגורית, עצרו את חסיה, הביאוה לחקירה במשרדי הענף.

“אני מקבלת את הסוכר מהמתחך שר-גול, סיפרה חסיה. החקירה נמשכה: שרגול הצביע על סוחר בשם רוזנברג. רוזנברג הוביל את הבלשים אל חורש, אחד משותפי בית-החרושת ארז. הוא סיפר שהיה מקבל סוכר גם ממיצארון פריינד, ופמה.

סכרין במקום סוכר. עם תיק עדי-יות כזה המשיכו הבלשים בחקירה. הם ידעו, ככל אזרח אחר בישראל, כי בכל חנויות המכולת אפשר לקנות סוכר לבן במחיר חופשי של לירה וחצי הקילוגרם. מחיר הסוכר בפינקו הוא 600 פרוטה. קילוגרם, ובמחיר זה נמכר הסוכר לבתי-החרושת לייצור ריבות, מיצים ושוקולד.

ישנן רק שתי דרכים בהן יכולות כמויות סוכר גדולות להגיע אל השוק השחור. הדרך האחת היא ההברחה; אפשרות זו כמעט ואינה קיימת. קשה מאד להבריח סוכר בשקים, בלי עזרת רשת הברחה עולמית מאורגנת היטב, בחסות המכס והמשטרה.

הדרך השנייה פשוטה הרבה יותר, היא להעביר את הסוכר הניתן לבתי-החרושת לצרכי ייצור, אל השוק השחור. בית-החרושת הנוהג כך מרחיח יותר מ-500 פרוטה כל קילוגרם. לצרכי ייצור יכול בית-החרושת להשתמש בסכרין או בסוכר חום זול. הוא יכול גם להצהיר על יצור מוגבר, ליצר למעשה הרבה פחות ולהעביר את כמויות הסוכר העודף למכירה בחנויות המכולת.

קנסות במקום מאסר. כל זה ידעו גם בלשי המשטרה. מה שהיה חסר להם להשלמת התמונה היו עדויות של ממש.

מכריח-סוכר גולדברג וקיבלים

מן הלבן אל השחור — 100% רווח

הפסיק את צעקותיה, להסביר לשוטר הי-נבון את פרטי העניין.

באוזני קצין הנפה הצפונית, מפקח רא-שון שמעון מרקוביץ, גולל הבעל, חיים מאיר את הסיפור המלא. הוא סיפר על עיסקה של חלקי פטיפונים שקנה מסוחר שני, תמורת 7000 ל"י, ביום העיסקה שלח את אשתו לקבל את הסחורה, אשר עברה שילם כבר באותו בוקר.

כשפתחה אשתו שושנה את שק הקופי-סאות, בהן קיבלה את הסחורה, התגלתה לה כל האמת: בקופסאות היו חלקי פטיפונים שבורים, גרוטאות ומסמרים. הסוחר נעלם.

מאיר, סוחר חתיק בצרכי-שמל, הכיר את הרמאי. הוא מסר את שמו למרקוביץ: אברהם מליקובסקי, הידוע גם כאברהם מילי-קין, הוא לא צריך היה לטרוח כדי לתאר את הרמאי לשוטרים. הם הכירו אותו היטב, ידעו כי היה עליו להתיצב כעבור יומיים כדי לרצות עונש של ששה חודשי מאסר, בעזון הברחה.

שורה של עסקים. אברהם מלי-קובסקי הוא דמות ידועה בחוגי המסחר השחור בישראל. כאחד המכריחים המ-צועים המוכשרים והמצליחים ביותר דאג מליקובסקי, לידו פולין, לרכוש לעצמו את האזרחות האמריקאית, נוסף לישראלית.

בעזרת שני שמויות, הפולני והאמריקאי, ובעזרת שני דרכונים הצליח מליקובסקי-מיליקין לעשות חיל ברחמים שהפיק מעסקי ההברחה. הוא רכש חלק שמן בחנות הי-גלידה קורטוב בתל-אביב, בחנות הגדולה לצורכי חשמל אדיסון בתל-אביב, בבית-החרושת למקריים חשמליים אור-קור, בח-נות לצורכי חשמל קראור ובשורה ארוכה של מפעלים משגשים אחרים, בהם היה שותף סמוי.

אולם העסקים בישראל לא גולו זמן רב ממליקובסקי. הוא סמך על שותפיו, שי-היו פעילים בהנהלת העסקים יומיים, הרבה לנודו ממדינה למדינה, כשהוא נושא ב-מוזדויות כל-טוב.

13 מוזדויות. מליקובסקי סמך על שותפים, אך לא על ניסים. למען הבטחון היה מנהל את עסקי ההברחה בשותפות פעילה עם קציני משטרה ומכס בכל מדינה. כך, למשל, כאשר הגיע לפני כשנתים לשדה-התעופה לוד כשהוא נושא אתו תשע מוזדויות גדולות, נוכח מליקובסקי לדעת שהפקיד שהיה שותף להברחה נעדר מה-מקום לרגלי מחלה. מליקובסקי לא התבל-בל, הצהיר מיד כי הוא נוסע לקפריסין וכי המוזדויות מיועדות לשם. פעולה מוצ-לחת של משטרת הגבולות הביאה למעצרו. היתה זו הפעם הראשונה שנשפט בעזון הברחה בישראל, נידון לששה חודשי מאסר. מאסרו של מליקובסקי גילה גם את שר-תפיו במכס ובמשטרה. בעקבות הגילויים הודח הסמל דבורקין, מסמלי משטרת שדה-התעופה, נידון למאסר. מפקד משטרת לוד, ע.מ. קונוויר, הועבר גם הוא מתפקידו, בעקבות אותה פרשה.

מליקובסקי לא בזבז זמן. בעודו ממתין לסיום משפטו בפרשת תשע המוזדויות המ-שין להבריה במוזדויות אחרות, הוא חזר לארצות-הברית, הסליג חזרה לישראל, עם מטען של 13 מוזדויות.

הברחה דיפלומאטית. הפעם היתה המשטרה זהירה יותר. ראש הענף הכלכלי של משטרת חיפה, ע.מ.מ. צידון, ארב ל-מליקובסקי בנמל. הוא ידע כי מליקובסקי עוסק בהברחה, בחיפוי מטען דיפלומאטי של אחת הנציגויות הנורות החשובות.

בלילה, בחשאי, פתח צידון את 13 המוז-דות. הוא גילה בתוכן כמות עצומה של סחורה מוברחת. מליקובסקי ושותפיו להב-רחה הגדולה נעצרו, הועמדו למשפט שלא נסתיים עדיין. הדיפלומאט הוחזר למולדתו.

בינתיים, הגיע מועד מאסרו של מלי-קובסקי. הוא נשאר חייב סכום גדול ל-קרוביו ולשותפיו, חיפש מיקור הכנסה מהיר, לחיסול החובות לפני מאסר ששת החודשים. הסוחר חיים מאיר, ששאפתו לרחמים קלים השכיחה ממנו את הזהירות המקצועית, היה המקור הבלתי-מאושר. תמו-רת שק הגרוטאות, סיפק למליקובסקי את 7000 הל"י, שהוציאו אותו ממצוקתו הי-כספית הזמנית.

כל ישראל

מעט מד, מאוחר מד

תמונה מחרירה התגלתה בשרותי הכיבוי, אחרי ששחנת-הקמח הגדולה בי-רחובות עלתה השבוע באש. מסתבר כי גדודי הכבאים של הדרום וגוש דן, המור-כים מתגוררים והניזונים בעיקר מג-דבות, עובדים באיטיות ובחוסר צידו יעיל. התורן בתחנת ראשון-לציון, למשל, היה צריך להודיע על הדליקה למפקד התחנה באמצעות כלי-הרכב היחיד שעמד לרשותו: זוג אופניים. אילו יכלו מכונות-הכיבוי להגיע בעוד מועד אל מקום הדליקה, אפשר היה להשתלט על האש מבלי שתגרום נזקים כה חמורים. . . . **כמעט אחד** מתוך כל חמישה אזרחים העובדים בי-שרות המדינה הוא שוטר או סוהר. מס-פרם מגיע ל-7372, אולם הם אינם מצ-ליחים להתגבר על נטל עבודתם, ואילו מת-גייסים חדשים קשה להשיג.

תזכיר

שלל דיזלים

על חלוקת שדל חדשה בין המפלגות, בצורת מגיות של מפעל-דיזלים חדש, אשר יקבל גם מנופולין על ייבוא כל מנועי-הדיזל, הודיע לפני שבועיים מדור תצפית של העולם הזה (1038). השבוע השמיני חברות-התובלה הגדולות מחאה חריפה על-עיסוב כל רשינות-הייבוא למשאיות כבדות, שנכנס בתוקפו כדי להבטיח מראש את רוחי-החברה החדשה, כל עוד לא הושג הסכם עם החברה הגרמנית מא"ן. החברות גם הביעו את הדעה כי הדיזלים הגרמניים לא יתאימו לתנאי הארץ. . . . **ההתפרעות ב-נמל חיפה,** שאורגנה בידי פעילי חושיטאן (העולם הזה 1039) בעת קבלת הפנים למש-לחת הפסטיבאל, גונתה השבוע על-ידי עמוס לנדמן, מנהל נמל חיפה. הוא הסביר כי „ההתפרעות אורגנה על-ידי חסיד שוטה, שרצה בדרך זו להוכיח את נאמנותו למג-היגות.”

סמל ב' דוב בן-יהושע באילת (לוקה טביעת אצבעות)

מן הצפון אל הדרום — 100% הצלחה

מה יחסה לגברים? כיצד היא מתלבשת? היכן היא מבלה אח

האשה הסובייטית

- מאת שלום כהן -

אנשי הקולחוז החדים נשירה צרי
 אלה שופעת עליונות רעננה. אחרי
 18 שעות עבודה מתנדבות למען ארץ ה-
 סוציאליזם הגבוהה, ביום המנוחה השנתי.
 הם נושאים על שכמם את החברה נטאשה,
 ודורות לחיים וחייכנית, ש-1642 שעות ה-
 עבודה שלה בשבוע האחרון לא גרעו ב-
 מאומה מיופיה הבריאה, השרשי והעממי-
 כפרי. המצלמה מטפסת לאיטה על חזה של
 נטאשה, שקשה להבחין בו מאחורי 32 מולי-
 ליות מבריקות המק שטות בתמונות מארכס-
 אנגלס, לנין-סטאלין-אחוזן האיום. על אחת
 המדליות מחוקה התמונה... נטאשה מס-
 תבלת במבט שוקק, בתרעומת מהפכנית, אל
 חאסילי, העומד מבוויש מתחת לתמונה
 הענק של מאלנקוב. אין הוא מעז לשאת
 את עיניו אליה, כי בשבוע האחרון אסף רק
 1499 שעות עבודה עלובות...
 כך כתבה לפני שלוש שנים לילי בלילי,
 בפארוויה שלה על הסרט הסובייטי ועל

החשוב. הפגשה החקיימה באיצטדיון לנין
 במוסקבה ונטאליה ישיבה על אחת ממדרגות
 הבסון המיועדות לקהל הצופים, המתנינה
 שיגיע תורה להופיע על המיגרש בתרגילי
 התעמלות המוניים.
 היא לא נראתה ביישנית ומדי פעם ניצרה
 את רעמת שיערה הזהוב בתנועת-חינוחן של
 אשה היודעת שהיא יפה. אפילו אצלנו ב-
 ישראל, בה אין מדקדקים במיוחד בכל

האשה הסובייטית. כך, בערך, גם תיארת
 לעצמי את נטאשה האלמונית. חיכתה לי
 הפתעה גדולה מאד, כאשר פגשתי את
 נטאשה בחיים.
 שמה בעצם נטאליה. אולם חבריה קוראים
 לה נטאשה, בדיוק כמו גיבורות הסרטים
 והשירים הפטריוטיים הסבייטים. הא היתה
 לבושה מכנסיים קצרים כחולים וחולצת
 התעמלות כחולה, הדוקה היטב אל גופה

אובנה, מניקיור וסלסול תמידי

הקו החדש רק מאז מות סטאלין הותרה הרצועה
 ושוק המותרות הרים ראש. ארבע
 דוגמניות צרפתיות הציגו אופנה פאריסאית לנשות מוסקבה.

שמלה לבאל נשי רוסיה לובשות שמלות וחי-
 לפות מהאופנה של שנות השלוש
 שים. אך בנשפים כבר נראות שמלות מודרניות כמו זו.

קיבוצניקית בקולחוז זוהי ציפסק
 ציונית לפט
 בנות מעמדה - חברות הקולחוז על-שם סטאלין. הרוני

גיוני הנימוסים והסכס, לא היתה נקשרת
 שיחה בלבביות כזו ובחופשיות כזו. פניה
 של בת-ישיה היו סנים סלאבים סיפוריים:
 רחבים, תמים כבדים במקצת, עינים כחולות-
 אפורות גדולות, הבעת שביעות-רצון.

היא סיפרה - בעיקר בעזרת תנועות-ידיים
 וכמה מלים גרמניות - שהיא בת 20, תלמידת
 המכון הגבוה לתרבות הגוף, מתכוננת להיות
 מורה להתעמלות. לזרות קומתה הגמוכה
 במקצת - קומת הרוסי הממוצע היא גמוכה
 מזו של הישראלי הממוצע - שמעו מרץ
 ובריאות. בדיוק כפי שתארתי לי את האשה
 הסובייטית, אמרתי לעצמי, ומתי את ניהגת
 בטרקטור? שאלתי.

בטרקטור? מדוע אנהג בטרקטור? ה-
 שיבה בתמהון.
 "הרי כל בחורה סובייטית נוהגת בטרקטור"
 סור.

נטאשה חשפה את שיניה בצחוק אדיר.
 "הא-הא-הא! טראקטור? שמעת? (אל חברתה)
 הוא אומר שכל בחורה סובייטית נוהגת
 בטרקטור!"

גם החברה התחילה לצחוק, צחוק מא סק
 יותר, כאילו לא רצתה לפגוע ברגשותיו
 של ילד קשה-הבנה. "אולי פעם זה היה
 האידיאל של הבחורה הסובייטית", הסבירה
 לבסוף נטאשה. "גם עכשיו יש הרבה בחור-
 רות שעובדות על טראקטורים. אבל זה כבר
 לא הדבר המאפיין את הבחורה הסובייטית."
 "כן", הוסיפה החברה. "האשה הסובייטית
 התבגרה. היא איננה וקוקה לכל מיני מעשי-
 הפגנה ובגורה כדי להוכיח לעצמה ולחברה
 שהיא בעלת זכויות שוות לגבר. אנחנו עכשיו

הפועלות שתי פועלות מקבלות סילסול תמידי. לפי-
 שיטה ישנה. תופעה שכיחה מאד במוסק-
 בה היא לראות נשים בעלות שיער מקורזל באופן מלאכותי.

האמנית מרגריטה היא זמרת בלהקת אופירה
 מוסקבאית. משכורתה גבוהה למדי ובי-
 מסגרת הטיפול במכון היופי מקבלת היא גם מניקיור.

הנני
 וסביבם

היא קשה ומפרכת אפילו לבני המין החזק, אך בנות המין החלש עשו אותה ללא מאמץ מיוחד. למרות העבודה הגברית והקשה, היו שתיים מן העובדות בכביש יפות ונשיות מאד. הן לא הבינו מדוע מתפעלים מהן.

סוללות ובונות גבר אחד וארבע נשים טובים בזיפות כביש בסביבות מוסקבה. הגבר מיישר את הזפת, הנשים מגישות לו אותה באתים. העבודה בסלילת כבישים

בבית, בשדה ובכל עבודה קשה

למוסקבה. באמצע: ד"ר מריה שפרחובסקיה, אשר משכורתה גדולה ב-50% ממשכורתה של מלצרית רגילה. משמאל: מוכרת סודה וגזוז, המקבלת את משכורתה מהממשלה. גובה המשכורת: מחצית משכורתה של הרופאה.

שלושה מעמדות גם בחברה הסובייטית קיימים מעמדות, בהתאם לסוג העבודה ולרמת המשכורת. הבחורות מימין הן מלצריות במסעדת הרכבת שהסיעה אותנו

קבוצת גדולת, חברת המשלחת הישראלית. היא מצולמת בין שתי בחורות מגלמות יפה את הטיפוס הכפרי.

מדגישות יותר את ייעודן הנשי, סיכמה, בהבליטה את חזה, תוך תנועת יישירגב באה.

★ ★ ★

ידיים נשיות עובדות

מיה הוא היעוד הנשי, כפי שמבינה אותו האשה הסובייטית? כפי שמבינה אותו האשה הישראלית, פחות או יותר. פחות לספל בבית ויותר לעבוד מחוצה לו. מלבד זאת הכל דומה: שאיפה להיראות יפה, להצליח בחברת גברים, להתלבש לפי האופנה, לספח את יופיה הטבעי, לזכות בכעל יפה, משכיל, בעל מקצוע טוב, ולגדל בנים בבוא העת.

אולם לא כל הדברים האלה אפשר להשיג בקלות. בעל, למשל. במוסקבה ישנן שש נשים על כל גבר. ויחס זה, פחות או יותר, שורר ברוב חלקי ברית המועצות. על כן, מתוך כל שש נערות שאתה פוגש ברחוב, אחת יודע כי חמש לא תמצאנה גבר לעצמן.

מחסור זה הוא אחת התוצאות המחריקות של מלחמת העולם השנייה, שעשה שמות באוכלוסיית ברית המועצות. הוא ניתן את אותיותיו לא רק במספר הגדול של רווקות וקנות או מזוקנות, אלא בכל שטחי החיים. האשה הסובייטית, אשר המהפכה הקומוניסטית נתנה לה מעמד חוקי שווה לזה של הגבר, חויבה על-ידי המציאות ליטול על

(המשך מעבר לדף)

מאות חניכות המכון הגבוה לפיזיקולטור במוסקבה, בתרגיל של התעמלות המונית באיצטדיון. הן מבצעות את התרגילים בדיוק ובחניניות של באלט, כשאלפי גופות מתנועעים כנוף אחד לפי הריתמוס הנקבע על-ידי מוסיקה.

הבריאות ברוסית ישנה מילה קדושה: פיסקולטור. אלה הם ראשי-התיבות של "חינוך גופני" ופח פולחן, שתפס לא במעט את מקום הדת. בתמונה זו צועדות

שכמה נטל העולה בהרבה על זה הרובץ על שכם הגבר.

קודם כל היא חייבת לעבוד. אמנם בוטל לא מזמן החוק שהייב כל אורח סובייטי לעבוד, אולם המציאות מכריחה כל אשה לעבוד. כי ברוסיה קיים מחסור אדיר בידים עובדות בכל המקצועות. במקום לחכות לי דורות חדשים של ידי גברים, גייסה החברה הסובייטית את הידיים הנשיות למלאכה. והן עוסקות במקצועות ובעבודות הבלתינשיים ביותר: הן בנאיות, מטאטאות רחב, תכנות במפעלי פלדה, מהנדסות אווירונים, סוללות כבישים ומצחצחות נעליים -- נוסף על הי מקצועות הנשיים יותר כמו זבניות, גננות, ספרות, מורות, כימאיות ורקדניות. בענף הרפואה, למשל, מהוות הנשים רוב מוחלט ומדי שנה מסיימות שבע רופאות את הי פקולטות לרפואה לעומת כל שלושה גברים.

קשה למצוא עוזרת

אחת הרופאות האלו היא מריה לבובנה שפרהובסקיה, חידורגית בת 38, העובדת בבית-החולים של שרות הר-כבות. היא סיימה חמש שנות לימודים באוניברסיטת אודסה לפני 13 שנה, עברה סגא, של שלוש שנים באחד מבתי-החולים בעיר זו. בעלה קצין צבא גבוה ומדי פעם חייבת המשפחה -- מריה, בעלה ושני ילדיהם -- לגדוד מעיר לעיר, בהתאם להוראות הצבא.

מריה, אשה גבוהה ומוצקה, בעלת שיער שחור ופנים יפים מאד, מרחיחה 1100 רובל לחודש, כולל תשלום מיוחד לשעות נוספות ולחורגות -- בערך 300 ל"י לחודש. פועל תעשייתי סוג א' מרחיח יותר ממנה. היא

האליל

נוכח הקולנוע הבמאי היצורן ההודי ראג' קאפור, מוקף מעריצות סובייטיות. בכל מקום שהופיע נדחקו סביבו נערות, ביקשו ממנו חתימה או התרגשו עד לדמעות ולמראהו. כנראה שלא נושאי סרטיו הסוביאליים בלבד היו מקור ההתרגשות.

ושיער מקורול ומסולסל מזכיר גורא כב- שים לפני הגו.

עובדות החיים במערומיהן

בחורה הסובייטית הממוצעת אי-ננה צובעת את שפתיה בשעות היום.

הילדים צעירים יותר, היתה למשפחת שפ' רהובסקי עוזרת בית! נאנחה, קשה מאד זה להשיג עוזרת בית! נאנחה, קשה מאד למצוא בחורה באמת טובה. אם היא שחה משהו, היא רוצה ללמוד מקצוע ולהתקדם. כמה פעמים שמעתי מלים אלה מפי עקרת בית תל-אביבית?

עתה הילדים הם בני 13 ו-6. בבוקר, בצאתה לעבודה, מכניסה אותם מריה לבית הספר. הם אוכלים שם ארוחת-צהריים ובגמר עבודתה היא לוקחת אותם בחורה הביתה. אבל אל תחשוב שבעלי יושב לו בנחת מן הצד כשאני עושה את כל העבודה בבית. גם הוא עוזר ברחיצת כלים ובטיפול בילדים. בבית, אני המפקד.

גם סגני-האלופים והאלופים הסובייטיים המהוללים הם טוראים פשוטים בבית.

בית-החרושת ליופי

מכון היופי ברחוב תיאטרלני במוסקבה הוא בית-חרושת לנשיות. עברתי במקרה ברחוב, כאשר ניתן על ראשי גל של בושם רוסי כבד, הבושם יצא מבעד לדלת של חנות רגילה, ללא כל סימן מיוחד שיעיד מה מתרחש מאחוריה. נכנסתי.

השומר, גבר זקן משופם, הסביר לי כי טעיתי בכתיבתי: "בשביל גברים זה ברחוב השני." בינתיים הספקתי להבין היכן אני. בחדר-המתנה אפלולי במקצת ישבו קרוב לעשרים נשים, המתינו שיקראו להן לאחד האולמות שמסביב.

הסברתי לשומר כי אני זר ורצוני לבקר ולצלם במכון. הוא קרא למנהל. המנהל קרא למנהלת. המנהלת קראה לעוזר מישוי, ושלושתם הודיעו לי בחיוכים: "פוזוולסטסה. בבקשה, אפשר לצלם."

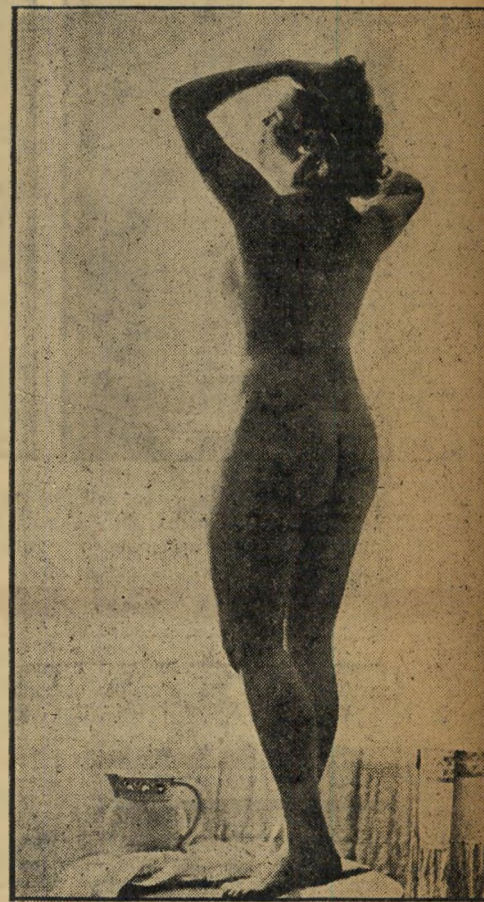
באולם המרכזי, לאורך ארבעת הקירות, עמדו כיסאות לבנים של ספרים, ולפני כל אחד ראי גדול, על כסא ישיבה אשה, בשלב אחר של טיפול בשערותיה.

"כל יום עוברות כאן 570 נשים," הסי בירה המנהלת בגרמנית. "80% פועלות, היתר אינטליגנציה. יש להן כאן כל השיירות: מניקור -- 3.70 רובל (600 פרוטה); תספורת -- 350 פרוטה; חפית-ראש -- 500 פרוטה; סלסול תמיד -- 900 פרוטה. מסאז' פנים ומשיחות שונות לספול בעור -- לירה וחצי."

ידידה תל-אביבית, המבקרת בקביעות ב-מכון יופי ישראלי, סיפרה לי אחר כך כי המחררים וזלים בהרבה מאלה שהיא משלמת בארץ.

פניה וינגרדובה, עובדת המכון העוסקת במקצועה מזה 25 שנה והנראית כמו דור כסית מחצר הצאר, הסבירה לי מה הם מושגי היופי של האשה הסובייטית, תוך כדי מריחת פניה של לקוחה במשחה לבנה סמיכה.

"האופנת האחרונה כאן היא הסילסול הי-תמידית. הנה, אתה רואה את הבחורות הי-מחכות בחוף? 90% מהן רוצות סילסול תמידית. כל עוד הן נערות, הן מסתפקות בצמות. אחר כך הן גוזזות אותן. שיער חלק וקצר נחשב למכוער מאד כאן."

החדש

לפני כמה חודשים עזר צייר סובייטי סטרה, בהציגו תמונת עירום. היים מותר לדוגמניות להתערטל.

משלמת מס-הכנסה ומסים שונים, אולם אין היא יודעת כמה. "פשוט מורידים לי מ-המשכורת מה שעל שפתי, על צריכה לשלם, ואין לי מה לומר בכל העסק."

על מה מוציאה היא את משכורתה? הרפאה החיננית הצביעה תוך כדי צחק רענן על האורם שעל שפתי, על שמלת-המשי הנאה שמתחת לסינורה הלבן, על נעליה הי-אלגנטיות וגרבייה-המשי. "זה לוקח לי את כל הכסף," השיבה. "בעלי אומר שאני גנדרנית ובזבזנית. אבל מה אני יכולה לעשות? זהו טבעה של אשה."

יום עבודתה של מריה הוא של שש שעות וחצי. לפעמים יש צורך לעבוד שעות נוספות, אולם בדרך כלל יש לה פנאי רב לספל בביתה, לבשל, לספל בילדים ובערבים בבלות בחברת בעלה או ידידים. כאשר היו

ואינטלקטואלית, היא שייכת בהחלט לדור האטום והרוקנרול. היא חופשיה מאד בהתנהגותה עם הגברים ומגיל צעיר כבר יודעת את עובדות החיים במערומיהן. האהבה הי-חופשית, שהיתה מקובלת מאד בתחילת הי-מסר הסובייטי, שוב אינה פולחן. אולם היא קיימת, כדבר בטעי ומובן מאליו.

כאשר זוג רוצה להתחתן, הוא פונה למשרד הרישום, מביא עדים כי השניים הם רחוקים, ועובר לגור בדירה משותפת -- לרוב עם ההורים, בתנאים דחוקים מאד. רוצים להתגרש? מודיעים על כך בעתון, פונים לבית-משפט השלום ואם יש סיבה הגיונית, מקבלים גט. אולם אחוזי הגירושם אינו גבוה. נוסף לכל הסיבות האחרות, קשה למצוא דיור חדש.

הזמנה לבידוי

כיצד מבזה נערה מוסקבאית את שעות הפנאי שלה? "על כל פנים לא בבית," השיבה גלינה מוליקובה, בצרפתית צחה. גלינה בת 18 אופיינית לנערות רבות שפגשתי במוסקבה. היא אמנם רוזה וקלילה מן הנערה הממוצעת, אולם החן, הלבביות, הצבעים ותחיה-הפנים היו רוסיים טיפוסיים.

גלינה, שסיימה השנה את בית-הספר התיכון, היתה רוצה לנסוע ולראות את העולם הרחב. בינתיים היא מבזה את ערביה בקולנוע, בקונצרטים -- ובעיקר בפארקים. הפארקים של מוסקבה הם עולמות בפני עצמם. כל אחד משתרע על מאות דונאמים של מדשאות, חורשות, בריכות, גני-ששועים, רחבות-ריקוד, אגמי-שיש. בתיקפה ובמות

הישן-נושן

זוג מוסקבאי נפרד בחצות, ליד ביתה של הבחורה. אחת הבעיות הקשות, המקשה על חיי הזוגות הצעירים במוסקבה, היא המחיר שר בדור. לכן יודעה הילודה במוסקבה, מספר הילדים הממוצע למשפחה עירונית: שניים.

פתוחות. רבבות זוגות מבלים בהם מדי ערב. גלינה אוהבת מאד לרקוד. טאנגו, רומבה, בוגי-היג'י. מה בנוגע לרוקנרול? היא ליכי-סנה מבט שובב מעיניה הבהירות וענתה: "בטח! אני משתגעת אחרי אלבים פרסללי!"

לראיה התחילה לרוקנרל במרכז המדרכה. ולסיום: "אם משעמם לך ואתה רוצה לר-אות איך מבלים במוסקבה, בוא אתי הערב. ניפגש ליד ספריית לגין בשעה שמונה."

וגלינה לא היתה הבחורה היחידה שהי-מינה בחופשיות כזו גבר זר בבלות איתה. היא התנהגה בדיוק כפי שבגר מתנהג אצי-לנו, וזה, כפי שהסבירה לי מהנדסת-מסוים חנינתי, "הוא ההוכחה הסופית שקיים שיווי-זכויות."

מחנה של גולדה

אימפריאליזם מיוחד במינו בשרות-החוק הישראלי הפיל החודש קרבן. אחרי ש-הוצע לאהוד (ג'ינג'י חאן) **אברואל** לכהן כציר ישראל באגף השחורה, סירב הלה לקבל את התפקיד אם לא ינתן לו גם לשמש באותו תפקיד בליבריה השחורה. אולם תפקיד זה כבר הוצע קודם לכן ל-**יצחק צ'יז'יק**, המנהל הנמרץ של רשות הגב לשעבר, שכבר נפרד מכמה מיזידי לרגל צאתו לתפקיד. ברגע האחרון נמסר לצ'יז'יק כי אברואל ירש את מקומו... עתונאים רודפרידיות טילפנו השבוע תכונות **לאברהם קריניצי** ראש עיריית רמת-גן, אחרי שנודע שהלה תמך אליו את **יוסף ספיר** הצ'כי ויוחנן **באדר** החירותי, כדי לברר את סיכויי האיחוד של שתי המפלגות. מאחר שהשיבה איכה רק רבע שעה, פרש קריניצי מוקדם בערב למיטתו. כשצילצלו העתונאים לאשתו ו-נענו כי מר קריניצי עסוק, שא'ל: "מה, הוא עוד בשיבה?" ענתה אשתו: "לא, עכשיו יש שיבה!"... פשיטת רגל צפור יה לשרת-החוק **גולדה מאיר** אם תמשך לקבל הזמנות לחגיגות בר מצוה, כפי ש-קיבלה בחודש האחרון. על הזמנתם של 25 נערים מאשדודים, שערכו חגיגת בר מצוה קולקטיבית, השיבה שרת-החוק בשלחה תעודה על נטיעת חמשה עצים על שמו של כל אחד מהם. באותה צורה השריבה על הזמנתם של עשר בנות-מצוה... כשנשאל השבוע **אפרים** (בסיס איתן) ל-איש הקטן ("גוזמן" אם אינו חושב לחזור באחד הימים לפוליטיקה, השיב גוזמן, ה' עוסק עתה בעסקים פרטיים משגשגים: "ה' כאילו שואלים אדם, שזה עתה נגמל מ-עישון חשיש וגילה עולם בריא חדש, אם אינו רוצה לחזור לסם שהם אותו!"

פצצה של בומבה

שני שחקנים פופולאריים השתתפו השבוע בהצגת-חיים לעיני מאות באי קפה כסית בתל-אביב. אחרי **שלימה כרובי**, הכוכבת הבלונית היפהפיה של הסרט מעשה ב'מונית

פסוקי השבוע

- ראשיהם משה דויד **בגדוריון** על הערבים, 'בשיחה עם אורח אפריקאי': "I don't give a damn what they say!"
- **שרהאזר** לוי **אשכול**, בקומו לנאום אחרי שריהעבודה מרכזי גמיר, בכניסת למצן המלוה לשיכון-עולים: "חברי אמר שידבר קצרות ודיבר ארוכות. אני מודיע, שאדבר בהרחבה, ואולי עלידי כך יתקצרו הדברים."
- **ראש עיריית תל-אביב, חיים לבנון**, בהתנגדו להצעה שהעלה בן-גוריון לאיחוד כל ארגוני הנשים בישראל: "קודם שיאחדו הגברים את מפלגותיהם. קנאת מפלגות מרבה קטטות, מריבות ומועדוני-מפלגות. קנאת נשים מרבה גני-לדים, מעונות-עולים ומועדוני-נעור."
- **הממונה על חגיגות שנת העשור מאיר וויסנאל**: "אני מכיר רבים שמשתמשים בשפה העברית ומדברים בגויים. ואני מבטיחכם שאף כי אני משתמש בשפה האנגלית, הריני מדבר כיהודי."
- **היועץ המשפטי של משרד-העבודה, צבי ברניני**, במסיבת-עתונאים על נוהל המנסד-ליבסות-לאומי: "דוגמניות פורשות ודאי לפנסיה בגיל צעיר מאד — גיל אבן הגזירה."
- **רביסרן בצח"ל**, על דברי הפרסומת ההוליבודיים כאילו היתה זיחה שפיר מקלענית בצה"ל: "גדמה לי שלא היתה מקלענית וזקא, אלא הכול."
- **הצייר פאבלו פיקאסו**, בתשובה לאשה שביקשה ממנו לשנות את צבע עיניה מירוק לחום, בפורטרט שלה: מעשה ידי האמן הגדול: "הייתי מחליף את צבען ברצון, אלא שאיני זוכר היכן שמתי אותן."

* בערך: "לא איכפת לי במיל מה שהם אומרים"

תמונות ופרחים. אנשי השגרירות הסובייטית, בטקס הפרידה מארונות חבריהם שנהרגו בתאונות-דרכים. הארונות של המזכיר השני ויקטור סמירנוב ורעייתו הובאו לנמל חיפה, משם הוסעו באניה הסובייטית **חרושילוב** לקבורה במוסקבה. בתוך הורים הקלועים, תלו אנשי השגרירות את תמונותיהם של שני ההרוגים, עטופות בסרטי-משי שחורים.

הווי

הפה והמלפיים

ב-תדירעים, הופל מקלט רדיו בדפן, בשעת החליבה, כדי להגביר בעוצמת המוסיקה את קצב החליבה, הודיע ה'רפתן כי הפרות יוצאות מדעתן מרוב חדות שעה שהן שומעות את שמעון בר-מיו מש'מע את הזמר: "הי, ננני לי מפוחית הפה..."

★ ★ ★

תאונת עבודה

ב-ירושלים, קבע יוסף אוהיון ו' כי קיר בעזרת פטיש כבד, כדי לתלות את עצמו, נפגע בראשו ממחלומת הפטיש, צנח והתעלה, התעורר ותלה את עצמו.

★ ★ ★

ציר מכשפות

ב-אשתאול, הציג תיאטרון אהל במס' גרת תל"ם את הצגת המכשפה, לא סיים את ההצגה אחרי שהתושבים התיימנים המרוגשים פרצו בצעקות: "מרשעת! לכו לעזאזל!" ורקו אבנים על הבמה.

★ ★ ★

כל המופיק, מחמיר

ב-רחובות, ראה אורח את שכנו עובד בגינה, שמע כיצד אורח אחר שואל אותו: "מה אתה עובד כמו חמור?" התערב בשיחה וצעק: "אבל שכל יש לו כמו לשני חמורים!" נתבע לדון על הוצאת דיבה.

★ ★ ★

חוסר מעוף

ב-מחנה צבאי, סרב חייל למלא פקר דת מפקדו, קיבל פקודה נוספת ל"עוף למעצר", לא ביצע גם אותה, נתבע על-כך לדין, יצא זכאי אחרי שבית-הדין ה'צבאי מצא כי הנאשם מטעב ברייתו אינו מסוגל לעוף.

★ ★ ★

לב שבור

ב-תל-אביב, החליט נער בן 17 למשוך את תשומת ליבה של נערה בת 15, הטיל כדורי ברזל אל חלונות דירתה, ניפץ את הזוגיות, משך את תשומת לבו של שוטר שעצר אותו.

★ ★ ★

בדיקת חמכם

ב-תל-אביב, לאחר שצויה הת-ווננה על שכן שהתבונן צה במשקנת שעה שהתפשטה בחדרה, בעה המטטרה את השכן בשעת מעשה, גילתה שהוא שוטר מכס.

קל
כרמל הוק יסן
מוסקט מובחר
ברנדי
אקסטרה פיין
שרי ברנדי
ורמוט זכרון
38/38
הקפירו על
הסמל והסם של

כרמל
מזרחי

מיקי ראשון לציון וזכרון יעקב
סר-איראלי

רק אצלנו תמצא את אשרך
"הדרך לאושר"
משרד שידוכים חדש המתנהל בסודיות מוחלטת. לפי השיטות החדישות אשר הונהגו בארה"ב. מחלקה מיוחדת להתכתבות ל-מטרת נישואין עם מועמדים/ות בארה"ב. פנה אלינו עוד היום לפי הכתובת ת.ד. 12015, ת"א. צרף 500 פר' לתשובה ותקבל פרוספקט מלא בצרף כתובתנו.

לבידור - בידורי

גמד

כבר חופיע ונמצא למכירה
.ששים וארבעה עמוד.
.עשרות קריקטורות.

משפט כוכבי הקולנוע האמריקאים נגד 'רחון הרפש' קונפידנשל" מסביר לדאשונה עיתון פורנוגרפי מחריד

על אליליהם, ממש כאילו בכך נקבע גורלם. כניסתה להריון של כוכבת פלוגית, או גירושיו של כוכב אלמוני, מהיום מאורע חגיגי. הדברים שאמר במאי מדרגה שלישית לכוכבות מדרגה חמישית כמוהם כפסוקי קודש עבור עובדי אלילי מסך הכסף. הוליווד מעולם לא חסכה מנתיניה ברחבי העולם את תענוגם זה. בשיטתיות יסודית טופחה במשך שנים מלאכת הרכלות הקולנועית. כי היה זה כלל יסודי בדרכו של כוכב לשמיהו קולנוע הוזהרים — ככל שידברו עליו יותר, על חייו הפרטיים ועל שגשגותיו, כן תגדלנה הכנסותיו.

לא היה כל צורך לבדות סיפורי רכילות; המציאות היתה הרבה יותר סנסציונית ומושכת. כי בשנים האחרונות הפכה הוליווד לקן שחיתות ופריקט-מוסר, שגיבוריה התחרו זה בזה בחולניותם ובניחונם המוסרי.

על התועבה והוזהמה ההוליוודית מצאו את קיומם כמה עשרות כתבי-עת, שהכילו אך ורק סיפורי רכילות אודות אלילי הבד. כשיסד רוברט הריסון את ירחונו קונפידנשל, היה זה ירחון זעום-תפוצה ככל האחרים. הסיפורים שהתפרסמו בו היו ברובם סיפורים שבאו מפי מודיעי-עתונות בבתי-קפה ובתי-מלון, מפרסומי המסורה, ומחומר שסופק על-ידי כתבים ועיתונאים משוטטים.

שנתיים עברו עד שרוברט הריסון למד את סוד ההצלחה. יש לתת לקוראים חומר קריאה שיעורר אותם לומר: "זהו משהו שעד עכשיו לא ידעתי אודותיו!" והריסון, עם זאת עוזריו, סיפק לקוראים חומר שלא ידעו אודותיו. עתונו, הערוך והכתוב בסגנון עתונאי מצוי, החל לפרסם סיפורים אודות סטיות המניית של שחקן פלוגי, או אודות בגידתה של כוכבת מסוימת.

תפוצת קונפידנשל קפצה מכמה עשרות אלפים לתפוצה של מיליונים. הגיעה בשנה האחרונה לשלושה ורבע מיליון טפסים.

עם האוכל בא גם התיאבון. הגילויים בקונפידנשל נעשו יותר ויותר נועזים, האשמותיו הפכו הרבה יותר חמורות. במקום לעסוק בכוכבי קולנוע בלבד, החל קונפידנשל גובר בחייהם של כוכבי ספורט, במה ואפילו פוליטיקאים.

הריסון מיהר לנצל סוד ההצלחה, יסד עוד ירחון, דומה לאחיו הבכור — וויספר (לחשיפה). בניגוד לסיסמתו של קונפידנשל היתה סיסמתו של וויספר — "הסיפורים מאחורי הכתורות". התוכן נשאר אותו תוכן: סיפורים על חיימהין וחזרייהמיטות בהוליווד. אחד הסיפורים שעוררו סערות רוחות היה אודות כוכבת-הבד הכושית דורותי (כרמן ג'ונס) דנדרג'י. כותרת הגילוי היתה: "רק הציפורים והדבורים ראו מה שעשתה דורותי דנדרג'י בעיר".

אדי פישר רק ישב שם. לפניו טילו הנה ושוב שלוש נערות מתוקות בתחתונים וחזיות — בלונדית, אדומת-שיער ושחחרות. מפעם לפעם הרעיפה אחת מהן חיך ביישני לעברו, או אפילו השתרעה לידו על הספה, לשיחה קצרה.

"אדי היה מחזיר חיור, עונה על כל שאלה בנימוס. אולם בעיקר התפעל אדי מהנוף. לא היו ליטופים, לא מימוזים ולא מכות. אדי פישר רק ישב שם, כשהוא בוחש את הקרח בכוסו הגבוהה. בהתבוננם אליו החלו שאר הגברים במסיבה להשתומם: האם הנער הזה הוא בעל דם אמריקאי אדום או לא? נוסף לזעזוע זה, נכון להם מיד אחרי-כן זעזוע נוסף.

"היה זה באביב של שנת 1952. אדי, במדי צבא ארצות-הברית, היה בסיור גיוס עבור הדוד סם. עשרה ימים שר סרנדוט בדטרויט, והיום היה יום אדי פישר, עם אסיפת-עם ענקית בכיכר קאדילאק. מסיבת קוקטייל גדושת נכבדים. אחריה נערכה ארוחת-ערב שקטה על-ידי אחד מידיו הישנים, שהתנדב לספק גם שלישיה מעגנת של יונות מקצועיות, ככנות לויה.

"כשהסתיימה הארוחה, היתה השעה קרובה לחצות. אחד מאנשי העסקים, ידיו של פישר, הציע לגשת לדיירתו במלון קאדילאק. היין והחיסקי נשפכו כמו מים, כמובן בהתנורות של אדי, והחבורה, שכללה בין השאר את שלוש הבובות, איש-עסקים דטרויטי נוסף ושלושה קציני-צבא, היתה במצב-רוח מרומם כשהגיעה למלון.

"שלוש החתיכות אפילו לא חיכו להוראות. בפרשן לאחד מחורי הדיירה, התקלפו עד למחשמי, טספו חזרה על קרטוליהן אל הגברים. בהעדרן הזמין המארח סעודה, מישהו הפעיל רדיו, והכל היה מוכן ומוזמן לעשות חיים.

"מן הראוי לציין שלכנות לא נשאר הרבה זמן להוכיח את יכולתן בריקוד הממבו. תחילה היתה זו רק אחת, אחריה גם השניה, שהובלו בקצב החלם על-ידי הלוהטים שבחבורה — ישר אל אחד משני חזרייהמיטות.

"ואדי? כפי שנאמר כבר קודם, הוא רק ישב שם. אפילו החריפים בגברים החלו להבחין בכך. האם היה אדי צעיר מדי כדי לעסוק בספורט שלהם? האם היה עייף משירה או שמא... טוב, מה בעצם לא היה בסדר?

"לבסוף הגיעו כל הגברים בחבורה החוצה לראיונותיהם הקצרים, והמסיבה התקרבה לריקת האחרון מבלי שתיפתר השאלה הגדולה.

★ ★ ★

שלוש פעמים, בלי הפסקה

את היתה בדיוק הדקה בה היפנה פישר הצעיר את תשומת-ליבם של הזאבים, כי הגיעה שעתו לפרוש מן הילדים אל הגברים. בעיניים נוצצות טפח לבלונדית על כתפה.

מספר סיכובים בחדר, לקצב המחול והם נעלמו מאחורי דלת סגורה. כשחזרה חצי שעה אחרי כן, התנשפה הבלונדית כמו מש-רוקית מסורה.

"לא! הפסקת-התרענונות. צעד אדי לעבר הגיגית. היה זה אותו הפומון, בוואריאציה שניה. עכשיו כבר החלו בני החבורה להתיבונן זה בזה ברוגז. נער הקוקסה-קולה היכה את כולם על ריק במשחקם חסרת-הערך. אחד מקציני-הצבא כמעט ורצה לקום ולהציד, כשפישר החזיר את אדומת-השיער לחדר, מוכת-תמיהון אך מאושרת, השאיר אותה כפיקדון וצעד בקורירות לעבר הברונטית.

"נער אמריקאי אדום-דם? נער זה היה בקלות יכול לתרום דם לנמרים. הוא צבט בחיבה בתחתיתיה של שחורת-השיער ובקצב הטנו הובילה למאורתו, כשהוא משאיר את שאר הגברים לעשות את חשבון-גופם כיצד קפצה עליהם הזיקנה כה מהר.

"השעון תיקק חצי שעה נוספת והשעה היתה שעת עלית-השחר, כששחורת השיער הצטרפה חזרה לחבורה, פרוצה אך רגועה. "בחורים", היא נאנחה, "אני אלך אחרי הבחור הזה לעולם אם רק ירשה לי. הוא הגדול ביותר שהיה אי-פעם". מיד לאחר זאת חזר גם פישר לחדר, מצוחצח כשהיה ועם אותו חיור שהיה לו בהתחלה.

"הוא עבר בין החתיכות, שהספיקו בנתיים להתלבש, הודה להן על בילוי ערב נעים ויצא מהדיירה עם מארחו. הרומיאוס הנשואים רק הסתכלו עליו בשתיקה. היצרת נאנחו בכבדות: הן לעולם לא תשיכנה אותו. למעשה היו מוכנות שלוש-חן להתערב ככל חסכוניותיהן על דבר אחד: לדבי ריינולדס, אשתו של פישר, היה מוכי רח להיות ירח-דבש נפלא.

בין שאר המתנות שקיבל כוכב הסרטים והזמר היהודי-אמריקאי אדי פישר, שביקר לפני שבועות מספר בארץ, ליום נישואיו עם דבי ריינולדס, היה גם הסיפור הנזכר למעלה. הוא הופיע בירחון ההוליוודי קונפידנשל (טודי). מלוח בתמונות של המלון בו התרחש המאורע. למעשה לא היה בסיפור זה מאום, אולם היה בו הכל. היתה זו השמצה גסה וחסת-טעם של אדם צעיר, המתחיל בחיי נישואיו.

★ ★ ★

רכילות על אלילים

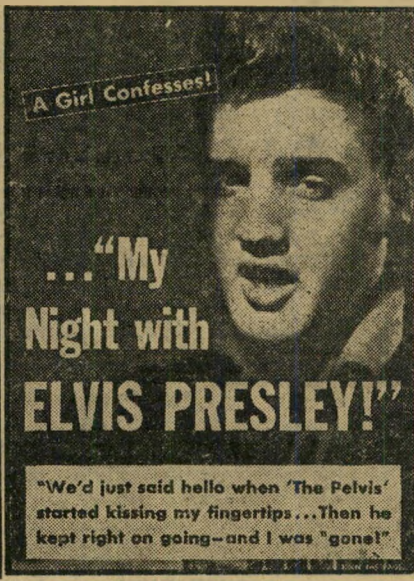
אדי פישר לא היה הראשון או היחיד כיוון קונפידנשל את חצי השמצתו. במשך חמש שנות קיומו של העתון, התפרסמו בו מאות סערוריות, שהמכנה המשותף לכלן היה: סדרות מחזרייהמיטות. מכנה משותף נוסף היו גיבורי פרשות חזרייהמיטות. בתשעים אחוז של המקרים היו אלה כוכבי הוליווד.

בעיני מיליוני צופי הקולנוע בעולם, הוליווד היא האולימפוס של העולם המודרני, משכן אליליהן של בנות הטיפש-עשרה והבתולות הזקנות, מיקדש נערות-החלומות של הגברים מסינגפור ועד מוסקבה. אלה בולעים ברעבנות כמעט חולנית כל פרט תפל או חשוב

הדברים הטובים הם חנים

כתב "קונפידנשל": אתם, הזאבים בעליה-שאיפות, העורכים על הבמה בקבוקי שמפניה, קאחירא וכינורות צוענים כשאתם ניגשים לפעולה, אינכם אלא טועים.

כך חודרת עיתונות הרפש לחדרי

מה שקינסי לא ידע על קוגי (קסביאר קואסט), אחת הכתורות הי משמיות חאופייניות לעתוני הרפש.

דרך חור המנעול, מציץ קונפידנל של על חייה הפרטיים של הקרחון הש וודי אניסה אקברג עם אנטוני טטיל.

לילה עם אלבים פרמלי. וידויה של נערה על חתייתיה במיטתו של אלביט, כפי שחופים בקונפידנשל, עתון-הרפש ההוליוודי.

הסירנות המסבירות פנים שואפות לחזור לטבע. הן מחששות את העצים, את הצפורים ואת הדבורים.

קחו למשל את דורותי דנדרג'י, הזמרת הכשרונית הנראית כמלה האחרונה בסופיסטיקציה. רבות טחו שליד אנם טה, שם שהתה ודורותי לפי החווה עם חברת הסרטים, בילו בחושקנים את זמנם כשהם שוברים את ראשם כיצד להפיק את חומה של דורותי הרגשנית. הם ניסו את כל התכסיסים בהם משתמשים הזאבים כדי ללכוד את הפרס היקר: אולם מאמציהם לא הגיעו עד דורותי. עד שאחר-צהרים בהיר אחד, בשיאו של הר מיורה, גילה בחור עם קצת חריפות והרבה סבלנות כי יהיה אשר יהיה זוהרה של התרגולות, אפשר לשכנע אותה בדבר הפשוט ביותר בחיים.

היה זה אחד מאותם ימיעצלות, כשגבר מקוה שאיך-שהוא יכנס בצרה הנכונה, שיפגוש את דורותי. הוא השתוף בשמש, בתקות לאבד את חירותו, חיורו של מועדון לילה, כשהזמרת הסנסית חלפה לידו. הוא אמר מיד לעצמו: "לעזאזל השמש, היא תהיה כאן גם מחר. אבל לעולם אין לדעת אם תוכל שוב לפגוש את דורותי דנדרג'י לבדה!" והוא אחריה ככלב-צייד מאומן, הרודף אחרי טרפו.

בעונה הציע לה טיול קסן במכונית דרך ההרים, כשהוא מקחח שההצעה לא תישמע

שער העריות. עמוד השער של עיתון הרפז ההוליוודי קונפידנשל, עליו חתום נוסטל הסיסמח: "מספר את העובדות, ונוקב בשמות." על השער מופיעות תמונותיהם של אדי פישר (שמאל), אניטה אקברג, ולנה טורנר בחברת בעלה ומאהבה.

— שנקלע בשעה הנכונה למקום הנכון. הוא היה ידיד-נפשה של מרלין, וכשאנו אומרים נפש אנו מתכוונים למקום שם נמצאת הנפש. והיכן היה ג'ון דיימגיון אותה שעה? הוא היה בטלביזיה. בדיוק ברגע בו החל ולצר להגיע את העניינים, נזכרה מרלין כי בעלה בעתיד-הקרוב עומד להופיע בטלביזיה. היה עליה לחזות בהופעה במקרה שישאל שאלות ברגע בו הסתיימה ההצגה, חודשה התחרות על הספה.

לא היתה זו הפעם הראשונה שהברגש הקטן חילק את מצעו עם יונתו של דיימגיון הגדול. היה זה יום אחד בשנת 1952, כשמרלין שהתה באונטריו לרגל הסרטת הסרט "ניאגרה". ולצר הגיע לעיר כדי לבקר ידידים, ובמי הוא נתקל אם לא במרלין, אשר כפי שידוע, היא נוחה דיה להתקלות. הוא לא היה זקוק למדריך-תורים כדי למצוא את חדרה של מרלין. שם השתרעה הגברת על הספה, כשהיא נוטה במצב מומין, ולגופה רק חלוק שוקין לבן, ושום דבר מלבדו.

כשמרלין מזגה משקה, החלה התגורה שבחלוקה להתרפות יותר ויותר. אין אנו צריכים לספר לכם את הרגשותיו של רוברט בכל פעם שהחלוק נפתח. לפתע השליכה מרלין מידה את ספר התסריט, ובלחישתה המפורסמת הציעה לרוברט לנעול את הדלת. ולצר נעל את הדלת והגיע חזרה יותר מהר מריצתו של דיימגיון במסלול הביסבול. עד אז הספיקה מונרו בלוע כמות גדולה של סקוטש, וגרמדה, רוברט עצם את עיניו וגרם גם הוא. אולם למזלו ניצל עליידי צלצול פעמון, פעמון הטלפון. הטלפון העיר גם את מרלין והיא השיבה לקריאתו של ידידה דיימגיון מניו-יורק. היא פיסטה זמן מספיק כדי לעורר אותה ואת חברה-למשחק. נדמה היה שכל מה שדרוש הוא התנערות קטנה, ורוברט הבין את הרמז. ברגע הבא התחולל רעש בחדר השינה. הפעם לא היתה תחנת אוטובוס עבור מרלין, והם נסעו עד סוף הקו.

"יתכן שסיפור זה הוא מאוחר מדי כדי לקבוע: נערת-זוהר כמרלין יכולה לעשות זאת בגלוי ובאופן ליגלי עם אישיות כמו דיימגיון, או עם אדם מפורסם כמו ארתור מילר. אולם מצד שני, אם בחור הוא ברמול לתפסה בין בעל לבעל, טוב לדעת שתמיד יש מקום לבחור רגיל וקטן, כמו ולצר או כמון, או כמון."

★ ★ ★

לילה עם אלבים

הריסון לא נשאר בודד בסיפורי העריות שלו. תוך זמן קצר קפצו רבים על אותו הסוס וכמו אחרי הגשם צצו עשרות ירחונים שחיקו את קונפידנשל. לא היה גם כוכב אחד שנמלט מעתונות הרפז.

ואן ג'ונסון, למשל, זכה בסיפור מפולפל על סוף-שבוע פראי, שבילה עם מרטין קרול במקסיקו, ואשר בו לימדה אותו הכוכבת הצרפתית פרק בהלכות-אהבה. כוכב הטלביזיה הזמרקון הכושי סמי דייז, זכה בתיאור מפורט בו סופרו פרטי האונס שביצע בנערת-מעליה. אליזבת טילור קראה, ביום נשואיה למייק טוד, על קו הטלפון הפרטי שלו לאהובתה. צמד בדרני הבד ג'יי לואיס ודין מרטין תוארו באחד הסיפורים כשותפים לא רק בעסקים ובסרטים, אלא גם בנשותיהם. לנה טורנר תוארה כנואפת שיכורה, תואר לו זכה גם מרלון ברנדו.

אפילו על חייו הפרטיים של ג'יימס דין המנות לא פסחו העיתונאים. הם תיארו לפרטיהם חייהם המזרחיים של האליל, ואחד העיתונים אף הופיע בתגלית מרעישת: בן בלתי-חוקי שהשאיר אחריו ג'יימס דין.

נוכח תחרות מעין זו שוב התעלה קונפידנשל מעל לשאר המתחרים. החלו להופיע בו סיפורים מסוג "ביליתי לילה עם..." או "כיצד פיתה אותי מר...". בתו של במאי הסרטים ויליאם ולמן הופיעה בסיפור שתיאר כיצד דחפה אותה הונחתו של אביה החורג לזנות. אשתו לשעבר של אלון הבוקס פלודי פטרסון פורסמה סיפור בשם: "הכרתיי בכח את פלודי פטרסון לשאת אותי לאשה כדי לתת לילדנו שם". אופיני לסיפורים אלה הוא סיפוריה של נערה על "הלילה שביליתי עם אלבים פרסלי":

"אלבים נשק לי ואני נמסתי. אני למעלה מבת 30, די מבוגרת כדי להבין מה פירוש ללכת עם גבר הצעיר ממני בתשע שנים להדרה-מלון שלו. הצרה היא שאני גם סקרנית, והגבר היה במקרה לא אחר מאשר אלבים פרסלי. האם יללותי ואנקותי של פרסלי מתכוננות באמת למה שהן אומרות? האם מוצדקות התעלפויות הנערות בכל סעם שנהג? המשאלית לשעבר מתהלך על הבמה?

נוכחתי בזאת בעצמי באחד הערכים בחודש אפריל האחרון. לקחתי חופשה קצרה מעבודתי

כיצד נוצר באמריקה המצב המוזר שבו את הוליבוד

משעממת מדי עבור ברונית כדורותי. אבל היא השיבה בחיוב ולא עבר זמן רב בטרם נסעו בדרך ההרים הסוככת את האגם. כהגיעם לנוף ציורי, החנו את המכונית בצד הדרך ויצאו להשקיף בנוף. כשהתישבו לשיחה עשה הזאבה-משחוקק את צעדו הראשון. בתוסלב נטל את ידה, וכאשר נרתעה דורותי ממנו החל האיש לחשוב כי בעזרת אמא טבע יצאח מזלו יותר.

דומה היה שדורותי גומעת לקרבה את יפי האגם וההרים, וכאשר אמרה כמה היא מחבבת הליכה בין העצים, קפץ ליבו של הבחור. היו הרבה עצים במקום, וכך הציע הבחור טיול. ומיר הברונזה חשבה את ההצעה לגבונה ונפלאה, ומיד החלו השניים בצעידה אל החורשה, יד ביד. אחרי עשר דקות של הליכה ברגל, התישבה דורותי על סלע לנות. הבחור, חסר-נימה מרוב צפייה, התישב לידה.

היא הוקסמה ממראה הנוף שסביבם. הוא הוקסם מהמיטען המיני שלידו. "האם תסכים בין העצים?" תמה האיש. לא היה דבר קל מלנסות. הוא הניח לזרועו לחמוק על ירכיה המפורסמים של דורותי ותוך זמן קצר החלו השניים בהקדמות תאוותניות מאוד, אלא שאז סימנה להם אמא טבע מהו המעשה העקרי. הצפורים עושות זאת והדבורים עושות זאת, מדוע יגרע חלקם שלהם?

העשב העדין הוא הרבה פחות נוח מנוחיות חדרה-מיטות העשויה בידו אדם, והמיטה הרכה עצמה. אולם עובדה היא שהעשב היה טוב למדי זמן רב לפני שהומצאו המיטות. ובכן בחורים, אתם רואים, אל תתנו לחזיתות הכתים ולשטות בכס. הנערה שבדלת ממול יכולה לדרוש מועדון-לילה מפואר ושמפניה, אבל התרגולת הסופיסטית, עם מבט של חג בעיניה יודעת איך להעריך את הדברים הטובים ביותר בחיים. והן ידוע מכבר הוא. שהדברים הטובים ביותר בחיים ניתנים בחינם.

★ ★ ★

מרלין מונרו על חספה

סיפור רך סיפור בקונפידנשל, וסיפור אחד היה חריף ומפולפל ממשנהו. קונפידנשל היה מלא זוהמה כרימון. בבתים הגונים ברחבי ארצות-הברית היה העתון בבחינת מוקצה מחמת מיאוס. אולם בבתים הגונים רבים יותר הוא היה עדיף אפילו על משדרי הטלביזיה. בכמה מדינות בארצות-הברית אסרו השלטונות את הפצת העתון ושליחתו בדואר, אולם קונפידנשל הגיע לכל מקום. הפרטים הנכונים ביותר, סיפורי תועבה מחרידים, גיאוף ופריצות בסיטונות, כל אלה הפכו לחומר קריאה משעשע, כיון שהמדובר היה בכוכבי קולנוע.

לכוכבים עצמם לא היה הדבר איכפת. כל סיפור בקונפידנשל אודות חי חדרה-מיטות שלהם היה מעלה את קרנם ופירסומם. קונפידנשל לא עסק רק במאורעות אורגניליים; רוברט זלצר, אתם שואלים ודאי ובכן הוא היה בחור רגיל מאוד — כמון, וכמון, וכמון — הוא ידע לחזרר גם לנכבי העבר ולחשוף פרטיות ישנות. כך, למשל, זכתה כוכבת-הבד

המיטות של הכוכבים

מרלון ברנדו — חולצה? חולצה? חולצה? זו הכותרת הפותחת כתבה על חייו השכירות החולנית והניאופים של כוכב נערץ ביותר.

הראה ג'ון וייין תמונות אלה? תמונות אלה לקוחות מחדר המיטות של נערתו החדשה של ג'ון וייין.

מרלין מונרו בפירסום משמין, בדיוק בתקופת נשואיה לארתור מילר. קשה לדעת מה היתה דעתו של המחזאי הדגול על אשתו למקרא הסיפור הבא, אליו צורפו תמונות כעדות חיה.

כותרת הסיפור היתה: "הוא היה בחור רגיל, כמון וכמון, אבל הוא עשה לבטח חיים על הספה עם מרלין מונרו." מאחורי הכותרת גילה אחד מכתבי העתון, שחתם את שמו על הרשימה, כנהוג בכל פירסום בקונפידנשל: "שעה שמרלין מונרו ישיבה על ספה בחדר-האורחים שלה, כשהיא מחליפה נשיקות לוהטות עם כתב בשם רוברט זלצר, התחיל ג'ון דיימגיון, ידידה מספר 1 של מרלין, לדבר מהצד השני של החדר על משחקי בייסבול ועל הכאות ממוצעות במחבט.

מרלין פישקה לפתע את שפתיה החושניות והתישבה לשמוע מה יש לארוסה לומר, למרות שהנשוא היה נראה די משעמם אותו זמן. כשסיים ג'ון את דבריו, היא גלשה חזרה לזרועות הבחור שסיפק את הפעולה... והבחור הזה חבט די טוב. למעשה הוא זכה בתואר האליפות בחביטה של דיימגיון באותו זמן בדיוק, והוא זכה בו בדרך הקשה על הספה.

אם אתם מתפללים מה רע בתמונה זו, מוטב אולי שנסביר לכם. מיהו לעזאזל אותו

כדוגמנית, וססתי ללאסיואגס לקראת סוף שבו מרתק במלון ניו־יורק. לא היה לי מושג עד כמה צוהלת תהיה חופשה זו. רציתי רק לפגוש אותו ולא יותר.

חלק זה היה קל. כידורו של מנהל המלון, ביקשתי ממנו שיציגני בפניו, ויחבס לי שלפני תחילת ההצגה אוכל לעלות מאחורי הקלעים, לחדרה-הלבשה של פרסלי, יחד עם נערה ידודה שליחתה אותי.

ליכי חדר מלפנים כשצעדנו לקראת ה־ראיון הנכסף. אני זקנה מדי בשביל דברים כאלה, ועלי לומר שלא התרשמתי במיוחד כשפרסלי ואני לחצנו ידיים. אולם כשלא עזב את ידי, התחילו ניצוצות לעוף.

פרסלי הרים את ידי והחל מכרסם את אצבעי הקטנה. אחריה אצבע שניה...

ועוד אצבע... ועוד אחת... עד שגמר את כולו, כולל הבוהן. הוא לא נעצר שם. הוא התקדם כלפי מעלה, גשק תוך כדי כך את כף ידי ואת פרק ידי. כורס מתגבר המשיך הלאה — אל כתפי, אל צוארי, וסיים כששפתותיו על אוני. הפניתי ראשי הצידה כדי לגשום, וכשהחזרתי את מבטי ראיתי שפרסלי מעניק את אותו הטיפול לידי. אולם בסך הכל, הקדיש פרסלי דחאק לי את רוב תשומת-ליבו. בפנותי אלי נהם: "מתחשק לי לרקוד איתך. את נראית נהדר."

"פרסלי צעד קדימה ומצאתי את עצמי קרובה אליו יותר מהגיסרה שלו. התחלנו לרקוד. התאונתי שאין כל מוסיקה, אבל פרסלי השיב: "אני יוצר את המוסיקה שלי עצמי, ילדתי". תוך כדי ריקוד ביקש ממני לחכות לו עד אחרי ההצגה.

"מהרגו לראות את פרסלי על הבמה, שם עשה לגיסרה שלו את מה שעשה קודם-לכן לי. שמחתי שידיתי עזבה אותי והלכה לראיון אחר. אחרי ההצגה, בא אלי פרסלי בהזמנה שלא יכולתי לעמוד בפניה: "בואי איתי", אמר, "יש לי משהו להראות לך". ואכן, היה לו לפני שידעתי מה קורה, הייתי כחרו של פרסלי והפעם היה בדעתי לקחת לא רק את אצבעותי. הוא הניח את ידו השמאלית סביבי ולחש: "מה שהיה קודם היה רק התחלה, ילדתי. עכשיו אני הולך להראות לך מה באמת עשיתי לי."

הוא לקח כמעט את גשמי, ואחר כך את כל השאר. בקושי היה לי זמן להסיר את נעלי. יתכן שאלבסי הוא רק ילד, אבל איזה ילד! עכשיו אני יודעת למה הוא מתכוון כשהוא שר אהבניי שלבדנו, אהבניי באריכות. זה ארך שעות אחדות — עד שאלבסי נזכר שעליו להופיע בהצגה שניה.

★ ★ ★

ההצגה החמה ביותר

כ אשר חרג "קונפידנשל" מתחום כוכבי הקולנוע ועבר לספל בצמרת ההוליוודית ממש, בבעלי חברות-הסרטים ואליה-הוא עבר את הגבול. בעלי חברות-הסרטים החלו לרמוז לשחקנים שיש להפסיק את הפרסום הרעשני: הוקמה מועצה מיוחדת למלחמה בכתיבה-שטחית על חיי השחקנים.

הצעה מפורסמת ביותר היה להגיש תביעה משפטית נגד אותם כתיבה-שטחית, אולם כשהמדובר בקונפידנשל, כל היה זה דבר קל. כל מאמר של עיתון-העיתון נחקר בטרם פורסמו על-ידי מנגנון גדול של סוכנים ובלשים, בכל רחבי העולם נמצאו כתבי עת, שחקרו כל פרט ביסודיות גמורה.

בהוליווד בלבד עבדה חברת תקשורת גדולה אך ורק בשירות קונפידנשל. גם אחרי שנמצאו ההוכחות לאמינות הסיפור, היה החומר עובר סינון ועריכה, נבדק על-ידי משפטים כדי למנוע כל אפשרות של תביעה על הוצאת-דיבה. אך כל אמצעי-הזהירות לא הועילו. לפני כחודש הוגשו לבית-המשפט המחוזי בלוס-אנג'לס תביעות-פיצויים על הוצאת-דיבה בסכום של 50 מיליון דולר.

בשלב הראשון הגישו את התביעותיהם רק שמונה שחקנים, אלה שהפירוטומים אודותם היו כנראה בדויים. הדמות העיקרית בין מגישי המשפט היתה הכוכבת ממוצא אירי, מורין אהארה. הסיפור שפירסם קונפידנשל, ושעורר את חמתה של מורין נקרא בשם: "היתה זו ההצגה החמה ביותר בעיר, כאשר מורין אהרה התעלסה בשורה ה-35". באחד מליילות הקיץ של שנת 1953, כתב קונפידנשל, נכנסה מורין אהרה, שלובת-זרוע עם גבר ממוצא לטיני, אל קולנוע בו יושבים הצופים בתוך מכונות. הם נכנסו למכונת שחמט בשורה ה-35. אחרי שעה בערך, נקרא מנהל הקולנוע על-ידי אחד הסדרנים אל המקום. שם מצא, לדבריו, את מורין כשהיא שוכבת בורעות מאהבה על הספסל האחורי של המכונה. היא היתה פרועה, משולהבת וערומה-למחצה. מנהל הקולנוע ביקשם לעזוב את המקום. אולם כאשר חזר אחרי חצי-שעה, היה הזוג עדיין באותו מקום. באותה פוזה, סיפור זה יעלה חמישה מיליון דולר לקונפידנשל, אם תתקבל תביעתה של אהרה היפה, הכוכבת טוענת כי בידה נמצאות הוכחות משכנעות שבאותה תקופה שהתה באנגליה.

★ ★ ★

התקפת-הנגד

אר התובעים היו משוכנעים לא פחות בצדקתם. דורותי דנריג תבעה פיצויים על הסיפור אודות הצופים והזכורים ביער; קורין קאלבה, השחקנית הצרפתייה, תבעה פיצויים על סיפור, בו נאמר כי בימים בהם היתה נשואה לשני בעליה, ג'ין ברומפילד וג'ון סטון, היא ניהלה הרפתקאות-אהבים סוערות עם מספר רב של גברים. "קורין קאלבה כמעט המיתה את בעלה ברומפילד, מרוב תביעות תביעות תאווה המינית", כתב קונפידנשל.

תביעות דומות היו לדיק פאול, ג'ון קרול, מרק סטיבנס, מי חס ורובוט מיצ'ם. רוב ברת מיצ'ם הושמע בקונפידנשל בשירות-כרונות, בתצלומי-עירום לראות בחברת חשי פיות, בשימוש בסמים משכרים, ובפיתוייה של הכוכבת ג'יל ראסל. אולם בעלי קוני פידנשל וויסטר לא הודו באשמתם. הם הח' ליטו להשיב מלחמה, הזמינו בתור עדים כמאה מכוכבי הוליווד. עד כה, לא הסכים אף לא אחד מהם להופיע.

תוך ימים אחדים הפך משפט קונפידנשל למאורע המרכזי והמעניין ביותר בארצות הברית. תפוצת העיתון, שהמשיך להופיע ולפרסם השמצות פעמיים בחודש, כמעט הוכפלה. אנשים שהיו מתביישים קודם לכן לגעת בעת-הפוש, חספוהו כיום הופעתה. הוא הפך לאחד להפצת הנפוצים ביותר בעולם. הסערה הגדולה ביותר במשפט התי עוררה לארדוקאק סביב הגילויים על חיי

ההוכחה. בתוספת לרשימת ההשמצה על מרילין מונרו, פירסם קונפידנשל גם את ההוכחה לאמינות סיפורו. בתמונה נראית מרילין מונרו בזרועותיו של הכתב ההוליוודי רוברט זלצר.

הכוכבים, כי אם בגילוי השיטות בהן הש' תמשה עתונות-הרפש כדי לחדור לחדרי המיטות של הכוכבים.

רוב הסיפורים היו מגיעים במצב גלמי לחברת החקירות של קונפידנשל, כשהמג'רים עים העיקריים למסירתם היו תאווה-בצע, קנאה או רעב לפירסום. מסרו אותם אלפי מודיעים אלמונים. בעלי-לשעבר וגושים לשעבר היו מגלים סודות כדי לנקום בבני-זוגם; מאהבים מאוכזבים היו ממהרים לספר אודות הצלחתם-כביכול אצל כוכבת מסוימת, כדי לנקום בה. מלבד עבד צבא שלם של בלשים וכתבים-משוטטים, שהיו מגיעים גם לקצה העולם כדי לעקוב אחרי מעשי ה' כוכבים.

היו גם שיטות אחרות להשגת סיפורים. אפשר היה להזמין סיפורים לפי מידה. למ' של, כשהרסון רצה לכתוב על אחת מכוכ' בות-הצמרת של הוליווד, שלח אליה מנהלת בית-בושת לסעוד עמה, לשוחח איתה על עניינים אינטימיים ולהקליט את השיחה. עוב' דות אחרות של קונפידנשל היו מציגות, את עצמן כיצאניות, סוחטות מפי הכוכבים-שבילו עמן פרסים על עברם. כך, למשל, הצליחה עובדת אחת לשחוט מפי אנטוני סטיל, בעלה של אניטה אקברג, סיפור על חייהם המשותפים של השניים לפני הנשואים.

★ ★ ★

מה עשה טוני לאניטה?

כ תב "קונפידנשל" על אניטה אקברג: "היה זה באמת רמז נאה. כשנתנה אניטה אקברג השופעת לבעלה החדש אנטוני סטיל מפתח זהב חדש לביתה, מיד אחרי נשואיהם. עדי ראה למחזה מספרים שטוני חיך באושר, כשהחליק את המפתח לכיסו. חיך אתם אומרים? הבחור הזה התאפק בקושי מלפרוץ בצחוק. מי צריך את המפתח? מה שהוא ידע — ומה שלא הדפיסו העיתונים — היתה העובדה שלו ולאניטה היה גסיון משותף, זמן רב לפני שצלצלו פעמוני הנשואים.

גניח שהיית מזדמן ב'11 למרץ לסביבת ביתה של אניטה, והיית מצוץ דרך חלונ הגדול של הבית מס' 2159 כבל-איר. היית יכול לראות רק זאת: אניטה מסתכלת בסלבוניה, כשטוני מטיל מסביב לבית, בבגדים. לפתע היית מבחין בזר, המתקרב במכוניתו עד לביתה של אניטה. אתה עוקב אחריו ורואה כיצד הוא ניגש לדלת ומקיש עליה. אולי-ל'הן החלון הגדול אתה רואה את אניטה דוהרת דרך חדר האורחים, ערומה כביים היחודה. עוברות כמה דקות. לבסוף היא פותחת את הדלת ועומדת מול אורות המכונית, כשהיא מתכסה בוילונות החלון. אתה אינך יכול לשמוע מה הם מדברים, אבל היית נותן הרבה כדי להתחלף עם אותו אדם — ביחוד כשאניטה מנופפת בידה, והוילונות מתחלקים מעל גופה. והיכן טוני? ובכן, טוני ניגש לאותו גבר לפני שעזב, ונפרד ממנו לשלום. הוא לא נטע עמו. אם היית נשאר שם במשך הלילה ולמחרת, היה מתברר לך כי טוני ישן בביתה של אניטה ואף הציג את המיטות. שערו בנפשכם: הכ עדיין לא מאורסים אפילו, הם רק הולכים ביחד. רק הולכים! בימים הבאים חוזר אותך המחזה. הם הולכים לשחות ביחד, אחר כך הם חוזרים לחדרה של אניטה ומחליפים את בגדיהם יחד. יותר ויותר מתחיל הענין להיראות שמוטב שמישהו יתארס כאן! מבט נוסף לעבר החלון מראה כי 20 דקות אחרי שחזרו מהבריכה, טוני מציע שוב את המיטה.

אתה מחכה על הגבעה, עד שאתה רואה אותם יוצאים שוב. טוני לובש מזנסים קצרים, ואניטה לבושה בביקיני. עוד עובר זמן רב עד שיהא מקלפת מעליה את החלק העליון ומציגה בפניו, בפני טוני והשמש, זוג פלאיטבע טבעיים. טוני מנסה לעצום את עיניו, אולם הוא רק בן-אדם. כמה רגעים אחרי שאניטה פשטה את חלקו העליון של הביקיני, הוא ניגש אליה והם נמסים בהידוק שיכול היה לקלקל את כל הצלוליד בהוליווד. אתה מאוד מופתע, חודש אחרי כך, כשהעיתונים מבשרים שהשניים הולכים להתחתן. הדבר היחיד שאינך יכול להבין הוא מדוע אניטה פולסת בהצלחה שלוש פעמים בשעת הסקס "אני מסכימה!" פעם אחת היתה די והותר, בהתחשב בעובדה שאתה יודע, באותה מידה שהם יודעים, שהם כבר הסכימו קודם לכן. בזמן שהם הפכו את זה לעסק חוקי, מה שלא ידעו איש על רעתו לא היה שווה שידעוהו".

בדיחה תפלה זו צריכה לעלות לקונפידנשל, לדעת אניטה אקברג, לא פחות משני ביליון דולר.

בדיחה תפלה לא פחות פירסם קונפידנשל על הכוכב-האקרוט ברט לאנקסטר. בישר כתב הפלסטר: "מיליוני צופי קולנוע בעולם ראו את ברט לאנקסטר במבצעים אקרוטיים בסרט טרפו. מה שלא ראו אותם צופי קולנוע, היה ודאי מעניין אותם יותר. היה זה בפאריס, בעת הסרט טרפו. נערה צרפתייה שנוכחה בעת הסרט קטעי האקרוטיקה, התלהבה מלאנקסטר וניאותה לתת לו את מספר הטלפון שלה.

"היא נענתה להזמנתו של לאנקסטר לבוא לשחות עמו קפה בחדרו. טוב, למה לא? היא מעולם לא שחתה קפה עם אקרוט קודם לכן, חדאי לא עם אקרוט שהוא גם כוכב קולנוע מפורסם. היא נענתה להזמנתו ובאה לחדרו כשהיא מקהה למשהו רגיל מאד, אולם לא עבר זמן רב וברט לאנקסטר נתן לה להבין שהוא מעונין בהרבה יותר משתיית קפה.

"לפני שהנערה הבינה מה קורה, החל להאנקסטר לנשק את ידה... אחר-כך את כתפה... ובסוף את גופה חושבים שאין לכם צורך במפת-דרכים.

"לאנקסטר נכנס לחדר המיטות. אני רוצה להראות לך משהו מיוחד", אמר לה. ובאמת הראה אותה.

הוא הכניס אותה לחדר המיטות והראה לה מספר מבצעים אקרוטיים שהקפצו אותה כמעט עד לתקרה. אמרה הנערה אחרי כך: "לעולם לא תיארתי שיהפכו גם אותי לאקרוטית."

★ ★ ★

תעודת-כבוד

ס ערת משפטם של עיתוני-הרפש ה-הוליוודיים היא רק בתחילתה. אין ספק שמשפטים אלה מהווים את מערכת-הטיהור הגדולה ביותר שנערכה בארצות-הברית, ל-טיהור אופרת החברתיים.

נוכח גלי זוהמה אלה, השוטפים את ה-עולם כולו, יכול האזרח הישראלי רק ל-ברך על כך שהוא חי במדינה בה י-ין קיים לעיתוני-רפש מסוג קונפידנשל ומרעיו. תעודת-כבוד היא לאורחים החיים במדינה בה נחזקים מעצמם כל עלוני הניחון המוסרי.

חבושי טורבנים, שחומים וצוהלים, הגיעו בשבוע החולף הסנוניות הראשונות למכביה החמישית — חברי המשלחת ההודית. במדים ירוקים, עטורי סמלים למכביה, הגיעו אחריהם 60 חברי המשלחת הדורס-אפריקאית.

בעוד האורחים מתמקמים באהלים ההודיים של מעברת המכביה, שהוקמה ברמת-גן, החלו סופסוף גם ספורטאי ישראל בהכנות האחרונות לקראת מייפגן הספורט היהודי העולמי. השבת נערכו ארבע תחרויות מיבחה, לקביעת נבחרי ישראל למכביה: בטניס שולחן, באתלטיקה קלה, באיגרוף ובשחיה. לא הושגו הישגים ראויים לשמם בתחרויות אלה. הן שימשו בעיקר לדירוגם של ספורטאי ישראל המעטים במכביה. אלה מבין הספורטאים שמקומם בתחרויות המכביה היה מובטח, כלל לא טרחו לשפר הישגיהם.

תופעה מתוקה. התופעה המעניינת ביותר שהתגלתה השבת הייתה, כי ענף השחיה הוא המעניין והמושך ביותר מבין ענפי הספורט הישראלי. לא פחות מ-1200 צופים התכנסו בבריכת גלייג'ל ברמת-גן, כדי לתזות בשני תריסרי שחינים ישראליים צעירים שקפצו אל המים.

לא היו הפתעות ולא היו הישגים. בדרך כלל מושגים רוב שיאי ישראל בשחיה בבריכות של מי ים מלוחים. שארכן 25 מטר. בבריכות מעין אלה קל להשיג שיאים:

חילי הקסמים. חברת המשלחת ההודית, שמחה מוסלי, שהחליטה להחתן עם ישראלי ולחישאר בארץ.

אך בעולם אין מכירים בהם. בגלייג'ל היה המצב שונה. הבריכה אינה נוחה ביותר להשגת שיאים ואורכה בכמה עשרות סנטימטרים מעל 50 מטר.

למרות זאת עמדו התוצאות על הרמה הרגילה של תוצאות המשחים במכביות הקודמות, כששוב צועדים בראש אלופי השחיה הרגילים של ישראל: ראובן שפע (שנפר), עוזי רוזן, גבריאל נסט ושושנה ריכור.

רק במשחקי הכדורמים ניכר שיפורימה ברמת השחקנים, אחרי ששלושה עולים חדשים מהונגריה הדגינו רמת-משחק בלתי מקובלת בישראל.

השיא הראשון. על אף הפירסום הרב סביב למכביה וההבטחות שהיה זו הגדולה במכביות, בה ישתתף המספר הרב ביותר של כוכבים זרים, נראה שהמכביה השנה תיפול ברמהה מזה, שקדמה לה.

כל זה לא גרע במאומה מחשיבותו של הכינוס. תוצאותו החיובית הראשונה היתה ברה כבר השבוע. שמחה זכי מוסלי, 20 תלמידת בית-ספר גבוה בבומביי שהגיעה למכביה כחברת הקבוצה ההודית לאתלטיקה קלה, הודיעה שהיא נשארת בארץ. הסיבה: היא הספיקה להכיר בחור ישראלי המשרת בצה"ל, החליטה להתחתן עמו ולבנות את ביתה בארץ.

מאמן מכבי רחובות מסביר מדוע לא הופיעה קבוצתו למבחן החוקרים נתנו פרס לרמאים!

אנו חייבים לשחק שנית נגד הכוח תל-אביבי? מה יש — לא ניצחנו אותם 4:1 בבאסה במשחק מצויין ומאמץ עילאי, מבלי שית- עוררו חששות לביום המשחק? לא ערערנו על קיומה של הוועדה, משום שמרכיב מכבי הסכים להישמע למסקנותיה. אך על המסקנות אנו יכולים לערער. זו זכותנו, במידה שאנו סבורים שהוועדה קיפ- חה אותנו.

אם הגשנו ערעור, מדוע מנסים להכריח אותנו לעלות ולשחק לפני הבירור? האם כדי לקבוע אחרי כן עובדות קיימות? גם אנחנו לא טיפשים, והחלטתנו נחווה שלא נופיע כל עוד הערעור שלנו נמצא בדיון.

★ ★ ★

הכדורגלנים — פקודי הסתדרות

אני משחק כבר יותר מחמש-עשרה שנה כדורגל, כולן במכבי רחובות. ידענו להפסיד בכבוד וגם לנצח, ידענו גם לרדת מליגה לליגה בכבוד. איני מאלה שאינם יודעים להפסיד — אך להפסיד במגרש, לא על השולחן הירוק בגלל תככים ומזימות. איני זוכר עונה בה ירדו שתי קבוצות לליגה נמוכה, ושנה אחת בלבד אחרי כן יצליחו, במאמץ עילאי, לעלות שנית, כפי שקרה השנה למכבי רחובות והפועל כפר- סבא.

זכור לי היטב הערב בו הקריא השופט לאם את מסקנות ועדת-החקירה. ניגש אלי אז יאיר לויטה מהפועל כפר-סבא, ואמר לי בהתרגשות: „מוסי, אל תקרא לי יאיר אם נופיע למשחקים. אפילו שיעמדו על הראש, אנחנו לא נופיעו אותנו לא ידפקו סתם!“

תקענו כף והיימי משוכנע שגם הם יהיו כסוחים בצדקתם עד הסוף. אני לא מאשים אותם וגם לא מקנא בהם, עקב הלחץ האיום המופעל עליהם על- ידי כולם. אחרי הכל הם כמעט כולם פקודי הסתדרות, ואם לא יופיעו מחר למשחקים עלולים לפטר אותם מעבודתם.

אין לי שום דבר נגד הדין לאם, ואני שמח לראות שגם לו אין שום דבר נגדנו. על כל פנים, במכתב ההתפטרות שלו, הוא הדגיש שאינו שולל את זכות מכבי רחובות לערער על פסק-דינו. אולם אני רוצה לשאול אותו: „מה ההגיון במסקנות הנוגעות ל- ארבע קבוצות — האשמות כולן באותה אשמה — ונותנות פרס לשתיים ולשתיים עונש? אם גם הפועל חדרה וירושלים רמי- אים, למה יקבלו פרס?“

אם כולן ביימו משחקים והיו נענשות, היינו בולעים את הגלולה בשקט, ויודעים שצויה-מוסר מחייב כך. היינו שותקים. אבל מדוע דורשים מאיתנו שנשתוק על עתל שנעשה לנו?

אני מקחש שלבסוף, גם אם יפגע הדבר בפרסטיגיה של אנשים ומוסדות, יתחוו כולם בצדקתנו. הענינו למקום השני בליגה א' לא בגלל ביומים ותככים, אלא במאמץ הוגן וצודק, והפגנת רמת כדורגל שהצדיקה ב- החלטת את מקומנו בטבלה.

איך שלא יהיה אנחנו מתכוונים להמשיך ולהופיע במשחקי הליגה. ההוכחה הטובה ביותר לכך היא שכבר מתחילים לחרוש את מגרש הכדורגל שלנו, במרכז רחובות, כדי לשחל בו דשא. שהרי לפי התקנון חייבות קבוצות הליגה הלאומית לשחק על מגרשי דשא, ובמגרש שלנו לא היה עד עכשיו דשא.

אי הופעתה של קבוצת מכבי רחובות למשחקי המבחן גררה סערת רוחות שהביאה להתפטרות הד"ר לאם, נשיא התאחדות ה- כדורגל. „העולם הזה“ שהיה הרא- שון לגיזוי פרטי קנוניות ליגה א', ואשר בהסתמך על פירסומיו קיבלה ועדת החקירה חלק ממס- קנותיה, נותן בזה את הדבור לנ- ציג רחובות שיסביר את עמדתו.

- מאת מוסי ליטבק -

שמעתי אומרים שקבוצתי לא הופיעה למשחקי-המבחן משום שהיא נמצאת ב- משבר וארבעה משחקניה נכנסו להסגר, ושר- אני עצמי קיבלתי מיניסקוס ברגלי. יש לי לכך רק תשובה אחת: הקבוצה אינה במשבר, השמועות על שחקנים שנכנסו להסגר אינן

הדור החדש. קבוצת שחייניות ישראליות צעירות, שהשתתפה בתחרויות אליפות ישראל בשחיה, ממתינות לזינוק בבריכת גלייג'ל. תחרויות אלה קבעו את שחיני ישראל המצטיינים, חברי אגודות הספורט השונות, שיהיו את נבחרת השחיה שתייצג את ישראל במסגרת המכביה.

שנית את מולן? מה זה — הגרלת מפעל הפיס? אחרי שהוענו עונה שלמה, מכריחים אותנו לשחק שנית עם הכח תל-אביבי — קבוצה המפגרת אחרינו בשבע נקודות של- מות בליגה.

אני מדבר כבר על אי-חוקיות הוועדה. בהתאחדות הכדורגל אין מושג ששמו ועדת חקירה, ובתקנון ההתאחדות כתוב במפורש כי אין להתאחדות יכולה להחליט על ה- ספת משחקים למסגרת הליגה. ההתאחדות יכולה, לפי התקנון, לפסול משחקים בכלל או לדרוש קיומם מחדש. אולם מה פתאום

אלא שמועות-שחא, ואני לא קיבלתי מיניס- קוס. ממה בעצם יכולתי לקבל מיניסקוס, מעבודתי בבנק?

איהופעתה של מכבי רחובות למשחקי המבחן נעוצה בסיבות אחרות לגמרי. סיבות עקרוניות בלבד. אני זוכר את הרגע בו ישבנו באולם ההתאחדות לכדורגל ושמענו את מסקנותיה של ועדת לאם, שאני מעריכו ביותר כאיש הגון. כבר אז טענו כי בשום פנים ואופן לא נופיע למשחקים, משום שהמסקנות נראו לנו בלתי-הגיוניות בהחלט. תשע קבוצות נאשמו בביום משחקים, לפי

מאריך עם שתי שפות ועכשיו הוא יודע כבר שמזנה.

למרת ההפסדים, מצב-הרוח טוב. כש- עברנו ליד העיר בופיש, אמר חיים חוצ'ביק: „לעיר הזו קוראים באדיש, מונון“. צחקו נו שלושה ימים. שכתתי עוד להזכיר שב- משחק במץ, שם הכסדנו 2:1 — ואני הכ- נסתי גול — התחיל להשחק שעה אחת יותר מוקדם משנקבע. זה היה מפני שהעמדנו בהרכב את השחקן הצעיר ביותר בקבוצה, והוא היה צריך ללכת לישון מוקדם.

אבל אין לכם מה להתאיש. ההפסדים בצרפת הם לא נוראים בכלל. אם ניקח בחשבון מה שמחכה לנו באנגליה,

כל מיני יהודים באים לבתי-המלון שלנו ושיאלים איך היה בסיני.

הבעיה העיקרית בשביל החברה היא שהם לא יודעים לדבר צרפתית. רק בעיר מץ יודעים והתושבים צרפתיים. והסתדרנו איתם טוב מאד באדיש. תודורוב ובנדורי הגישו בקשה להחליט המשלחת להרשות להם לקפוץ קצת לגרמניה. אמרו להם ש- בגרמניה נשארו עיד כמה גרמנים ביערות שלא יודעים שהמלחמה נגמרה וזה חבל, מפני שלא נוכל להמשיך את המסע בלי אף שוער.

אני לא יודע מה היינו עושים בלי המלחה צבי בק. הוא מסתור עם כולם. הוא יצא

מסעות

אל יאוש!
מצרפת, שם סיימה עתה קבוצת הכדורגל של הפועל תל-אביב את סיורה, בהפסדיה בכל משחקיה, כותב כתב „העולם הזה“ שייע גלזר:

אין הרבה מה לכתוב על המסע שלנו. אם היינו מנצחים היה מה לכתוב. אבל איך מפסידים, זאת יודעים כבר בארץ. אבל אתם לא צריכים לדאוג לנו: למרות שאנחנו מפסידים, מקבלים את פנינו בכל מקום ועורכים לנו מסיבות עם המון שמפאניה.

סוקו של קיפלינג. אחת היו מגיעים גם הם למסקנה להשאיר ליפאנים ליצור סרטים על יפאן.

יומן החדשות

גרייס קלי חוזרת לבד

אילן גרל בכרוקלין, ספרה המפורסם של בטי סמית אודות מהגרים איטלקים בי ארצות-הברית, הועלה על הבד ביצירה משותפת איטלקית-ספרדית, בה ממלא ה' שחקן הבריטי פיטר יוסטינוב את התפקיד הראשי של עורך-הדף פויו... **עקבות "עולם הרוממה"**, סרטו המדעי של אייב קוסטו הצרפתי אודות מלאי מצוי לות הים, יצרו האיטלקים סרט דוקומנטרי מדעי על הים, הנקרא קריאת האוקיינוס. נושאיו: חיי צחית אנטי-דייגים באוקיינוס האנטרקטי... **גם ברופיה הוסק** סרט על מסתרי הים, הסרט, שצולם בעמקי האוקיינוס השקט במשך ארבע שנים, מראה את בדילתו של אי אלמוגים, ואת חיי צ' פרי הים... **"מכתב מפקינג"** הוא סרט חדש שתוצר חב' רת חרנו לפי ספרה של פידל בוק... **חיה חררית**, השור הנה עתה בארץ כדי לה' כין את עצמה לתפקיד חנה סנש בסרט יוגו-סלבי, תצא בקרוב ל' צרפת, שם תשתתף ב' הסרט סרט שנושא ה' עיקרי יהיה פשע. חיה תמלא בו תפקיד של יצאנית-רחוב הנרצחת ב' מערכה הרביעית. אולם התפקיד הוא חשוב, כי חן שעל מקרה רצח זה מדברים במשך כל זמן הסרט... **רוק חר' סון ודוריס דיי** נב' חרו כשחקני הקופה של השנה בארצות-הברית, במשאל שנערך מדי ש' נה בשנה בין בעלי בתי-הקולנוע... **גרייס קלי** תחזור כנראה ל' הופיע על בד הקולנוע, אחרי שהוחלט להקים חברת סרטים עצמאית של ממלכת מונקו. 10% מהכנסות הסרטים יוקד' שו לממשלת מונקו, גר סף על המשכורת שה' נסיכה גרייס תקבל כי כוכב. סבורים כי הג' סוף רייה התנגד לתוכ' נית זו בתוקף, דרש לבסוף כי התפקידים ש' יינתנו לאשתו יהלמו לפחות את מעמדה.

תדרוך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **ותזעק כל העיר** (גרמניה, תל אביב) — סיפור עובדתי על מלחמת אזרחי פוילקסיסטי לטהור עירם משחיתות, זנות, ומשטרה מושחתת. מוזעז.

● **ריפויפי** (אופיר, תל-אביב) — סרט מתח צרפתי שבמרכזו עומדת פריצה מושי למת, אך מקוצצת על-ידי הצנזורה, לחנות הכשיטים. דאק סארבה.

● **חנרוך למוות ברח** (צפון, תל אביב) — סרן פונטיין, מהשירות החשאי הצרפתי, נמלט מכלא הגסטפו בעזרת צפרי גיו ומותו. יצירת מופת של הבמאי רוברט ברסון.

● **עולם הרוממה** (מנדלור, תל-אביב) — דגת הים בתפקיד ראשי, בסרט מדעי למחצה, המגלה עולם חדש ונסלא של מצוי לות הים.

● **הנאשם** (מורית, חיפה) — אל' פרד היציקוק מוכיח כי סיפור-המתח ה' טוב ביותר נמצא בחיי היומיום של האזרח הפשוט. הנרי פונדה.

● **לא עת לפרחים** (תל-אור, ירו' שליט) — סאטירה חריפה על משטרי גרר' דנות במזרח אירופה. ויוקה לינדפורס.

● **שכר האומץ** (אוריון, חיפה) — מישל ריי, ילד הפלא האמריקאי מנסה לה' ציל את שורו מסכה, בסרט תמים ומקסים.

כמו כל האגדות על מכשפות ושדים, באה גם אגדה זו אל סופה הטראגי. מה שהופך את העלילה לסרט אנושי בעל אוריתקסס הוא בראש ובראשונה משחקו של מרינה ולאדי. מרינה, בעלת הגוף המוחלט ב' מושלם — שהתחמק מבין מספרי הצנ' זור — בעלת הפנים העגולים והילדותיים והשער הבהיר הגולש על כתפיה, אינה משביעה את עין הצופה. יופיה התמים שובה עיניים, אם כי הוא רחוק מלשבות לב. כל זמן שאין היא פוצה פיה, משחקת בעיניה ובגופה בלבד, היא מצוינת. לשבח הסרט יש לציין שאמנם ולאדי שותקת מרבית הזמן.

תרומה גדולה נוספת להצלחתו הקלי' נועית והקופתית של הסרט היא מנגינה סקנדינבית, הלוכדת בכספיה את לב ה' צופה.

מזרח ומערב

טייפן מעל גנאסאקי (ארמונדוד) תל-אביב, צרפתי-פאן) הוא שיר תהילה לארץ השמש העולה, במבטא צרפתי מוב'.

מרינה ולאדי ב'המכשפה'
ביער שוודיה, שיטות צרפתיות

הק. אילולא היו גבורי הסרט מדברים צר' פתית, אפשר היה לשער כי מיסד ציוני יפאני יצר סרט זה.

אם לקבל את נקודת מבטם של הצרפתים על יפאן, כפי שהיא באה לידי ביטוי ב' סרטו של אייב (הגבורים העייפים) שאמפי, הרי שארץ המיקדו אינה אלא ג'עדן עלי אדמות, שאנשיה לובשים מתחלוצות-פאר סס' גוגיות המתחרות בגוגיות עם גוגי הגוף הנפלא, שפועליה הם החרוצים בפועלים, שגיישותיה הן הנפלאות בנשים ונמוסי המערב ומוסר אינם אלא אפס קצה הנמוס והמוסר היפאני.

כדי להוכיח כל זאת הודבקה לסרט עלי' לת משולש-אהבים שיגרת, הפעם בסיס המשולש הוא ג'אן מארה, מהנדס-ספינות צרפתי המתלבט בין שתי צלעות המסור' לש — דניאל דרייה, מאהבת עתונאית ל' שעבר, וקישו קיקיו היפאנית.

התלבטויותיו אינן עמוקות ביותר, הוא נוטה אל הצלע הניתנת יותר בקלות ל' כיבוש, אולם הוא אינו מוכן לוותר על הצלע השניה, בזכרו את הכלל "קח מזה וגם מזה אל תנח ידך".

סיסמה של קיפלינג. יש צורך ב' סערת טייפון איומה, ההורסת את מח' צית צריפי העיר מופגות האטום, גנאסקי, כדי להחזיר את מארה לאהובתו היפאנית, היחידה המשחקת בטעם. אולם כדי לא לסתור את קטע שירו של קיפלינג המובא כסיסמה לסרט: "מה שבמערב שייך למערב ומה שבמזרח שייך למזרח", יוצאת נש' מתה של היפאנית הקטנה ונשארת במזרח. אגב, קישו קיקיו עצמה עברה למערב ב' הנשאה לבמאי אייב שאמפי.

חבל שיוצרי הסרט עצמם התעלמו מפי'

סרטים

בקוראה אין כל חדש

אדם בקרב (מקסיס, תל-אביב: ארצות-הברית) הוא החייל הרגלי של כל המל' חמות, בן כל העמים. הצופה אינו רואה אותו על הבד. הוא הולך אחריו אל שדה הקרב, וזוחל עמו בין השיחים, רואה כמו' הו את העולם מבעד למסך המחירי של גבעולים בוגדים, שמאחורי כל אחד יתכן ואורב המחת. הוא מרגיש את הפחד מ' כרסם במעיו, את התכחצות הלב בנפול החבר, את חשכונו של ההסתערות, את העייפות התנומית של הסוף.

גיבורי הסרט הם כמעט במקרה, שרידיה של מחלקת-חייר אמריקאית, שנותקו מ' אחורי קחי האויב בקוראה. לתוך הקבוצה המיואשת, שרק סגן עייף עד מות מחזיקה בחיים, נקלע רבי-סמל עריק המנסה להציל את אלוף-המשנה שלו, ששותק על-ידי הלם. שירה מוכת-גורל זו גוררת את עצמה, בין מארבים ומוקשים, לקראת הגבעה ש' אין היא מסוגלת לכבשה. אל הכליון ה' בטוח מראש. מה דוחף אותה? החיילים רוצים לחיות. הסגן רוצה להציל את אנשיו. העריק השפל רוצה להימלט, אבל הוא רוצה גם להוציא מן התופת את האדם היחיד שהתיחס אליו באהבה. האלוף-המשנה אינו רוצה מאום.

מדנקירק עד המיטלה. הכל נראה פשוט. אולם מעל כל השאיפות הגלויות של האנשים הקטנים מרחף כוח גדול יותר, מסתורי ואדיר, הווחף אותם קדימה — אותו כוח שמיר אשר דחף מאז ומעולם אנשים קטנים להתמודד עם כוחות הרע, עם אויב העולה עליהם פי אלף. לשם מה? אולי כדי להוכיח משהו לעצמם, משהו החבוי גם בלב האדם הקטן ביותר, משהו שהשפה האנושית עניה מכדי שתוכל להג' דירו — כבוד-עצמי, אידיאליזם, יראת' השמיים, מלים דלות וחיותות.

האויב הקוריאני כמעט ואינו חשוב. גם הוא לוחם, מת, משאיר אחריו נשים וילדים. הדברים יכלו לקרות בכל מקום אחר, לבני כל עם אחר — במיצר המיטלה, במ' בואות דנקרק או סטאלינגראד, במסעיה-הצלב או במלחמת-המכבים. חשוב הלוחם עצמו, האיש המפורסר בעולם בין חיים ומות, בו נמוג כל מעטה תפל וחיצוני, בו מתיכשים כל מעיינות השנאה, בו הסוב והרע שנים את דמותם ומתמוגים לחחיה אנושית גדולה אחת.

בצאתו מן האולם קשה לצופה לזכור שהוא ראה רק שחקנים. כל אחד מהם הוא דמות מושלמת בפני עצמה, ויחד עם זאת חלק ביצירה שכולה מיקשה אחת. מאז במערב אין כל חוש, זהו סרט-המלחמה הגדול ביותר — שטוש, אכזרי, אמיתי, על אף סוף מלאכותי שהודבק על הסרט על-ידי מפיק שלא האמין שהקהל יכול לעכל מנה של עופרת ללא סאכארין.

הכשמה תקסימה

המכשפה (חן, תל-אביב: צרפת) היא אגדה שחידת עתיקה בלבוש מודרני, סנסי מגנלי וקצת מלודרמטי, ועם זאת מקסים באווירתו ונוגע-ללב ביופי הגשתו.

מהנדס צרפתי צעיר ויפה-תואר מגיע לכפר שחדי נידח, כדי לשרת באחוזה של ניקול קורסל, אלמנה צעירה, יפה ושחצנית. בדרכו להצלחה עומדים צוקים כהים, אמר' גות תפלות של תושבי הכפר השחדים, ובאחתה של בעלת-האחוזה המנסה לשח' להשתלט על משיכתה אל המהנדס הצ' עיר.

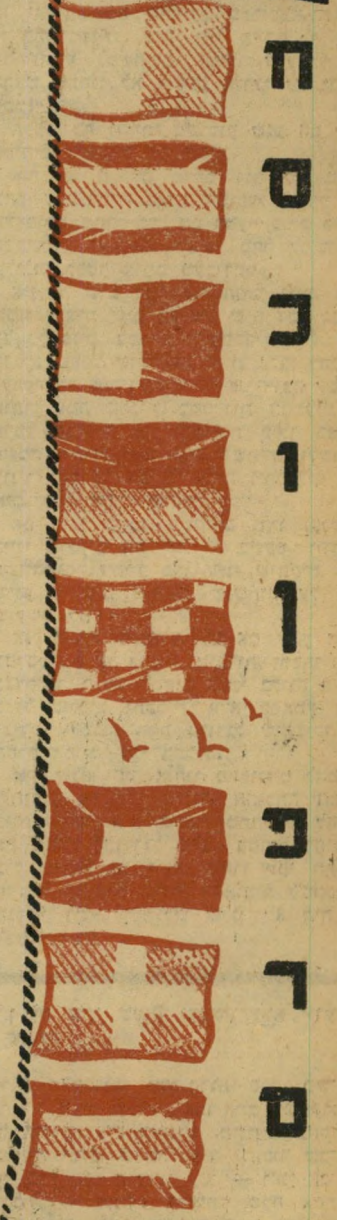
באחד הימים נתקל המהנדס בעיר במין גידול פרא אנושי, בצורת נערה יפהפיה, הנחשבת בעיני בני הכפר ובעיני עצמה כמכשפה. ברדיפתו אחריה, מצליח המהנדס לטבוע כמעט בביצה, ורק סבתה של ה' מכשפה מצילה אותו ברגע האחרון.

אולם המכשפה הצעירה (מרינה ולאדי) הצליחה לשבות בחבליקסס את לב ה' מהנדס. הוא חוזר לפגשה, מנסה לאלף את חיית הפרא, ללמדה להתנהג כנערה בתי' תרבות, לדבר צרפתית ואף לנאוף עמו מעט. במשימות הראשונות הוא נכשל כמ' עט לחלוטין, מצליח לעומת זאת במשימה האחרונה.

בשתיקה, מוכה. אולם שנאתם ה' עיוורת של בני הכפר למכשפה, המסתיימת לא עצם בנסיונות למשפט לינץ', מוגעת מהמהנדס הצעיר לתכנן את בנין חייו עם המכשפה המקסימה, שקסמה כה ללבו.

כיוון!
כיוון!

בנק דיסקונט
לישראל
בע"מ

אכתה דיוק ארותי

שבו מספר בחורים בקראם את מכתביהן. קשה יהיה להאשים אותן שהן הבחורות בהא הידיעה. ואפילו לא בהא השאלה, בעצם.

★ ★ ★ מושק, הכל ולא מוסיקה

על הכל, חוץ ממוסיקה וספרות, רוצים להתכתב שני חברי משק צעירים שזה לא כבר סיימו את שרותם הצבאי, עם שתי נערות חמודות כבנות 18 (1040/54). אחרי שגמרו את מכתבם אלי וצינו את כתובתם, ראו צורך להוסיף כי אחד הוא בעל עיניים ירוקות ובחור יפהפה עם בלוזית צברית טיפוסית והשני אף הוא אינו גופל ממנו במידה מרובה.

נערת השבוע

נערה פרועת-שיער ודקת-גו נכנסה לפני שבועות מספר לכסית, ומאז אין היא פו-סחת על המקום. זוהי עדנה שמיר, בת ה-18, אחת הדמויות הצעירות ביותר שראיתי לאחרונה, ואף החצופות ביותר. משעשעת מאד.

עדנה, המדברת צורות תספורת לכל מי שרוצה (או לא רוצה) לשמוע: "אני זמרת ושחקנית. יש לי כשרון עצום לזימרה ו-מישחק. אני נמצאת כבר שש שנים בלהקתו של עמנואל זמיר... אני דחקה מאד פו-טוגנית... שושנה דמארי היא קצת קרו-בה שלי... הייתי בסדום, בפוספטים, בכל הארץ. מה אני אספר לך? אני גם מחברת שירים. חיברתי גם מנגינות. רציתי להזדו-ב ביישובי-ספר... אני כשרונית מאד. אני מרגישה את זה בקהל... אני מופיעה ב-תיבת נוח ובישובי-ספר. זה מאד מושך אותי. את החיים שלי אני מבטאה בריקוד ושירה. אני גם פקידה בשוק הסיטונאי." אם תפקק באמתיות דבריה ותביע את דעתך שאינך מכיר אותה ולא שמעת עליה, תאמר לך: "אתה חושב שאתה מכיר כל אחד? אתה לא מאמין? בוא אתי פה, לרחוב גורדון! רק אתמול הקלטתי כמה תקליטים עם ליחי שלי בתוף... אני חברותית מאד. הייתי במשק, מה יש? משק זה פזמון חוזר. אני לא רוצה להיות אידיאליסטית. אני מכירה את מילושקה הקוסם, אבל הוא עוד לא הקסים אותי... צריך לענות לבחורים בחוצפה. אם מחייכים אליהם הם חושבים שכבר... אני קטנה, אבל מכירה אותם."

דנט יהודי מטונים הלומד בפאריס, עליך לשלוט בשפה הצרפתית. את עושה זאת? יופי! כתבי אליה, הוא ישמח נורא. כרגע הוא נמצא בחופשת מולדת בטונים עם הפסקת לימודיו.

★ ★ ★ הן ממש משתגעות

הן (1040/53) שתי חברות תלמידות שביעית, המודות בעובדה שהן רגילות מאד ואני חוששת שהן צודקות. שערן בנפשכם שהן אהבות מאד "קריאה ו...". לעומת זאת הן משתגעות אחרי זמר ומחול ישרא-ליים. הן טוענות שזה מזמן לא פגשו ב-מדורי אחד שיהיה הבחור בהא הידיעה. אם תשאלו אותי, אני סבורה שבדיוק כך יח-

עיקר שתהיה משכיל. היא אהבת גורא לקרא ספרים וללול ממתיקים. בעד זה, אולי, אומרים עליה החברה שהיא מותק.

★ ★ ★

את

בשיר ארוך ונוגה הנקרא בשם את, פונה החיפאי (1040/50) העולה החדש אל נערה אלמונית שתכתוב אליו. השיר מסתיים כך:

אל לך לנדוד הרחק בכדי למצאני

הנני נמצא לידך

יהירותך מסתירתני.

"זו הרוצה לענות" מוסיף הוא בפרווה, "צריכה להיות יפה, נכונה וחיפאית, רצוי מהכרמל, בגיל 19-24."

★ ★ ★

אחת מפניניה של העזרת שלי: "כדי להיות מאושרת עם גבר, עליך להבין אותו הרבה ולאהוב אותו מעט. כדי להיות מאו-שר עם אשה, יש לאהוב אותה הרבה ולא לנסות כלל להבינה."

★ ★ ★

דרישותיהן מועטות

שלושתן (1040/51) אינן חברות תנועת נוער ועדיין לא סלוגניות. הן (כן) תלמידות חמישית תיכון, ונשמעות בדיוק כך. הן חיפאיות, רוצות להתכתב דחקה עם שלושה חברים תל-אביבים בני גילן בערך. הן טוענות כי דרישותיהן מועטות מן הנערים: מצב רוח מרומם ותמונות. רק לא בירתי אצלן אם אבא-אמא מרשים להן להתכתב.

★ ★ ★

ממונים - סטודנט

כדי להתכתב עם (1040/52), שהוא סטו-

בחורי נחושת

לפניכן כעשרה בחורים העובדים במפעל הנחושת תמנע (1040/48) האומרים:

"אנו בחורי-הנחושת... מעוניינים לארח לתקופת סוף חג-הסוכות כעשר בנות בגיל 18-24... בתוכניתנו לקמוץ על חוף אילת, לסייר במרחב אילת ולבקר בחוף טאבה מוקף האלמוגים, שלא לדבר על סיור ב-מכרות הנחושת של שלמה המלך - עמודי שלמה המפורסמים, שמוזו אלפיים שנה לא ראו בנות. תמונת סולו לכל בת, ליד עמודי שלמה, מובטחת. על הבנות ההרפתקניות המעוניינות להשתתף בתוכנית, חובה להביא אתן בגדיים ושק מצבירוח!"

הבנות תצטרכנה להגיע בכוחות עצמן לאילת ובחורה. מעת הגיען אילתה ועד לסיום תוכנית הבידור, כולל הארחה ולינה, אנו לוקחים זאת על שכמנו... ציוד תת-ימי והרפתקות מחכות לבנות.

"את התאריך והמקום המדויק נשלח ב-דואר נפרד, לכל נערה שתתקשר. גם לך רותי (2א, תודה). במידה ונצלית, נמשיך זאת מעת לעת."

החתימה: בחורי-הנחושת בעלי לב הזהב.

★ ★ ★

בעד זה היא מתוקה

"אם לא יואיל (בדיוק כך), כותבת (1040/49) בוגרת השמינית, "לא יזיק", כלומר, תרצה, תכתוב. לא תרצה, לא תכתוב. זאת אומרת רק במקרה ואתה סטודנט בן 19-21. אם לא, לא צריך. היא אהבת רק סטודנטים.

היא בת 18, מתכוננת בשנה הבאה ל-המשיך את לימודיה במוסיקה, לה היא מת-מסרת. אינך צריך להיות יפה במיוחד, ה-

פיירוט מעדיף את ישראל

ראש מחלקת יחסי החוץ בהנהלת הסוכנות היהודית, מר מ. גרוסמן, הודיע בשבוע שעבר כי יופעל לחץ נגד חברות הנכנעות לחרם ה-ערבי. מר גרוסמן הזכיר את הסתלקות חברת "של" מי-ש-ראל ואמר כי מופעל לחץ על "של" והוא מקווה שה-לחץ ישא פירות.

בעמדו על השפעת החרם הערבי, אמר מר גרוסמן, כי החרם גרם לעזיבת מספר חברות חשובות את ישראל. לעומת זאת נמצאו חברות רבות שעמדו בפני הלחץ ה-ערבי ולא אונה להן כל רע. החברה היחידה שהערבים קיימו את איזומם לגביה היא "חברת רדיו פיילוט" שהוח-רמה בארצות ערב בגלל פעולותיה בישראל.

כאן בארשות

חזיות ומחוכים נקור"ס

הקפידי תמיד על סמל "מירה"
ולא תהיינה לך אכזבות

בערב
ארוחה קלה
בן דג

בשעה 4
חיבוב
על כלם

בצהרים
לתאבון

בבוקר
מורענן

ממרח סנדביץ תלמה ממרח סנדביץ תלמה ממרח סנדביץ תלמה

פתגם זו לטובה

מדור להיפוכם של דברים

- קניית סופרים תרבה עוצמה.
- חברה גוררת עברה.
- מעים לחיק.

— א. טרש

- עוד לא עברה תקוותנו.

— א. בן דוד

- עבר זמנו, בשל קורבנו.

— אברהם צרפתי

- מזה שמותר ליופיטר, אסור לשור הנחשם בדישו.

- אמור מעט, ועשה הרבה רושם.

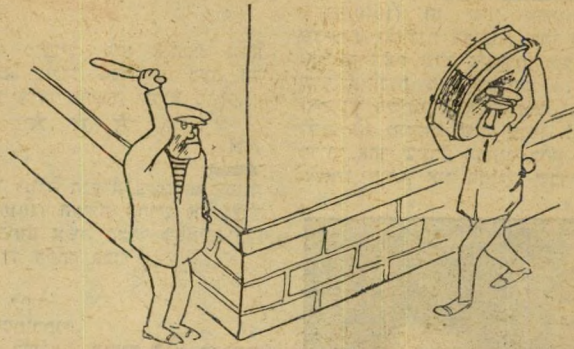
— ר. כהן

- למענות — זה אנשני. לפי לוח — אן, לא היא!

— משה טלמון

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

חשיריים

היה היה רין, שמו יואב, שמיחר במירוץ כמו צב.

הוא פיגר אחרון

והגיע ראשון —

במירוץ אשר בא אחריו.

★ ★ ★

היה פסיכיאטר מלוד

שיצא כאציינטים לצור.

הוא אמר: "מי יתנני

מקרה סכיזופרני,

וישלם לי כל חלק לחור?"

אהרן ברגיל, תל אביב

כזבים לילקוט

קציר הדמים

פעם יצא שרגא מדגניה עם הטרקטור לכביש, ושכח לנתק את המקצרה. פקיד הקרן הקיימת מחפשים עד היום את הטיפוס השפל שקצר את כל שתילי האקליפטוס בצדי הדרך לטבריה. חבר, גרעין נחשול, דגניה ב'

חלוקה צודקת

הסמל אולק היה אדם מוטרי ומודאג ביותר, ובמיוחד דאג שהציוד יחולק ב' סדר, בלי ביובוזים. כשניגש אליו אולקא ושאל אם יש לו עיתון מהיום, אמר אולק בדאגה: "אחד ל-20 אלף או אחד ל-40 אלף?"

ירידה צורך עלייה

צימרמן היה אומר: "אני תמיד מעדיף ירידה קלה על עלייה קשה."

עלי קרב

צילומים

יודקה מצא שיטה לקבל חופשות בליסוף: בשביל לרכך את המפקדים, היה מצלם את המסמך עם עוזי ביד, את המסמכים עם הממפא, את המסמך עם המסמך ואת העוזי עם המסמך. כשאמרו ליודקה שהחופשה לא שווה את הפילמים שבמצלמה, ענה: "מי אומר לכם שיש פילם במצלמה?"

לשון זהב

קוטיק הרסיר היה צועק על החברה בלשון שוטפת: "ערימת זבל! חתיכות חרא! חבורת דגנרטים! אפסים כפולים! חמורים נפוחים! — אני מדבר אליכם כמו אל בני-אדם ואתם לא מבינים!"

שתי טיפות מים

טוקר ומוטה היו דומים זה לזה כמו שתי טיפות מים (כשהן הולכות בלי דרגות). יום אחד ראה הגיגני את טוקר די מקרוב. נעצר ואמר לו: "אתה יודע, טוקר, הייתי בטוח שאתה מוטה."

"לא טעית", השיב מוטה.

טריש קבע, במחנה נח"ל

הערות=שוריים

מה שם ייקרא למשטר החדש בסוריה? ...

... סוריאליזם סוציאליסטי.

★ ★ ★

מזונאי תל אביבי זרק שלוש ביצים בפניו של פקח. ...

... זוהי תגובת הקהל להצגת הבכורה המחודשת של הפיקוח והקיצוב.

★ ★ ★

למה דיבר יושבי ראש ועדת העשור מאיר תייסגאל דוקא אנגלית בישיבה שנועדה לדון בעניין החגיגות? ...

... כי עשור באנגלית זהו "תן" (TEN) ותיסגאל הת' רגל מזה שנים לפשוט את יד חיים ווייצמן.

★ ★ ★

מנהרת רוח נחנכה בטכניון בחיפה. ...

... מסתבר, כי עתה תיפתח גם שם פאקולטה למדעי הרוח.

סקר לסבתא!

קיצוב הנישואין

במסיבת עיתונאים יצא היום שר הנישואין בהגנה נמרצת על התקנה ש' הוצאה מטעם משרדו בדבר קיצוב רשי יונות הנישואין, כהוראת שעה לתקופת החירום הכלכלית של המדינה.

"כשהוצאנו תקנה זו", אמר השר, "ידענו כולנו כי היא עלולה לפגוע במידה מסוימת באזרחים, אולם אין כל אפשרות לקצץ ב-25% את ההוצאות הבזבזניות הכרוכות בלהיטות אחרי ה' בידור הנפוח הזה." השר ציין, כי עד כה איפשרה התקנה לאוצר לחסוך יותר מ-10 אלפים דולר שהיו מוצאים קודם לכן, במטבע זר, על רכישת טבעות זהב. השר קרא לאלפי הזוגות המחכים ב' תור לרשיון הנישואין שלהם להזדוין ב' נתיים בטבלנות. כן דחה השר נמרצות את טענת דובר אירגון הקונדיטוריות, אשר איים בהתאבדות כללית נוכח ה' ירידה הנוראה בצריכת עוגות כלולות. "אם אין להם עוגות", קרא השר, בהב' רקה מקורית, "שיאפו לחם!"

טענות דומות הושמעו השבוע גם מטעם סקציית יצרני הזכוכית בהתאחדות בעלי התעשייה, שאיימה בפיקודי 40% מפועלי בתי-החרושת לזכוכית כתוצאה מכך שחדלו לשבור כוסות תחת החופה. משבר מאיים גם על אותם בתי-המלון, שהתפרנסו בעיקר מאיכטונט של זוגות צעירים בירחי-הדבש. "אל יאלצונו למלא את חדרינו בווגות בתי-ליגאליים", הכ' ריו דובר התאחדות בתי-ההארחה.

בכנס רבנים שנערך השבוע בירושלים, נשמעו קובלנות מרות על המצב, לאחר הנהגת התקנה החדשה. הנואמים טענו, כי הרשות המוסמכת מעכבת ללא הצ' דקה את מיכסות רשיונות הנישואין ה' זעומות, לאותם הרבנים אשר טרם הבי' או הוכחה על מילוי תקופת שירותם במילואים בצה"ל, ואשר מפגרים בהגשת הצהרותיהם למס'ההכנסה. "אילמלי ה' לחיות", טען אחד הרבנים בויכוח, "היינו כולנו עמוק באדמה."

— "מאחוריך!"

רזים בחרוזים

ראייה ושמיעה

זמרתה לאינעימה היא,

אך לראות הולכים הכל:

מופיעה על הבימה היא

בעירום ובחוסר-קול.

★ ★ ★

בנישואין ובלעדיהם

אם נישאה לאיש הגברת,

הרי יש לה בעל חי.

אם בתולה זקנה נשאת —

תגדל לה בעל-יחי.

צברינו חמודים ועוקצנים

טלפון שבור

מעשה בפלטיאל בן ה-6, ששיחק עם חברו חגי לעת ערב לפני המזכירות. לפתע מצלצל הטלפון. כמוכן, מזדוץ פלטיאל מיד לנצל את ההזדמנות להתקשר עם העולם הרחב. הוא ניגש לטלפון, מרים את השפופרת ומתפתחת שיחה כלהלן:

הקול: "אני רוצה לדבר עם אסתר."

פלטיאל: "איזה אסתר? יש לנו המון אסתר."

הקול: "אסתר החובשת. מי מדבר שם?"

פלטיאל: "אני פלטיאל אבין." מוסר את השפופרת לחגי.

חגי: "אני חגי וסרמן."

פלטי קורא לדודו שהוזמן למקום: "מהר תקרא את אסתר, הרופאה."

דודו אינו מתעצל, מניע במרץ את תלת-האופנוע ומתהפך. פלטיאל צועק לתוך השפופרת: "קרה אסון כאן באפק!" ומניח את השפופרת במקום אחרי שמילא תפקידו. בינתיים הצלוח דודו איך שהוא להגיע למרפאה ולהודיע לאסתר שקוראים אותה לטלפון. כאשר הגיעה אסתר לטלפון נוכחה שהוא מנותק ואין עם מי לדבר. רק שני האוטוטים עומדים להם ומשוחחים בהתרגשות על השיחה בטלפון. אך בכך לא תמה הפרשה. הקול בצד השני של הקו קיבל את קריאת פלטיאל על האסין שקרה, כביכול, באפק כאמת לאמיתה, והודיע למשרדה על כך. עוד הילדים עומדים בפתח המזכירות והחובשת ליום והנה מופיעה המשטרה לעזור לאפק בצד לה. היא נוכחת שלא דוברים ולא יער. כאשר אמרו לפלטיאל: "בכך דבר כזה יאסרנו אותה." הוא ענה: "ראלה קמנית"

טעות לעולם צודקת

במשך תקופת החגים יחולקו שתי מנות בנות. (הבוקר) שלומית אטינגר, ירושלים פריימאדונות.

למטרת נישואין, גבר אינטליגנטי במצב טוב. (מערב)

מרדכי דן, תל אביב כמעט לא משומש.

מחיר הצמדה כולה יהיה לידה אחת. (במחנה)

זאב ישיכל, חיפה בבית-בולים ליוזרות.

האריג הדרוש לחולצה — 110 מטר ברוחב 90 ס"מ. (הארץ) נעמי גבות, תל אביב

מינדר לנדרות התבונה...